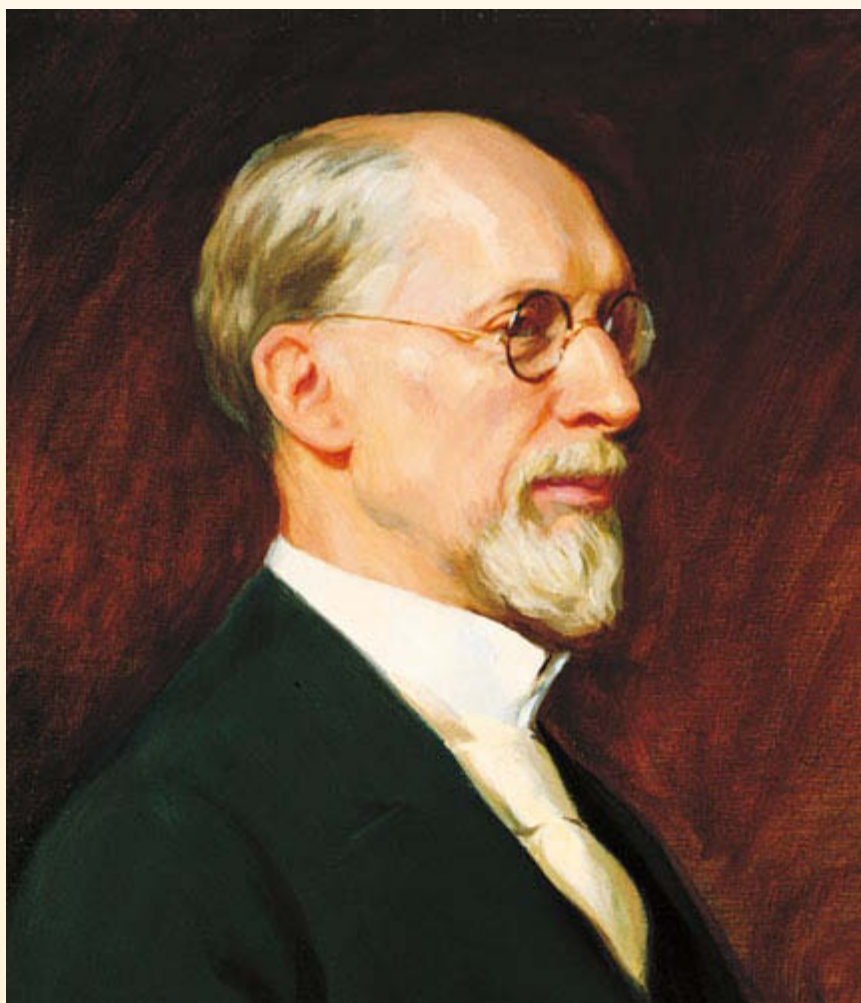

Učení presidentů Církve

George Albert Smith

UČENÍ PRESIDENTŮ CÍRKVE
GEORGE ALBERT SMITH

Vydala
Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů
Salt Lake City, Utah

Knihy v edici *Učení presidentů Církve*

Učení presidentů Církve: Joseph Smith (katalogové číslo 36481 121)

Učení presidentů Církve: Brigham Young (35554 121)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith (35744 121)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Učení presidentů Církve: George Albert Smith (36786 121)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

Chcete-li si tyto knihy objednat, navštivte místní distribuční středisko nebo internetové stránky store.lds.org.

Uvítáme vaše připomínky a náměty k této knize. Zašlete je prosím na adresu: Curriculum Planing, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA.

Nebo své připomínky a náměty zašlete e-mailem na adresu: cur-development@ldschurch.org

Uvedte prosím své jméno, adresu, sbor a kůl. Nezapomeňte uvést název knihy. Poté připojte své připomínky a náměty ohledně silných stránek knihy a toho, co by šlo případně zlepšit.

© 2011 Intellectual Reserve, Inc.

Všechna práva vyhrazena

Vytištěno v Německu

Vydání v angličtině schváleno: 8/02

Přeložení schváleno: 8/02

Název v originále: *Teachings of Presidents of the Church:*

George Albert Smith.

Czech.

36786 121

Obsah

Název	Strana
Úvod	v
Historický přehled	ix
Život a služba George Alberta Smitha.	xii
1 Žijte podle toho, čemu věříte	1
2 „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého“	11
3 Naše svědectví o Ježíši Kristu	19
4 Prorok Joseph Smith – Boží nástroj při znovuzřízení pravdy	31
5 Svaté kněžství – pro požehnání Božích dětí.	41
6 Podporujte ty, které podporuje Pán	51
7 Nesmrtelnost duše	63
8 Chránová požehnání pro nás i pro naše předky	75
9 Otevřete v modlitbě svou duši Pánu	87
10 Písma – nejcennější knihovna na světě.	97
11 Zjevení od Boha Jeho dětem	105
12 Nadšená touha sdílet evangelium.	115
13 Konejte svůj díl při sdílení evangelia	127
14 Jak se dělit o evangelium efektivně	139
15 Neste dílo Páně kupředu	149
16 „Budeš přinášeti svátosti své v můj svatý den“	159
17 Posilující moc víry	169
18 Zůstávejte na Pánově straně linie	179
19 Časná a duchovní požehnání plynoucí z dodržování Slova moudrosti.	189
20 Časné spasení pro nás i pro druhé.	199
21 Moc laskavosti	211
22 Vychovávejte děti ve světle a pravdě	219
23 „Od vás je požadováno, abyste odpouštěli“	233
24 Žijte spravedlivě v nebezpečných časech.	241
Přehled ilustrací	252
Rejstřík	253

Ernest Smith

Úvod

První předsednictvo a Kvorum Dvanácti apoštolů založilo edici *Učení presidentů Církve*, aby vám pomohlo prohloubit porozumění znovuzřízenému evangeliu a přiblížit se Pánu prostřednictvím učení proroků posledních dnů. Tak jak bude Církev vydávat v této edici další knihy, budete si moci vytvořit sbírku knih s naukami evangelia pro domácí použití. Knihy v této edici jsou určeny pro osobní studium i pro nedělní výuku. Také vám mohou pomoci připravit si i jiné lekce či proslovy a najít odpovědi týkající se církevní nauky.

Tato kniha obsahuje učení presidenta George Alberta Smitha, který sloužil jako prezident Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů od 21. května 1945 do 4. dubna 1951.

Osobní studium

Při studiu učení presidenta George Alberta Smitha usilujte s modlitbou o inspiraci Ducha. Otázky uvedené na konci každé kapitoly vám pomohou v tom, abyste porozuměli učení presidenta Smitha a abyste toto učení uplatňovali ve svém životě. Zatímco budete tyto nauky studovat, můžete přemýšlet o tom, jak byste je mohli předávat rodinným příslušníkům a přátelům. To prohloubí vaše porozumění tomu, co čtete.

Výuka z této knihy

Tuto knihu lze používat k výuce doma nebo v Církvi. Níže uvedená vodítka vám mohou pomoci.

Připravte se na výuku

Při přípravě na výuku usilujte o vedení Ducha Svatého. S modlitbou si přečtěte danou kapitolu, abyste se dobře obeznámili s učním presidenta Smitha. Když se vás jeho slova osobně dotknou, budete učit s větší upřímností a mocí (viz NaS 11:21).

Pokud učíte lekci na kvoru Melchisedechova kněžství nebo v Pomocném sdružení, neměli byste tuto knihu odkládat stranou ani si lekci připravovat z jiných materiálů. S modlitbou vyberte z dané kapitoly ty nauky, které podle vás nejvíce pomohou těm, které učíte. Některé kapitoly obsahují více materiálu, než kolik ho budete schopni během času určeného pro výuku probrat. Než abyste se snažili probrat všechny nauky, raději studentům umožněte pokračovat v dobré diskusi.

Povzbuzujte členy třídy k tomu, aby si danou lekci prostudovali předtím, než ji budete učit, a aby si knihu nosili s sebou. Díky tomu budou lépe připraveni zapojovat se do diskuse a vzájemně se vzdělávat.

Začněte úvodem probírané kapitoly

Když uvádíte kapitolu, i v průběhu výuky, snažte se navodit takovou atmosféru, v níž se Duch bude moci dotknout srdce a mysli těch, které učíte. Na začátku lekce pomozte těm, které učíte, zaměřit se na nauky obsažené v dané kapitole. K tomu můžete použít níže uvedené náměty:

- Přečtěte oddíl „Ze života George Alberta Smitha“ na začátku kapitoly a diskutujte o něm.
- Diskutujte o nějaké ilustraci nebo o verši z písem z dané kapitoly.
- Zazpívejte si náboženskou píseň s obdobnou tematikou.
- Stručně se podělte o osobní zkušenost s daným tématem.

Ved'te diskusi o učení presidenta Smitha

Při výuce z této knihy povzbuzujte druhé k tomu, aby se dělili o své myšlenky, pokládali otázky a jeden druhého učili. Nejlépe se budou učit tehdy, když se do výuky aktivně zapojí. Tímto způsobem jim také můžete pomoci přijímat osobní zjevení. Chcete-li studenty povzbudit k diskusi, použijte otázky na konci kapitoly. Na tyto otázky najdete odkazy na různých místech v kapitole, díky čemuž poznáte, k jakému oddílu se otázky vztahují. Také si můžete připravit vlastní otázky, které budou konkrétně zaměřeny na ty, které učíte. Například se můžete členů třídy zeptat, jak mohou učení

presidenta Smitha uplatňovat ve svých zodpovědnostech, které mají jako rodiče nebo jako domácí učitelé či navštěvující učitelky.

Níže uvedené příklady mohou být pro vás inspirací pro další nápady:

- Požádejte členy třídy, aby se podělili o to, čemu se díky osobnímu studiu dané kapitoly naučili. Může být vhodné oslovit několik členů třídy během týdne a požádat je o to, aby byli připraveni podělit se o své poznatky.
- Požádejte členy třídy o to, aby přečetli vybrané otázky na konci kapitoly (můžete požádat jednotlivé členy nebo skupinky členů). Vyzvěte je, aby v příslušné kapitole vyhledali nauky, které se těchto otázek týkají. Poté je vyzvěte, aby se o své myšlenky a postřehy podělili s ostatními členy ve třídě.
- Přečtěte si společně výňatek z učení presidenta Smitha z dané kapitoly. Požádejte členy třídy o to, aby se podělili o příklady z písem a z vlastní zkušenosti, které objasňují to, čemu prezident Smith učil.
- Požádejte členy třídy, aby si vybrali oddíl, který je zajímá, a aby si ho v tichosti přečetli. Vyzvěte je, aby vytvořili skupinky po dvou nebo třech členech, kteří si vybrali tentýž oddíl, a aby diskutovali o tom, co se dozvěděli.

Zakončete diskusi

Stručně shrňte obsah lekce nebo o to požádejte jednoho či dva členy třídy. Povzbudte ty, které učíte, aby se s druhými podělili o to, čemu se díky učení presidenta Smitha naučili. Vydejte svědectví o naukách, o nichž jste diskutovali. Můžete také vyzvat druhé, aby se podělili o své svědectví.

Informace o zdrojích citovaných v této knize

Učení presidenta Smitha v této knize obsahuje přímé citáty z různých zdrojů. Tyto výňatky zachovávají tutéž interpunkci, pravopis, psaní velkých písmen a členění do odstavců, které je v původním zdroji, vyjma případů, kdy byly nutné ediční nebo typografické úpravy kvůli lepší srozumitelnosti.

President Smith také často používal slova *muži*, *muž* nebo *lidstvo*, přičemž měl na mysli všechny lidi, muže i ženy. Často používal zájmena *on*, *jeho* a *jemu*, přičemž měl na mysli obě pohlaví. Toto bylo ve způsobu vyjadřování v jeho době běžné. Nehledě na odlišnosti mezi tehdejším a současným způsobem vyjadřování, učení presidenta Smitha se týká jak žen, tak i mužů.

Historický přehled

Tento chronologický přehled poskytuje stručný historický rámec pro učení presidenta George Alberta Smitha, které je uvedeno v této knize.

1870, 4. dubna	Narozen v Salt Lake City v Utahu Johnu Henrymu a Sarah Farr Smithovým.
1874–1875	Jeho otec, John Henry Smith, slouží na misii ve Velké Británii. Georgi Albertovi jsou čtyři roky, když mu otec odjíždí na misii.
1880, 27. října	John Henry Smith je vysvěcen apoštolem.
1882–1885	John Henry Smith slouží jako president Evropské misie.
1883	George Albert Smith začíná ve věku 13 let pracovat v továrně na oděvy.
1888	Začíná pracovat v železniční společnosti. Následkem této práce má nenávratně poškozen zrak.
1891, září–listopad	Slouží na misii v jižním Utahu pro Vzájemné osvětové sdružení Mladých mužů.
1892, 25. května	Žení se s Lucy Emily Woodruffovou v chrámu Manti Utah.
1892–1894	Pouhých několik týdnů po sňatku začíná sloužit na misii v jižních státech USA. Lucy se k němu přidává poté, co je na misii čtyři měsíce.
1903, 8. října	Vysvěcen apoštolem presidentem Josephem F. Smithem.
1904	Sepisuje si své „osobní krédo“ – seznam 11 zásad, které se zavazuje v životě dodržovat (viz strany 1–2 v této knize).

1909–1912	Má vážné zdravotní problémy.
1919–1921	Předsedá Evropské misii.
1921–1935	Slouží jako generální inspektor Vzájemného osvětového sdružení Mladých mužů.
1922	Je zvolen vicepresidentem Národní společnosti synů Americké revoluce. V této funkci působí až do roku 1925 a pak znovu v letech 1944 a 1946.
1930, září	Pomáhá organizovat Sdružení pro utěžské pionýrské trasy a význačná místa, které má za cíl nacházet a označovat místa spojená s církevní historií. Je zvolen prvním presidentem této organizace.
1933, 27. července	Stává se presidentem Společnosti pro pomoc nevidomým v Utahu.
1934, 31. května	Získává ocenění Stříbrný bizon, nejvyšší poctu udílenou americkou skautskou organizací Boy Scouts of America.
1935–1936	Dohlíží na vydání Knihy Mormonovy v Braillově písmu.
1937, 5. listopadu	Lucy umírá po delší nemoci ve věku 68 let.
1938, leden–červenec	Navštívuje misie Církve v Jižním Pacifiku, mimo jiné na ostrovech Havaj, Samoa, Tonga, Tahiti a Nový Zéland a také v Austrálii.
1943, červenec	Je ustanoven presidentem Kvora Dvanácti apoštolů.
1945, 21. května	Je ustanoven presidentem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.
1945, 23. září	Zasvěcuje chrám Idaho Falls v Idahu.
1945, 2. listopadu	Setkává se s presidentem Spojených států Harry S. Trumanem, aby projednal způsob zaslání pomoci Evropě po 2. světové válce.

- 1946, květen Navštívuje jako první president Církve členy Církve v Mexiku. Předává presidentovi Mexika Manuelu Camachovi výtisk Knihy Mormonovy.
- 1947, 24. července Zasnívá památník „Toto je to místo“ a oslavuje sté výročí příchodu pionýrů do údolí Solného jezera.
- 1947 Počet členů Církve dosahuje 1 milionu.
- 1949, 30. září–2. října Účastní se prvního televizního přenosu generální konference.
- 1951, 4. dubna Umírá v Salt Lake City v Utahu v den svých 81. narozenin.

Život a služba George Alberta Smitha

Když George Albert Smith sloužil jako president Církve, kdosi mu jednoho dne poslal fotografii s touto poznámkou: „Posílám vám tuto fotografii, protože je to názorný obrázek toho, jakým mužem podle našeho přesvědčení jste.“ Byla to fotografie presidenta Smitha, jak si povídá s nějakou matkou a jejími čtyřmi malými dětmi. Onoho dne president Smith spěchal na vlak a zastavila ho tato matka, která doufala, že její děti budou mít možnost podat ruku proroku Božímu. Nějaký přihlížející zachytil tento okamžik na fotografii.

Text dále pokračoval: „[Této fotografii] si ceníme jako poklad, protože i když jste byl velmi zaneprázdněn, i když jste rychle spěchal k autu a pak na vlak, přesto jste si našel čas na to, abyste si podal ruku s každým dítětem z této rodiny.“¹

Podobnými laskavými skutky se vyznačoval celý život a služba George Alberta Smitha. George Albert Smith žil podle Spasitelova přikázání: „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého“ (Marek 12:31) – ať již tím, že vyjadřoval lásku a povzbuzení bližnímu, který zápolil se svou vírou, nebo tím, že organizoval ohromné humanitární úsilí, jež mělo za cíl nasytit tisíce lidí.

Dětství a dospívání, 1870–1890

Ve věku asi 4 let

George Albert Smith se narodil 4. dubna 1870 Johnu Henrymu a Sarah Farr Smithovým ve skromném domě v Salt Lake City. Rodina Smithových s sebou nesla veliký odkaz služby v království Božím. Otec George Alberta později sloužil v Kvoru Dvanácti apoštolů a v Prvním předsednictvu. Jeho dědeček a jmenovec, George A. Smith, byl bratrancem Proroka Josepha Smitha a jedním z prvních pionýrů Svatých posledních

dnů, kteří v roce 1847 vstoupili do údolí Solného jezera; byl také apoštolem a rádcem presidenta Brigham Younga. Pradědeček George Alberta, John Smith, sloužil jako patriarcha Církve a jako první president kůlu v Salt Lake City. A jeho dědeček z matčiny strany, Lorin Farr, byl prvním starostou utožského města Ogden a také prvním presidentem kůlu v tomto městě.

John Henry Smith

George Albert Smith měl rád své rodiče a obdivoval je. Svému otci přisuzoval zásluhu za to, že ho učil pomáhat těm, kteří byli v nouzi,² a svou matku velebil za oběti, které přinášela ve snaze vychovávat svou rodinu v evangeliu. „I když jsme byli velmi chudí,“ vzpomínal, „a můj otec odjel na misii, když mi bylo pět let, nevzpomínám si, že bych kdy maminku slyšel si stěžovat, a nikdy jsem neviděl, že by prolila jedinou slzu kvůli tomu, v jakých podmínkách žila. Dokázala vyjít s jediným dolarem lépe než kdokoli, koho jsem kdy znal. ...

... Když otec nebyl doma kvůli misii, matka zaujala jeho místo a v jeho nepřítomnosti byla skutečně hlavou domácnosti. Scházeli jsme se k modlitbám, žehnali jsme jídlo a v případě nemoci maminka přivolala starší, neboť měla velikou víru v obřady evangelia. Vždy pečlivě platila desátek a do té míry, do jaké jsem to byl schopen vypořádat, ji nikdy nenapadlo, že by to snad mohl být omyl a že by ‚mormonismus‘ nebyl pravdivý. Věřila tomu celou svou duší.“³

*Sarah Farr
Smithová*

George Albert Smith zvláště vzpomínal na to, jak ho matka učila modlit se a důvěřovat tomu, že Bůh odpoví: „Když pomyslím na to, jaký vliv na mě maminka měla, když jsem byl malým [chlapcem], pociťuji úctu a jsem pohnut k slzám. ... Vzpomínám si, jako kdyby to bylo včera, jak mě brávala za ruku a společně jsme vystoupali po schodech do druhého patra. Tam jsem před ní poklekl a držel ji za ruku, zatímco mě učila se modlit. Díky Bohu za tyto matky, které mají v srdci ducha evangelia a touhu žehnat druhým. Dokázal bych tu modlitbu zopakovat i nyní, a to uplynulo mnoho let od doby, kdy jsem se ji naučil. Získal jsem díky tomu ujištění, že mám Nebeského

Děti Johna Henryho a Sarah Farr Smithových. George Albert Smith je vlevo.

Otce, a poznal jsem, že On modlitbu slyší a odpovídá na ni. Když jsem byl starší, bydleli jsme stále v dvoupatrovém domě s dřevěnou konstrukcí, a když byl silný vítr, dům se kýval, jako kdyby se měl převrátit. Někdy jsem byl tak vyděšený, že jsem nemohl ani usnout. Měl jsem sám postel v malém pokojíčku a častokrát jsem v noci vylezl z postele, poklekl jsem a prosil jsem Otce v nebi, aby dal na dům pozor, aby ho ochránil, aby se nerozломil na kusy, a pak jsem zalezl zpátky do své malé postýlky s takovou jistotou, že budu ochraňován před zlem, jako kdybych držel svého Otce za ruku.“⁴

Když George Albert Smith vzpomínal na své dětství, řekl:

„Rodiče žili ve velmi skromných podmínkách, ale já chválím svého Stvořitele a děkuji Mu z celého srdce za to, že mě do této rodiny poslal.

... Již jako chlapec jsem poznal, že toto je dílo Páně. Poznal jsem, že na zemi žijí proroci. Poznal jsem, že inspirace Všemohoucího působí na ty, kteří žijí tak, aby ji mohli přijímat.

... Jsem vděčný za svůj původ, jsem vděčný za rodiče, kteří mě učili evangeliu Ježíše Krista a byli ve své rodině dobrým příkladem.“⁵

Malý George Albert byl znám jako veselý a hravý chlapec. Přátelé měli rádi jeho veselou povahu a on je rád bavil hrou na harmoniku,

banjo a kytaru, a zpíval jim zábavné písně. To, co prožil, mu ale také pomohlo vypěstovat si silný smysl pro zodpovědnost, který byl v jeho mladém věku pozoruhodný. Když bylo Georgi Albertovi 12, studoval na Akademii Brigham Younga, kde získal ponaučení, které mělo na jeho život nesmírný vliv. Později vzpomínal:

„Měl jsem to štěstí, že část mé výuky probíhala pod vedením Dr. Karla G. Maesera, vynikajícího pedagoga, který byl prvním zakladatelem našich úžasných církevních škol. ... Z toho, co bylo tehdy během roku, kdy jsem tam byl, řečeno, si moc nepamatuji, ale na jednu věc pravděpodobně nikdy nezapomenu. Mluvím o ní často. ... Dr. Maeser se jednoho dne postavil a řekl:

„Budete se zodpovídat nejen z toho, co děláte, ale budete se zodpovídat i z myšlenek, které vás napadají.“

Vzhledem k tomu, že jsem jako chlapec neměl ve zvyku příliš ovládat své myšlenky, bylo pro mne dosti velkou záhadou, co s tím mám dělat, a to mi dělalo starosti. Ve skutečnosti jsem na to musel neustále myslet. Asi týden nebo deset dní nato jsem najednou pochopil, co měl na mysli. Tehdy jsem pochopil moudrost oné myšlenky. Najednou jsem přišel na tento výklad jeho slov: no ovšem, samozřejmě, že se budeš zodpovídat ze svých myšlenek, protože až tvůj život ve smrtelnosti skončí, bude představovat souhrn tvých myšlenek. Tato jediná rada pro mne byla po celý život velikým požehnáním a mnohokrát mi umožnila vyvarovat se nevhodných myšlenek, neboť si uvědomuji, že až mé životní úsilí skončí, budu výsledkem svých myšlenek.“⁶

V roce 1882 byl jeho otec, který tehdy již dva roky sloužil v Kvoru Dvanácti, povolán jako prezident Evropské misie, a mladý George Albert se zhostil důležitých zodpovědností v rodině. V nepřítomnosti Johna Henryho Smitha bylo nutné, aby George Albert pomáhal zajišťovat živobytí pro rodinu. Když mu bylo 13, ucházel se o práci v podniku a obchodním domě v Salt Lake City, který vlastnila Církev, ale vedoucí mu řekl, že si nemohou dovolit nikoho zaměstnat. George Albert odpověděl, že nežádá o to, aby dostával plat, jen o to, aby mohl pracovat. A dodal: „Vím, že když budu za něco stát, plat dostanu.“⁷ Díky svému pozitivnímu postoji získal místo továrního dělníka za 2,5 dolaru týdně a jeho vysoké pracovní nasazení mu zanedlouho dopomohlo k tomu, aby byl v onom podniku povýšen na lepší místo.

Když mu bylo 18, našel si práci u průzkumné železniční čety. Při tomto zaměstnání si kvůli tomu, že byl vystaven oslnivé sluneční záři na pouštním písku, poškodil oči. Následkem toho měl George Albert trvale poškozený zrak a mohl číst jen s obtížemi – tato vada mu byla na obtíž v průběhu celého života.

Misionářská služba a sňatek 1891–1894

V září 1891 president Wilford Woodruff povolal George Alberta Smitha, aby sloužil na krátkodobé misi v jižním Utahu. Měl za úkol pracovat v této oblasti s mladými členy Církve. V průběhu příštích čtyř měsíců pomáhal se společníkem zakládat mládežnické organizace v kůlech a sborech, promlouval na mnoha shromážděních a povzbuzoval mladé k tomu, aby žili podle měřítek Církve.

Když se George Albert vrátil z misie, pokračoval ve známosti se svou láskou z dětství – s Lucy Woodruffovou, vnučkou presidenta Wilforda Woodruffa. Vyrůstali jako sousedé, a Lucy si všimla charakterových rysů, které George Albert rozvíjel. O svém obdivu k němu si do deníku zapsala: „Dnes večer jdu spát se srdcem naplněným vděčností k Bohu ... a modlím se o to, aby mi dal dost síly na to, abych si zasloužila lásku toho, který je podle mého pevného přesvědčení jedním z nejlepších mladých mužů, který kdy na zemi žil. Jeho dobrotivost a laskavost mě dojíhá až k slzám.“⁸

Lucy Emily Woodruff Smithová

Lucy ale měla mnoho svých nápadníků, z nichž někteří byli velmi majetní a nabízeli jí drahé dárky. George Albert ale Lucy přitahoval svou oddaností Pánu. Napsal jí: „Pokud máš zájem vzít si někoho pro peníze, tak já to nebudu, protože jsem se již dávno rozhodl, že nezasvěním sebe ani svůj život vydělávání peněz, ale službě Pánu a tomu, abych pomáhal Jeho dětem na tomto světě.“⁹ Lucy si vybrala a 25. května 1892 uzavřela s Georgem Albertem sňatek

v chrámu Manti v Utahu. Obřad vykonal otec George Alberta. Toho dne dala Lucy svému manželovi malý přívěsek, uvnitř kterého byla její fotografie. George Albert si přívěsek připnul k řetízku od kapesních hodinek tak, aby mu visel blízko u srdce, a nosil ho téměř každý den až do konce života.¹⁰

Novomanželé spolu byli jen necelý měsíc, a George Albert odjel na další misii, tentokrát s pověřením hlásat evangelium v jižních státech USA. I když oba věděli, že brzy odjede – byl povolán tři týdny před jejich sňatkem – odloučení bylo těžké. Proto měli nesmírnou radost, když byla Lucy o čtyři měsíce později povolána sloužit po boku svého manžela v misijní kanceláři, kde byl starší Smith nedlouho předtím pověřen sloužit jako tajemník misie.

Presidentem Misie jižních států byl J. Golden Kimball, který v té době zároveň sloužil jako člen Sedmdesáti. V průběhu misie staršího Smitha musel president Kimball dvakrát odjet, aby se mohl věnovat důležitým záležitostem v Salt Lake City – poprvé se tak stalo krátce poté, co se starší Smith stal tajemníkem misie, a znovu se to přihodilo asi o rok později. Při obou příležitostech president Kimball předal nesmírně velkou zodpovědnost za vedení a administrativní správu misie staršímu Smithovi a poskytoval mu podporu a rady prostřednictvím mnoha dopisů. Starší Smith nakonec sloužil jako zastupující president misie přibližně 16 měsíců. Presidenta Kimballa trápilo, že byl tak dlouho pryč, ale svému mladému asistentovi důvěřoval. V jednom dopise staršímu Smithovi napsal: „Myslím, že až již je můj úsudek a rozum jakkoli omezen, jsem schopen si vážit vaší bezúhonnosti a vašich zásluh, a ujišťuji vás, že si toho skutečně vážím.“¹¹ V jiném dopise napsal: „Mějte vždy na paměti hlavně toto: že si vážím vaší práce, vašeho horlivého úsilí i vaší dobré nálady.“¹²

President Kimball měl mnoho příležitostí k tomu, aby byl svědkem horlivého úsilí a dobré nálady staršího Smitha. Při jedné příležitosti spolu byli na cestách a kdosi je pozval, aby strávili noc v malém srubu. George Albert Smith později vzpomínal:

„Kolem půlnoci nás probudil hrozný křik a řev z venku. K uším nám dorazila vulgární slova a my jsme se posadili na posteli, abychom zjistili, co se děje. Byla jasná, měsícem zalitá noc, takže jsme viděli, že venku je hodně lidí. President Kimball vyskočil a začal se oblékat. Muži bouchali na dveře a vulgárními slovy vykřikovali, aby

Misionáři v Misií jižních států. Lucy (třetí zleva) a George Albert Smith (sedící vedle ní) krátce po sňatku společně sloužili v misijním domě.

mormoni vyšli ven, že se chystají je zastřelit. President Kimball mě vybídl, abych vstal a oblékl se, ale já jsem odvětil, že ne, že zůstanu v posteli, neboť jsem si byl jist, že se o nás Pán postará. Za několik vteřin pokoj zasypala sprška střel. Lůza se očividně rozdělila na čtyři skupiny a pálila do rohů domu. Nad hlavami nám létaly třísky všemi směry. Pak nastalo na několik okamžiků ticho, a znovu vypálili salvu a další třísky létaly kolem. Nepocítoval jsem vůbec žádný strach. V klidu jsem tam ležel a prožíval jsem jedny z nejhroživějších událostí ve svém životě, ale byl jsem si jist, že ... Pán mě ochrání, a On to opravdu udělal.

Lůza byla očividně znechucena, a odešla. Když jsme druhý den ráno otevřeli dveře, našli jsme tam velký svazek těžkých ořešákových holí, které lůza v jižních státech používala při bití misionářů.¹³

O mnoho let později vyprávěl George Albert Smith o tomto zážitku svým vnoučatům, aby je naučil tomu, že mají důvěřovat Pánu.

„Chtěl bych vám vštípít,“ řekl, „že pokud k tomu dáte Pánovi příležitost, v nebezpečných chvílích se o vás postará.“¹⁴

Rodinný život

George Albert a Lucy byli uvolněni z misie v červnu 1894. Několik měsíců po jejich návratu do Salt Lake City obdržela Lucy požehnání od svého dědečka, presidenta Wilforda Woodruffa, který jí slíbil, že se jí narodí děti. 19. listopadu 1895 porodila dceru, kterou pojmenovali Emily, a o čtyři roky později se narodila další dcera Edith. Jejich poslední dítě, George Albert ml., se narodilo v roce 1905.

George Albert Smith byl láskyplným otcem a jeho děti ho zbožňovaly. Edith o něm napsala: „Podle mě měl tatínek všechny ty vlastnosti, díky nimž je otec u své dcery oblíbený. Splňoval všechny mé představy o tom, jaký má otec být.“ Na děti obzvláště působilo to, jak se George Albert choval ke své milované manželce. „Tatínkova náklonnost a ohleduplnost k mamince byla nádherná,“ napsala Edith. „Nikdy nevynechal příležitost ukázat jí, jak si jí cení. Vše, co dělali, dělali společně – poté, co si vše dobře naplánovali a společně připravili. Byla pro něj pokladem. ... I když jsme maminku všichni zbožňovali, jsem si jistá, že díky jeho pozornosti a láskyplnosti, kterou jí vyjadřoval, jsme ji my, děti, milovaly ještě více.“¹⁵

Jako otec se George Albert Smith usilovně snažil pomáhat svým dětem prožívat radost, kterou pocítoval díky životu podle evangelia. Jednou o Vánocích, poté, co si rozbalili dárky, se svých malých dcer zeptal, co by řekly na to, kdyby některé své hračky daly dětem, které žádné vánoční dárky nedostaly. Dívky právě dostaly nové hračky, a tak souhlasily s tím, že mohou dát některé své staré hračky chudým dětem.

„Nechtěly byste jim dát i některé nové hračky?“ navrhl jemně George Albert.

Dcery trochu váhaly, ale nakonec souhlasily s tím, že se vzdají jedné nebo dvou nových hraček. George Albert pak s dívkami zašel za jednou rodinou s dětmi, kterou měl na mysli, a dárky jim předali. Tento zážitek byl tak povznášející, že když odcházeli, jedna z dcer nadšeně zvolala: „Pojďme jim dát i všechny ostatní hračky!“¹⁶

Kvorum Dvanácti apoštolů, 1903–1945

6. října 1903 měl George Albert Smith náročný den v práci a nemohl se zúčastnit zasedání generální konference, která se onoho dne konala. Když konečně odešel z kanceláře, odpolední zasedání konference bylo již téměř u konce, a tak se vydal domů s úmyslem vzít děti na jarmark.

Když dorazil domů, s překvapením uviděl zástup návštěvníků, z něhož k němu vykročila jakási žena a upřímně mu blahopřála.

„Co se to děje?“ zeptal se.

„Vy to nevíte?“ odvětila.

„Nevím co?“

„Vždyt vám byla vyjádřena podpora jako členovi Kvora Dvanácti apoštolů!“ zvolala žena.

„To nemůže být pravda,“ namítl George Albert. „To musí být nějaký omyl.“

„Sama jsem to slyšela,“ odporovala žena.

„To musel být nějaký jiný Smith,“ řekl. „Nikdo mi o tom nic neřekl a nevěřím, že by to byla pravda.“

Žena se celá zmatená vrátila k Tabernaclu, aby zjistila, zda se zmýlila. A tam se dozvěděla, že má pravdu – George Albert Smith se stal nejnovějším členem Kvora Dvanácti apoštolů.¹⁷

Jeho dcera Emily později vzpomínala na to, co se dělo před domem Smithových: „Vypadalo to, jako kdyby všichni návštěvníci Tabernaclu zaplavili trávník před naším domem, a se slzami v očích líbali maminku. Všichni přitom říkali, že tatínek je apoštolem, a tak jsme si mysleli, že stát se apoštolem je snad to nejhorší, co vás může potkat.“

I když se tato zpráva potvrdila, George Albert byl přesto rozhodnutý, že vezme dcery na jarmark, jak jim slíbil. Emily ale vzpomínala: „Moc toho neviděl. Celou dobu stál zády u zdi a povídal si s lidmi.“¹⁸

O dva dny později, 8. října 1903, byl George Albert Smith vysvěcen apoštolem v hořejší místnosti chrámu Salt Lake presidentem Josephem F. Smithem. Po vysvěcení byl požádán, aby se podělil o své pocity s přítomnými členy Kvora Dvanácti apoštolů. „V porovnání

Kvorum Dvanácti apoštolů v roce 1921. Stojící, zleva doprava: Joseph Fielding Smith, James E. Talmage, Stephen L Richards, Richard R. Lyman, Melvin J. Ballard a John A. Widtsoe. Sedící, zleva doprava: Rudger Clawson, Reed Smoot, George Albert Smith, George F. Richards, Orson F. Whitney a David O. McKay.

s muži, kteří jsou zralejšího věku, se cítím slabý a chybí mi úsudek,“ řekl, „ale srdce mám na správném místě a upřímně si přeji pomáhat v tom, aby dílo Páně šlo kupředu. ... Mám pevné svědectví o božskosti tohoto díla; vím, že evangelium přišlo na zem pod vedením samotného Pána, a že ti, kteří jsou vybráni předsedat, vskutku byli a jsou Jeho služebníky. Přeji si, a modlím se o to, abych mohl žít čistě a pokorně, abych tak měl nárok na našeptávání a nabádání Ducha, aby mě mohl celý život vést.“¹⁹

George Albert Smith sloužil v Kvoru Dvanácti téměř 42 let, včetně 2 let jako president Kvora. Během této doby splnil řadu církevních úkolů a mnoha způsoby požehnal lidem po celém světě.

Sdílení evangelia a nacházení přátel Církvi

Starší Smith měl přirozený talent pro to, aby se druzí v jeho přítomnosti cítili příjemně a aby se z nepřátel stávali přátelé. Jeden

místní podnikatel, který nebyl členem Církve, o něm na jeho pohřbu řekl: „Byl to muž, s nímž bylo snadné se seznámit. Byl to muž, kterého jste zkrátka chtěli poznat. Díky jeho přátelskému úsměvu, upřímnému stisku ruky a srdečným slovům na přivítanou jste mohli uvnitř, ve svém srdci, pociťovat upřímnost jeho přátelství, které choval k vám i ke svým bližním.“²⁰

Tento talent byl v době, kdy byla Církev ve světě stále do značné míry neznámá a mnozí se na ni dívali s nedůvěrou, velmi cenný. Jednou, při plnění církevního úkolu v Západní Virginii, se dozvěděl, že představitelé města hrozí zatčením každého, kdo by byl přistižen při kázání mormonismu. Starší Smith se sešel s panem Englem, městským úředníkem, aby se pokusil tuto vyhlášku změnit. Později si do deníku napsal: „Když jsem se s panem Englem sešel poprvé, jednal se mnou velmi ostře a stroze mi řekl, že v onom městě nebudeme tolerováni. ... Řekl jsem mu, že si myslím, že byl nesprávně informován a že bych si s ním chtěl sednout a popovídat si. ... Strávili jsme nějakou chvíli tím, že jsme si povídali o mormonismu. Než jsem odešel, jeho vyhraněnost se značně zmírnila, podal mi ruku a dal mi svou navštívenku. Odcházel jsem s jistotou, že jsem ho zbavil některých předsudků.“²¹ O tři dny později ho starší Smith navštívil znovu a tentokrát mu dal *Knihu Mormonovu*.²²

Starší Smith vždy vyhledával příležitosti k tomu, aby mohl s lidmi mluvit o Církvi. Kdykoli byl kvůli církevnímu pověření nucen někam cestovat, vzal si s sebou výtisky *Knihy Mormonovy*, církevní časopisy a další církevní literaturu v naději, že je někomu bude moci dát. Vzhledem k tomu, že *Knihy Mormonova* je mocným svědectvím o Ježíši Kristu, starší Smith ji považoval za ideální vánoční dárek a často posílal výtisky této knihy přátelům jiného vyznání i významným lidem, s nimiž se nikdy nesetkal.²³ V dopise, který přiložil k jednomu takovému vánočnímu dárku, napsal: „Za několik málo dní bude křesťanský svět oslavovat Spasitelovo narození a je zvykem vzpomínat v této době na přátele. Věřím proto, že ode mne přijmete tento výtisk *Knihy Mormonovy*. ... S vírou, že tuto knihu rád přijmete do své knihovny, Vám ji posílám jako dárek k Vánocům.“

Obdržel tuto odpověď: „Tato kniha bude mít své místo na naší polici s knihami a přečteme si ji [od začátku do konce], a to důkladně a

s otevřenou myslí. Není možné, aby nerozšířila rozhled a nepodpořila ducha tolerance u všech těch, kteří ji budou pozorně číst.“²⁴

Angažovanost ve veřejném životě

Starší Smith povzbuzoval členy Církve k tomu, aby se angažovali ve veřejném životě v místě svého bydliště a aby svého vlivu využívali ke zlepšení životních podmínek ve světě. On sám i přes náročné povolání generální autority působil v několika občanských organizacích. Byl zvolen presidentem International Irrigation Congress [Mezinárodní kongres pro zavlažování] a Dry Farming Congress [Kongres pro zemědělství bez zavlažování] a na šest volebních období byl zvolen vicepresidentem National Society of the Sons of the American Revolution [Národní společnost synů Americké revoluce]. Starší Smith byl horlivým zastáncem letectví jakožto způsobu dopravy, díky němuž mohou generální autority efektivněji cestovat při plnění církevních úkolů, a sloužil ve správní radě letecké společnosti Western Air Lines. Také aktivně působil v americké skautské organizaci Boy Scouts of America a v roce 1934 získal nejvyšší skautské ocenění Silver Buffalo [Stříbrný bizon]. Po 1. světové válce sloužil několik let jako utažský předák kampaně pro humanitární pomoc Arménii a Sýrii a jako zástupce státu Utah v organizaci International Housing Convention [Mezinárodní konvence pro zajištění ubytování], jejímž cílem bylo zajistit přístřeší pro ty, kteří během války přišli o střechu nad hlavou.²⁵

Předtím než byl George Albert povolán apoštolem, byl aktivní v politice a horlivě se účastnil kampaní, jež podporovaly kauzy a kandidáty, kteří podle jeho názoru mohli mít pro společnost určitý přínos. Když se pak stal generální autoritou, jeho účast v politice již nebyla tak velká, ale i nadále prosazoval to, v co věřil. V roce 1923 například pomáhal předložit Utažské státní legislativní radě zákon, který vedl k vybudování sanatoria pro nemocné tuberkulózou.²⁶

Důkazem soucitu, který měl starší Smith s druhými, je jeho působení ve funkci presidenta Společnosti pro pomoc nevidomým, kterou zastával v letech 1933 až 1949. Sám trpěl poškozením zraku, a proto zvláště soucítit s těmi, kteří byli slepí. Dohlížel na vydání Knihy Mormonovy v Braillově písmu a založil program, který měl pomáhat slepým lidem naučit se číst Braillovo písmo a vyrovnat se

se svým postižením. Díky svému úsilí získal oblibu u těch, kterým sloužil. Jedna členka Společnosti pro pomoc nevidomým vyjádřila své uznání prostřednictvím básně, kterou starší Smith dostal k 70. narozeninám:

Když život udeří jako bouře
 a hořké slzy padají,
 když nevlídná zima v srdci zamrazí
 a jen ticho se ozývá –
 pak se s nadějí obracím,
 a kráčím s únavou a bolestí,
 k srdci, které mi rozumí,
 tam, kde přátelství pocítím –
 k srdci, v němž něžná moudrost přebývá,
 soucitná a plná lásky,
 a jehož víra v Boha a v člověka
 učí podobné víře i toho, kdo nevidí. ...

Ačkoli jeho láskyplná tvář
 bude před námi navždy ukryta,
 vidíme vlídnou moudrost,
 jež dlí v srdci, které nám rozumí;
 Cítíme pokoj v jeho duši
 a cítíme i pokoj svůj;
 slyšíme jeho tichou modlitbu,
 že nekráčíme jen tak sami;
 Jeho víra v nás nám dává sílu,
 když kráčíme po neviditelných stezkách;
 Naši duši povznáší ten,
 jehož vede sám Bůh.²⁷

Nemoci a další osobní zkoušky

George Albert se po většinu života netěšil nijak zvlášť dobrému zdraví. I když rád plaval, jezdil na koni a vykonával i jiné fyzické aktivity, měl chatrné zdraví a byl často zesláblý. Kromě chronických potíží s očima trpěl starší Smith v průběhu života také bolestmi žaludku a zad, neustálou únavou, srdečními potížemi a dalšími neduhy. Stres a napětí plynoucí z tolika jeho zodpovědností si také vybíraly svou daň, ale zpočátku nebyl ochoten zpomalit své rychlé tempo, aby

*Starší George Albert Smith dohlížel na vydání
Knihy Mormonovy v Braillově písmu.*

si šetřil zdraví. V důsledku toho v letech 1909 až 1912 onemocněl tak vážně, že musel zůstat na lůžku a nemohl plnit své povinnosti v Kvoru Dvanácti. Pro staršího Smitha to byla velká zkouška, protože velmi toužil po tom, aby se vrátil do služby. Kvůli úmrtí jeho otce v roce 1911 a závažnému chřipkovému onemocnění, které postihlo jeho manželku, se jeho uzdravování ještě více zkomplikovalo.

O mnoho let později vyprávěl o zážitku, který se mu během oné doby přihodil:

„Před mnoha lety jsem byl vážně nemocný. Ve skutečnosti si myslím, že všichni, kromě mé ženy, to se mnou již vzdali. ... Byl jsem tak zesláblý, že jsem se stěží dokázal pohnout. Pouhé otočení se v posteli mi trvalo dlouho a bylo nesmírně vyčerpávající.

Jednoho dne jsem za těchto podmínek ztratil vědomí a zdálo se mi, že jsem přešel na onen svět. Stál jsem zády k velkému a krásnému jezeru a čelem k velkému lesu. Nikdo nebyl na dohled a na

jezeře nebyl žádný člun ani žádný jiný viditelný prostředek, který by naznačoval, jak jsem se tam dostal. Uvědomil jsem si, nebo se mi přinejmenším zdálo, že si uvědomuji, že jsem dokončil svou práci ve smrtelnosti a vrátil jsem se domů. ...

Začal jsem pátrat a brzy jsem mezi stromy našel stezku, která, jak se zdálo, byla velmi málo používaná a která byla téměř zcela zarostlá trávou. Vydal jsem se po stezce a po nějaké době, když jsem v lese ušel dosti značnou vzdálenost, jsem spatřil muže, který šel proti mně. Viděl jsem, že to je velmi statný muž, a přidal jsem do kroku, abych se s ním setkal, protože jsem v něm poznal svého dědečka [George A. Smitha]. Ve smrtelnosti vážil přes sto třicet kilogramů, takže si dokážete představit, že to byl statný muž. Vzpomínám si, jak jsem byl šťastný, když jsem ho viděl přicházet. Dostal jsem po něm jméno a vždy jsem na to byl hrdý.

George A. Smith

Když byl dědeček pár kroků ode mě, zastavil se. To pro mě bylo výzvou, abych se také zastavil. Pak – a rád bych, aby na toto chlapci, dívky a mladí lidé nikdy nezapomněli – se na mě velmi soustředěně zadíval a řekl:

„Rád bych věděl, jak jsi naložil s mým jménem.“

Vše, co jsem kdy udělal, mi proběhlo před očima jako pohyblivé obrázky na promítacím plátně – vše, co jsem kdy udělal. Tato živá rekapitulace se odvíjela až do oné chvíle, kdy jsem tam stál. Před očima mi proběhl celý můj život. Usmál jsem se na dědečka a řekl jsem:

„Nikdy jsem s tvým jménem neudělal nic, za co by ses musel stydět.“

Dědeček vykročil a objal mě, a já jsem si přitom začal znovu uvědomovat pozemské prostředí. Polštář jsem měl mokrý, jako kdyby ho někdo polil vodou – mokrý od slz vděčnosti, že jsem mohl bez studu odpovědět.

Mnohokrát jsem o tom přemýšlel a chtěl bych vám říci, že se snažím, víc než kdy předtím, o toto jméno dobře pečovat. A tak bych chtěl říci chlapcům a dívkám, mladým mužům a ženám, mládeži v Církvi i na celém světě: ctěte svého otce a svou matku. Mějte v úctě jméno, jehož jste nositeli.²⁸

Staršímu Smithovi se nakonec začala vracet síla, a touto zkouškou prošel s obnoveným pocitem vděčnosti za své svědectví o pravdě. Během příští generální konference řekl Svatým: „V posledních letech jsem procházel údolím stínu smrti a ocitl jsem se tak blízko druhé strany, že jsem si jist, že [bez] zvláštního požehnání od Nebeského Otce bych zde nemohl zůstat. Ani na okamžik ale toto svědectví, kterým mi Nebeský Otec požehnal, nepohaslo. Čím více jsem se přibližoval oné druhé straně, tím větší jsem měl jistotu, že evangelium je pravdivé. Nyní, když byl můj život ušetřen, s radostí vydávám svědectví o tom, že vím, že evangelium je pravdivé, a z hloubi duše děkuji Nebeskému Otci za to, že mi to zjevil.“²⁹

Různé tělesné neduhy i další protivenství sužovaly staršího Smitha i v dalších letech. Možná nejtěžší zkouška přišla v letech 1932 až 1937, kdy jeho žena Lucy trpěla artritidou a neuralgií. Měla velké bolesti a v roce 1937 již vyžadovala téměř soustavnou péči. Srdeční záchvat v dubnu 1937 ji pak téměř připravil o život, a po něm zůstala ještě zesláblejší než dříve.

Ačkoli si starší Smith dělal o Lucy neustále starosti, nadále vykonával své povinnosti, jak jen nejlépe mohl. 5. listopadu 1937 mluvil na pohřbu svého přítele a když po svém proslovu usedl, kdosi mu podal lístek se vzkazem, že se má ihned vrátit domů. Později si do deníku napsal: „Odešel jsem ihned z kaple, ale než jsem dorazil domů, má drahá žena vydechla naposledy. Umírala, když jsem mluvil na pohřbu. Přišel jsem o oddanou pomocnici a bez ní se budu cítit osaměle.“

Lucy a George Albert byli v době její smrti svoji něco málo přes 45 let. Lucy bylo 68 let. Ačkoli staršímu Smithovi jeho žena velmi scházela, věděl, že toto odloučení je jen dočasné, a toto poznání mu dodávalo sílu. „I když má rodina pocituje velkou bolest,“ napsal, „utěšuje nás ujištění, že se s matkou znovu setkáme, pokud zůstaneme věrní. Byla to oddaná, nápomocná a ohleduplná manželka a matka. Posledních šest let tak či onak trpěla a jsem si jist, že je nyní šťastná se svou matkou a dalšími blízkými na onom světě. ... Pán je nanejvýš laskavý a odňal od nás veškerý negativní pocit ze smrti, za což jsem nesmírně vděčný.“³⁰

President Evropské misie

V roce 1919 president Heber J. Grant, kterému byla nově vyjádřena podpora jako presidentovi Církve, povolal staršího Smitha,

aby předsedal Evropské misii. V proslovu na generální konferenci, pouhých několik dní před odjezdem, starší Smith řekl:

„Rád bych vám řekl, bratři a sestry, že považuji za čest – ne, je to více než čest, považuji to za velmi veliké požehnání – že mne Pán pozvedl z oslabeného stavu, v němž jsem ještě nedávno byl, a vrátil mi zdraví do té míry, že bratři pocítili, že je možné, abych sloužil na misii v cizí zemi. ...

... Příští středu se chystám nasednout na vlak, abych se dostal na pobřeží a pak přes oceán do misijního pole, do něhož jsem byl povolán. Děkuji Bohu za příležitost, že mohu jít. Jsem vděčný za to, že se mi do duše vstúpilo poznání této pravdy.“³¹

V té době se Evropa dosud vzpamatovala z 1. světové války, která skončila před pouhými několika měsíci. V důsledku války byl počet misionářů v Evropě velmi nízký, a jedním z úkolů staršího Smitha bylo tento počet zvýšit. Kvůli napjatým ekonomickým podmínkám v poválečné Evropě ale vládní představitelé nebyli ochotni vydávat potřebná víza. Situaci navíc zhoršovalo to, že mezi lidmi stále vládlo velké nepochopení a předsudky vůči Svatým posledních dnů. Starší Smith se setkal s řadou vládních představitelů a významných osobností, aby způsob, kterým druzí na Církev pohlíželi, změnil. Když vysvětloval, jaký je účel misionářů v Evropě a na celém světě, často říkával: „Ponechejte si vše dobré, co máte, ponechejte si vše, co vám Bůh dal a co obohacuje váš život, a umožněte nám podělit se s vámi o něco, co rozhojní vaše štěstí a prohloubí vaši spokojenost.“³² Jeden misionář, který sloužil pod jeho vedením, řekl: „Díky svému mistrovskému a laskavému jednání si získal úctu a přátelství druhých a zajistil povolení pro misionáře, které nám bylo dříve odpíráno.“³³

Staršímu Smithovi se do konce jeho služby v roce 1921 podařilo zvýšit počet misionářů sloužících v Evropě a změnit některé mylné představy o Svatých posledních dnů. Také pro Církev získal přátele, s nimiž mnoho let poté udržoval kontakt prostřednictvím dopisů.

Zachování církevních historických míst

Starší Smith rád vyprávěl druhým o Církvě a o významných událostech z její historie. Během svého působení vynakládal velké úsilí, aby pomáhal zachovávat tuto historii tím, že nechával stavět památníky a i jiným způsobem nechával označovat místa, která byla

z hlediska církevní historie nějak zajímavá. Jeden jeho spolupracovník napsal: „Byl přesvědčen, že když dokáže upoutat pozornost mladší generace na to, čeho dosáhli jejich předci, poskytne tím druhým významnou službu.“³⁴

Jako mladý apoštol se vydal do Palmyry ve státě New York a vyjednal jménem Církve zakoupení farmy Josepha Smitha st. Ve státě New York také navštívil jistého Plinyho Sextona, který vlastnil pahorek Kumora – místo, kde Joseph Smith získal zlaté desky. Pan Sexton nebyl ochoten prodat pozemek Církvi, přesto se však se starším Smithem spřátelil. Do určité míry i díky dobrému vztahu, který si starší Smith s panem Sextonem udržel, mohla nakonec Církve pozemek koupit a zasvětit na něm památník.

V roce 1930, kdy uplynulo sto let od zorganizování Církve, starší Smith pomohl založit sdružení Utah Pioneer Trails and Landmarks Association [Utažské pionýrské trasy a význačná místa] a byl zvolen jeho prvním presidentem. V průběhu následujících 20 let tato organizace rozmístila více než 100 památníků a pamětních desek, z nichž mnohé připomínají putování pionýrů do údolí Solného jezera. Starší Smith se podílel na zasvěcení většiny těchto památníků.³⁵

Když vysvětloval zájem Církve o historická místa, napsal: „Je zvykem stavět památníky jednotlivcům, abychom si na ně uchovali vzpomínky. Lidé stavějí památníky také proto, aby si natrvalo udrželi v paměti významné události. ... Je mnoho zajímavých míst, na něž se zapomíná, a lidé mají pocit, že je žádoucí je nějakým řádným způsobem označit, aby tak obrátili pozornost těch, kteří přicházejí po nich, na tyto důležité události.“³⁶

Starší Smith, jehož jeden dědeček přišel do Utahu s ostatními pionýry, pociťoval hlubokou úctu k těmto prvním členům Církve, kteří toho kvůli své víře tolik obětovali. V jednom proslovu určeném Pomocnému sdružení se při vyprávění o putování pionýrů s ručními vozíky podělil o tento zážitek:

„Došli jsme na místo trasy, kde mnoho členů Martinovy výpravy s ručními vozíky přišlo o život. Našli jsme – jak nejpřesněji jsme byli schopni – místo, kde tábořili. Ti, kteří byli potomky členů oné výpravy, nám pak pomohli umístit tam pamětní desku. Pak jsme došli do údolí Rock Creek; tam jsme dočasnou pamětní desku umístili již

vloni. V onom ročním období všude kolem rostly nádherné divoké květiny, všude bylo hodně divokých kosatců, a členové výpravy natrhali několik těchto květů a s láskou je položili na kamennou mohyly, kterou jsme vloni postavili. ... Na onom místě bylo 15 členů této Církve pohřbeno v jednom hrobu – zemřeli hladem a kvůli nepřízní počasí.

Víte, jsou určité chvíle a určitá místa, kdy se zdá, že jsme svému Nebeskému Otci blíže. Když jsme seděli kolem táborového ohně v onom malém údolí Rock Creek, kde Willieho výpravu s ručními vozíky postihla pohroma – my, kteří jsme byli potomky pionýrů, těch, kteří šli přes pláně v letním horku i v zimním mrazu – vyprávěli jsme si o zážitcích svých předků. ... Byl to krásný okamžik. Historie se opakovala, abychom se z ní poučili.

... Připadalo mi, že jsme se ocitli v přítomnosti těch, kteří obětovali vše, aby mohli mít požehnání evangelia. Připadalo nám, že pocítujeme přítomnost Páně.

Když jsme poté, co jsme prolili několik slz, odcházeli – neboť pochybuji, že v té skupině 30 až 40 lidí zůstalo nějaké oko suché – duch onoho malého shromáždění se dotkl našeho srdce a jedna laskavá sestra mě chytla za rameno a řekla: ‚Bratře Smithe, od nyníška budu lepší ženou.‘ Tato žena ... je jednou z nejlepších žen, ale jsem přesvědčen, že si uvědomila – jako si to pravděpodobně uvědomila většina z nás, že v určitých maličkostech jsme nenaplňovali ony ideály, které jsme měli mít vštípené v duši. Lidé, kteří tam byli pohřbeni, neobětovali jen dny svého života, ale obětovali svůj vlastní život na důkaz své víry v božskost tohoto díla. ...

Pokud budou členky této organizace [Pomocného sdružení] tak věrné jako ti, kteří leží pohřbeni na pláních a kteří čelili svým těžkostem s vírou v Pána, dosáhnete toho ještě více a vy i vaši blízcí obdrží přízeň milujícího Otce.³⁷

President Církve, 1945–1951

Když starší Smith brzy ráno 15. května 1945 cestoval vlakem na východ Spojených států, probudil ho průvodčí s tímto vzkazem – president Heber J. Grant, který byl tehdy presidentem Církve, zemřel. Starší Smith přestoupil ihned na jiný vlak a vrátil se do Salt

Památník na pahorku Kumora, kde anděl Moroni předal Josephu Smithovi zlaté desky.

Lake City. O několik dnů později byl George Albert Smith, služebně nejstarší člen Kvora Dvanácti apoštolů, ustanoven osmým prezidentem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Při svém prvním proslovu na generální konferenci jako president Církve řekl Svatým, kteří mu právě vyjádřili podporu, toto: „Přemýšlím, zda se ještě někdo jiný zde cítí tak slabý a je zaplaven takovým pocitem pokory jako ten, kdo právě stojí před vámi.“³⁸ Podobně se o svých pocitech vyjádřil i před členy své rodiny: „Nežádal jsem o tuto funkci. Mám pocit, že na ni nestačím. Avšak byla mi dána a budu ji vykonávat podle svých nejlepších schopností. Rád bych, abyste všichni věděli, že ať již děláte v Církvi cokoli, od [domácího] učení až po předsedání kůlu, pokud to děláte podle svých nejlepších schopností, pak je vaše funkce stejně tak důležitá jako ta má.“³⁹

Mnozí byli přesvědčeni o tom, že talenty presidenta Smitha se k tomuto povolání mimořádně hodí. Jedna generální autorita vyjádřila toto přesvědčení krátce poté, co byla prezidentu Smithovi vyjádřena

podpora: „Často se říká, že Pán povolává konkrétního člověka, aby vykonal konkrétní poslání. ... Není na mně, abych říkal, jaké konkrétní poslání leží před presidentem Georgem Albertem Smithem. Vím však to, že v této konkrétní době v historii světa nebylo nikdy tak zoufale zapotřebí lásky mezi bratřími, jako je tomu dnes. Kromě toho vím, že neznám nikoho jiného, kdo miluje lidskou rodinu, kolektivně i individuálně, více než president George Albert Smith.“⁴⁰

Pomoc potřebným po 2. světové válce

Druhá světová válka skončila pouhých několik měsíců poté, co se George Albert Smith stal presidentem Církve. V jejím důsledku se tisíce lidí v Evropě ocitly bez domova a bez prostředků, a tak president Smith rychle zmobilizoval církevní zdroje sociální péče, aby jim byla poskytnuta pomoc. President Gordon B. Hinckley o tomto úsilí později řekl: „Byl jsem jedním z těch, kteří po večerech pracovali zde v Salt Lake City na Náměstí sociální péče a nakládali zboží na vagóny, které převážely potraviny do přístavu, a z přístavu se pak lodí dopravovaly přes moře. Během zasvěcení švýcarského chrámu [v roce 1955], kdy do chrámu přijelo mnoho Svatých z Německa, jsem některé z nich slyšel, jak se slzami, které jim stékaly po tváři, vyjadřovali vděčnost za tyto potraviny, které jim tehdy zachránily život.“⁴¹

President Smith si také uvědomoval, že lidé ve světě mají po tak zničující válce velké potřeby i v duchovní oblasti. V důsledku toho podnikl kroky nutné k reorganizování misí v zemích, v nichž byla kvůli válce přerušena misionářská práce, a povzbuzoval Svaté, aby se v osobním životě řídili evangeliem pokoje. „Nejlepším výrazem vděčnosti v této době,“ řekl krátce poté, co válka skončila, „je snažit se dělat vše, co je v našich silách, abychom do tohoto smutného světa vnesli štěstí, neboť jsme všichni dětmi našeho Otce a všichni máme závazek učinit tento svět šťastnějším místem díky tomu, že jsme v něm žili.“

Projevujme laskavost a ohleduplnost vůči všem, kteří ji potřebují, nezapomínejme na ty, kteří jsou bez prostředků; a v době, kdy se radujeme z míru, nezapomínejme na ty, kteří obětovali své blízké v rámci ceny, která byla za mír zaplácena. ...

Modlím se o to, aby se lidé obrátili k Bohu a byli poslušni Jeho cest, a tím ušetřili svět od dalšího konfliktu a zkázy. Modlím se o to,

*President Smith a jeho rádci, J. Reuben Clark ml.
(vlevo) a David O. McKay (vpravo)*

aby pokoj, který přichází jedině od Nebeského Otce, mohl přebývat v našem srdci a v domovech všech těch, kteří truchlí.“⁴²

Lepší příležitosti ke sdílení evangelia

President Smith se při každé příležitosti dál děлил o evangelium s druhými, a těchto příležitostí měl díky své nové funkci více. V květnu 1946 se president Smith stal prvním presidentem Církve, který navštívil Svaté v Mexiku. Kromě toho, že se setkal se členy Církve a promluvil na velké konferenci, také v Mexiku navštívil několik vysoce postavených činitelů a mluvil s nimi o znovuzřízeném evangeliu. Během setkání s mexickým presidentem Manuelem Camachem president Smith a ti, kteří ho doprovázeli, vysvětlili: „Přišli jsme vám a vašemu lidu předat jedno mimořádné poselství. Jsme zde, abychom vám řekli o vašich předcích a o znovuzřízeném evangeliu Ježíše Krista. ... Máme knihu, která ... vypráví o jednom význačném prorokovi, který se svou rodinou a s dalšími opustil 600

let před Kristem Jeruzalém, a doplul do ... této úžasné americké země, která je známa jako ‚země zaslíbení, vyvolená nade všechny jiné země‘. Tato kniha Mormonova také pojednává o návštěvě Ježíše Krista na tomto kontinentu a o tom, že zorganizoval svou církev a vyvolil dvanáct učedníků.“

President Camacho, který se o Svatých posledních dnů žijících v jeho zemi vyjadřoval s úctou a s obdivem, se začal o knihu Mormonovu velmi zajímat a zeptal se: „Bylo by možné získat výtisk knihy Mormonovy? Dosud jsem o ní neslyšel.“ President Smith mu pak daroval v kůži vázaný výtisk ve španělštině, v němž byly na začátku vypsány zvláště zajímavé pasáže. President Camacho prohlásil: „Přečtu si celou knihu, neboť má velký význam pro mě i pro můj lid.“⁴³

Oslavy stého výročí příchodu pionýrů

Jeden z nejvýznamnějších momentů šestiletého působení George Alberta Smitha jako presidenta Církve nastal v roce 1947, kdy církev oslavovala sté výročí příchodu pionýrů do údolí Solného jezera. President Smith dohlížel na oslavy, které si získaly celonárodní pozornost a vyvrcholily zasvěcením památníku „Toto je to místo“ v Salt Lake City, poblíž místa, kde pionýři poprvé vstoupili do údolí. Již od roku 1930 byl president Smith zapojen do plánování pomníku na počest toho, čeho pionýři dosáhli, a jejich víry. Dbal však na to, aby pomník vzdával čest také prvním průzkumníkům, misionářům z jiných církví a významným indiánským vůdcům z oné doby.

Při zasvěcení památníku „Toto je to místo“ si George Q. Morris, který tehdy sloužil jako president Misie východních států, povšiml ducha dobré vůle, kterého přičítal snahám presidenta Smitha: „V zasvěcovací bohoslužbě se odráželo úsilí presidenta Smitha přispět k myšlence bratrství a tolerance. ... Samotný památník vzdával formou sousoší – pokud možno formou individuálního portrétu – hold těm, kteří se něčím zasloužili v historii amerického západu ještě před mormonskými pionýry, bez ohledu na to, jaké byli rasy nebo náboženství. Když se připravoval program zasvěcovací bohoslužby, president Smith si přál, aby se jí kromě představitelů státu, kraje a města zúčastnili i zástupci hlavních náboženských skupin. A tak jako hlavní řečníci vystoupili katolický kněz, protestantský biskup, židovský rabín a představitel Církve Ježíše Krista Svatých

posledních dnů. Jeden návštěvník z východního pobřeží Spojených států po programu poznamenal: „Dnes jsem znovu prožil duchovní křest. To, co jsem viděl, by se nemohlo stát nikde jinde na světě. Duch tolerance, který se zde dnes vznášel, byl úžasný.“⁴⁴

Ačkoli 18metrový památník vypadal působivě, president Smith učil, že nejlepším způsobem, jak vzdávat hold pionýrům, je následovat jejich příklad víry a oddanosti. V modlitbě při zasvěcení památníku řekl: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, ... dnes ráno stojíme v Tvé přítomnosti na tomto poklidném svahu a hledíme na velkolepý památník, který byl postaven na počest Tvých synů a dcer a na počest jejich oddanosti. ... Modlíme se o to, abychom byli požehnáni tímtéž duchem, kterým se vyznačovali tito vírou naplnění lidé, kteří věřili v Tebe a v Tvého Milovaného Syna a kteří přišli do tohoto údolí, protože si přáli zde žít a uctívat Tě. Modlíme se o to, aby tento duch uctívání a vděčnosti mohl i nadále přebývat v našem srdci.“⁴⁵

Zamyšlení nad životem ve věku 80 let

Navzdory svému pokročilému věku byl president Smith schopen po většinu doby svého předsednictví zvládat své zodpovědnosti bez fyzických obtíží, které ho v minulosti omezovaly. V článku vydaném v dubnu 1950, nedlouho před jeho 80. narozeninami, se president Smith ohlédl za svým životem a poznamenal, jak mu Bůh pomáhal a žehnal:

„Za těchto osmdesát let jsem v zájmu evangelia Ježíše Krista po světě nacestoval téměř dva miliony kilometrů. Byl jsem v mnoha končinách, v mnoha zemích a v mnoha národech, a již od dětství jsou ke mně lidé – členové Církve i nečlenové – laskaví a pomáhají mi. Ať jsem šel kamkoli, setkal jsem se s ušlechtilými muži a ženami. ...

... Když pomyslím na to, že tak slabý a křehký člověk, jako jsem já, byl povolán vedoucím této úžasné Církve, uvědomuji si, jak moc potřebuji pomoc. Vděčně uznávám pomoc od svého Otce v nebi a jsem vděčný za povzbuzení a přátelství, kterého se mi v životě dostalo od mnoha vynikajících mužů a žen, které lze na světě najít, ať již doma nebo v zahraničí.“

A pokračoval tím, že vyjádřil lásku k lidem, kterým tolik let sloužil:

Památník „Toto je to místo“, který připomíná příchod pionýrů do údolí Solného jezera, zasvětil president Smith v roce 1947.

„Je vskutku požehnáním setkávat se s takovými lidmi a využívám této příležitosti k tomu, abych z hloubi duše poděkoval vám všem za laskavost, kterou mi projevujete, a také využívám této příležitosti k tomu, abych vám všem řekl toto: nikdy nepochopíte, jak moc vás mám rád. Nemám slov, kterými bych to dokázal vyjádřit. A chci mít tytéž pocity vůči každému synovi a každé dceři Nebeského Otce.

Žiji již dlouho, v porovnání s průměrným věkem lidí, a měl jsem šťastný život. V přirozeném běhu událostí neuplyne mnoho let, než obdržím své povolání k odchodu na druhou stranu. Těším se na ten okamžik s radostným očekáváním. Po osmdesáti letech ve smrtelnosti, poté, co jsem cestoval do mnoha částí světa, co jsem se setkal s mnoha význačnými a dobrými muži a ženami, vám vydávám svědectví, že dnes vím lépe, než jsem kdy dříve věděl, že Bůh žije; že Ježíš je Kristus; že Joseph Smith byl prorok žijícího Boha a že Církev, kterou zorganizoval pod vedením Nebeského Otce, Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů, ... funguje díky moci

a pravomoci téhož kněžství, které Petr, Jakub a Jan předali Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu. Toto vím, stejně jako vím to, že žiji, a uvědomuji si, že vydávat vám toto svědectví je velmi závažná záležitost a že za toto a za všechno ostatní, čemu jsem učil ve jménu Nebeského Otce, mě On povolá k zodpovědnosti. ... S láskou a s laskavostí, kterou v srdci ke všem pociťuji, vydávám toto svědectví ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána.“⁴⁶

O rok později, 4. dubna 1951, v den svých 81. narozenin, George Albert Smith pokojně zemřel ve svém domě. Jeho syn a dcery byli v té době po jeho boku u jeho lůžka.

Prosté skutky láskyplné služby

George Albert Smith toho zvládl během svých 81 let vykonat mnoho – v Církvi, v obci, v níž žil, i po celém světě. Ale ti, kteří ho znali osobně, si ho nejlépe pamatovali díky jeho mnoha prostým a skromným skutkům laskavosti a lásky. President David O. McKay, který vedl pohřeb presidenta Smitha, o něm řekl: „Měl vskutku ušlechtilou duši, byl nejšťastnější tehdy, když díky němu byli šťastní druzí.“⁴⁷

Starší John A. Widtsoe, člen Kvora Dvanácti apoštolů, vzpomínal na zážitek, který se mu stal, když se snažil vyřešit jistou obtížnou záležitost:

„Seděl jsem v kanceláři a byl jsem po celém pracovním dni dosti unaven. ... Byl jsem vyčerpaný. Vtom se ozvalo zaklepání a vstoupil George Albert Smith. Řekl: ‚Chystám se jít po celém tom pracovním dni domů. Myslel jsem na tebe a na problémy, které máš za úkol vyřešit. Přišel jsem, abych tě povzbudil a požehnal ti.‘

Takový byl George Albert Smith. ... Nikdy na to nezapomenu. Chvíli jsme si povídali; pak jsme se rozloučili a on šel domů. V srdci jsem se cítil povznesen. Již jsem se necítil vyčerpaný.

Láska ... totiž není jen pouhé slovo nebo něco, co pociťujeme v nitru. Aby měla láska nějakou hodnotu, musí být spojena s činem. A právě to president Smith při oné příležitosti udělal. Věnoval mi čas a dodal mi sílu.“⁴⁸

Starší Matthew Cowley, také člen Kvora Dvanácti a blízký přítel presidenta Smitha, vzdal hold presidentu Smithovi na jeho pohřbu těmito slovy:

President Smith ve své kanceláři.

„Každý, kdo měl nějaké trápení, každý, koho postihla nemoc nebo jiné protiventství, každý, kdo se ocitl v přítomnosti tohoto syna Božího, od něj čerpal energii a sílu. Být v jeho přítomnosti znamenalo být uzdraven, pokud ne tělesně, tak určitě duchovně. ...

... Bůh přitahuje ty, kteří mají božské vlastnosti, a jsem si jist, že tou nejkratší cestou, po níž kdy tento muž Boží mezi vším tím svým putováním krácel, je cesta, na kterou se právě vydal. Bůh je láska. George Albert Smith je láska. Má božské vlastnosti. Bůh si ho vzal k sobě.

... Člověku, který takto žil, nemůžeme vzdávat hold jen slovy. Slova na to nestačí. Existuje jen jeden způsob, jak můžeme vzdát hold jeho ctnostem, jeho laskavému charakteru, jeho úžasným a láskyplným vlastnostem – a to svými skutky. ...

Budme všichni o trochu víc odpouštějící, o trochu laskavější, když se navzájem setkáváme, o trochu ohleduplnější k druhým, o trochu velkorysejší k pocitům druhých.“⁴⁹

Na náhrobním kameni George Alberta Smitha je napsán níže uvedený text. Je výstižným shrnutím jeho života naplněného láskyplnou službou:

„Chápal a šířil nauky Kristovy a neobyčejně se mu dařilo podle těchto nauk žít. Byl laskavý, trpělivý, moudrý, tolerantní a chápací. Kudy chodil, tudy konal dobro. Miloval Utah a Ameriku, ale nebyl provinční. Bezvýhradně věřil v to, že je zapotřebí lásky, a také věřil v její moc. Choval bezbřehou náklonnost k Církvi a k rodině a nadšeně jim sloužil. Jeho láska se ale na nikoho neomezovala; zahrnovala všechny lidi, bez ohledu na rasu, víru nebo postavení. Jim, i o nich, často říkával: ‚Všichni jsme dětmi našeho Otce.‘“

Odkazy

1. D. Arthur Haycock, „A Day with the President“, *Improvement Era*, Apr. 1950, 288.
2. Viz „Pres. Smith's Leadership Address“, *Deseret News*, Feb. 16, 1946, Church section, 6.
3. „Mothers of Our Leaders“, *Relief Society Magazine*, June 1919, 313–314.
4. „To the Relief Society“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, 707–708.
5. „After Eighty Years“, *Improvement Era*, Apr. 1950, 263.
6. „Pres. Smith's Leadership Address“, 1.
7. Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom* (1981), 209.
8. Deník Lucy Woodruffové, 5. února 1888, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 138, book 1.
9. Emily Stewart Smith, „Some Notes about President George Albert Smith“, May 1948, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 5, str. 3.
10. Viz Emily Stewart Smith, „Some Notes about President George Albert Smith“, 5.
11. J. Golden Kimball, dopis datovaný 18. března 1893, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 72, folder 12.
12. J. Golden Kimball, dopis datovaný 30. června 1893, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 72, folder 15.
13. „How My Life Was Preserved“, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 121, scrapbook 1, str. 43–44.
14. „How My Life Was Preserved“, 43.
15. Edith Smith Elliott, „No Wonder We Love Him“, *Relief Society Magazine*, June 1953, 366, 368.
16. Viz *Builders of the Kingdom*, 240.
17. Viz *Builders of the Kingdom*, 224–225.
18. Emily Smith Stewart, „Pres. Smith Mementos At Y.“ *Deseret News*, Oct. 14, 1967, Church section, 6–7.
19. George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 100, folder 23, str. 11.
20. John F. Fitzpatrick, Conference Report, Apr. 1951, 172.
21. Deník George Alberta Smitha, 27. října 1906, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 73, book 3, str. 70.
22. Viz deník George Alberta Smitha, 30. října 1906, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 73, book 3, str. 72.
23. Viz Francis M. Gibbons, *George Albert Smith: Kind and Caring Christian, Prophet of God* (1990), 208–209.
24. Glenn R. Stubbs, „A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951“ (PhD diss., Brigham Young University, 1974), 295.
25. Viz Bryant S. Hinckley, „Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith“, *Improvement Era*, Mar. 1932, 270, 271.
26. Viz „A Biography of George Albert Smith“, 283.
27. Irene Jones, „The Understanding Heart“, *Improvement Era*, July 1940, 423.

28. „Your Good Name“, *Improvement Era*, Mar. 1947, 139.
29. Conference Report, Oct. 1921, 42.
30. Deník George Alberta Smitha, 5. listopadu 1937, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 74, book 11, str. 83–84.
31. Conference Report, June 1919, 42, 44.
32. Conference Report, Oct. 1950, 8.
33. James Gunn McKay, „A Biography of George Albert Smith“, 141.
34. George Q. Morris, „Perpetuating Our Ideals through Markers and Monuments“, *Improvement Era*, Apr. 1950, 284.
35. Viz „Markers and Monuments“, 284.
36. Dopis adresovaný Leslie O. Loveridgeové, 15. března 1937, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 67, folder 25.
37. „To the Relief Society“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, 705–706.
38. Conference Report, Oct. 1945, 18.
39. *Builders of the Kingdom*, 315–316.
40. Joseph F. Smith, Conference Report, Oct. 1945, 31–32; Joseph F. Smith byl patriarchou Církve a vnukem presidenta Josepha F. Smitha, šestého presidenta Církve.
41. Gordon B. Hinckley, Conference Report, Apr. 1992, 75; nebo *Ensign*, May 1992, 52.
42. „Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace“, *Improvement Era*, Sept. 1945, 501.
43. Viz Arwell L. Pierce, Conference Report, Apr. 1951, 112–113.
44. „Markers and Monuments“, 284–285.
45. „Dedicatory Prayer“, *Improvement Era*, Sept. 1947, 571.
46. „After Eighty Years“, 263–264.
47. David O. McKay, Conference Report, Apr. 1951, 3.
48. John A. Widtsoe, Conference Report, Apr. 1951, 99.
49. Matthew Cowley, Conference Report, Apr. 1951, 168–169.

Žijte podle toho, čemu věříte

*Naše náboženství se musí odrážet
v našem každodenním životě.*

Ze života George Alberta Smitha

Když bylo Georgi Albertu Smithovi 34 let, vytvořil si seznam předsevzetí, které nazýval svým „osobním krédem“ – 11 úctyhodných zásad, které se zavázal v životě dodržovat:

„Budu přítelem těm, kteří jsou bez přátel, a budu nacházet radost v péči o potřeby chudých.

Budu navštěvovat nemocné a sužované a vštěpovat jim touhu mít víru, že budou uzdraveni.

Budu učit pravdě k porozumění a požehnání celého lidstva.

Budu vyhledávat chybujiícího a snažit se ho získat zpět ke spravedlivému a šťastnému životu.

Nebudu se snažit nutit druhé, aby žili podle mých ideálů, ale spíše je budu mít natolik rád, abych je přiměl dělat to, co je správné.

Budu žít s obyčejnými lidmi a pomáhat jim řešit jejich problémy, aby jejich pozemský život mohl být šťastný.

Budu se vyhýbat veřejné pozornosti plynoucí z vysokého postavení a bránit se lichotkám nerozvážných přátel.

Nebudu vědomě zraňovat ničí city, dokonce ani toho, kdo se vůči mně mohl provinít, ale budu se snažit chovat se k němu dobře a získat v něm přítele.

Budu překonávat sklon k sobeckosti a závisti a budu se radovat z úspěchů všech dětí Nebeského Otce.

Nebudu nepřitelem žádné živé duše.

S vědomím, že Vykupitel lidstva nabízí světu jediný plán, který nás plně rozvine a učiní nás šťastnými zde i na onom světě, považuji

nejen za povinnost, ale i za požehnanou výsadu, šířit tuto pravdu.“¹
[Viz námět č. 1 na straně 9.]

Ti, kteří presidenta Smitha znali, prohlašovali, že podle svého kréda skutečně žil. Ezra Taft Benson, tehdy člen Kvora Dvanácti apoštolů, vyprávěl o zážitku, při kterém byl prezident Smith věrný svému předsevzetí „navštěvovat nemocné a sužované a vštěpovat jim touhu mít víru, že budou uzdraveni“:

„Nikdy nepřestanu být vděčný za jeho návštěvy u nás doma, když jsem byl [mimo domov] a sloužil jako prostý misionář. ... Obzvláště jsem vděčný za jednu návštěvu uprostřed noci, kdy naše dcerka ležela na pokraji smrti. Bez předchozího oznámení si prezident Smith našel čas na to, aby zašel do onoho domu, vložil ruce na hlavu onoho děvčátka, které matka chovala celé hodiny v náručí, a slíbil jí, že se zcela uzdraví. Takový byl prezident Smith, vždy si našel čas na to, aby pomohl, zvláště těm, kteří byli nemocní, těm, kteří ho potřebovali nejvíce.“²

Spencer W. Kimball zaznamenal další příklad toho, jak prezident Smith svým jednáním ztělesňoval přesvědčení chovat se dobře k tomu, „kdo se vůči [němu] mohl provinít“:

„K [presidentu Smithovi] se dostala zpráva o tom, že mu někdo z bryčky ukradl cestovní plášť. Místo toho, aby se rozzlobil, odvětil: ‚Kéž bychom věděli, kdo to byl, abychom mu mohli dát i pokrývku, protože mu musela být zima; a také nějaké jídlo, protože musel mít hlad.‘“³

Kdosi o Georgi Albertu Smithovi napsal: „Jeho náboženství není nauka uložená někde u ledu. Není to teorie. Znamená pro něj něco víc než jen nádherný plán, který lze obdivovat. Je to něco více než jen životní filozofie. Pro někoho, kdo jako on přemýšlí prakticky, je náboženství postoj, podle něhož člověk žije, podle něhož vše dělá, i kdyby to mělo znamenat jen to, že pronese laskavé slovo nebo vám podá sklenici studené vody. Jeho náboženství se musí odrážet ve skutcích. Musí se přenášet do maličkostí každodenního života.“⁴

Jeden z jeho rádců v Prvním předsednictvu, prezident J. Reuben Clark ml., shrnul osobní bezúhonnost presidenta Smitha těmito slovy: „Byl jedním z mála z těch, o kom jste mohli říci, že žil podle toho, čemu učil.“⁵

Učení George Alberta Smitha

To, co nás opravňuje nazývat se Svatými, je poslušnost evangelia – nikoli jen naše členství v Církvi.

Uctívat Boha v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů znamená vést oddaný život, mít touhu být hoden toho, podle Jeho obrazu jsme byli stvořeni a kdo nám dává vše, ... co za něco stojí – evangelium Ježíše Krista.⁶

Jak krásné je žít s pocitem, že patříme k Církvi, která je, nebo by měla být, složena ze Svatých! Nestačí jen mít své jméno uvedeno v záznamech. Je důležité vést takový život, který nás bude opravňovat k tomu, abychom byli nazýváni Svatými, a pokud tak budete činit, budete šťastni. ...

Když Ježíš Nazaretský přišel na svět a začal kázat evangelium království, mnozí, zvláště pokrytečtí farizeové, kteří Jeho poselství zavrhli, tvrdili, že jsou potomky Abrahamovými, a naznačovali, že jejich rodová linie je spasí v království Božím.

Spasitel jim oznámil, že kdyby byli dětmi Abrahamovými, činili by skutky Abrahamovy. [Viz Jan 8:33–39.] Rád bych Svatým posledních dnů řekl, že máme-li být hodni toho, abychom byli nazýváni Svatými posledních dnů, bude to proto, že žijeme jako Svatí, a účelem evangelia je učinit nás v tomto způsobilými. Svět se dostal do takového stavu a je tak dlouho oklamáván protivníkem a prohlašuje, že jediná nutná věc je pouhá víra v Boha, že z toho mám obavy. Toto je jen úskok protivníka.⁷ [Viz námět č. 2 na straně 9.]

Takzvaný „mormonismus“ je evangelium Ježíše Krista, a je to tudíž moc Boží ke spasení všech těch, kteří věří učení evangelia a jsou ho poslušni. Ti, kteří se těší ze společenství Jeho ducha, nejsou ti, kteří říkají „Pane, Pane“, ale ti, kteří činí Jeho vůli [viz Lukáš 6:46].⁸

Když čtu 7. kapitolu Matouše, 24. verš, nacházím zde toto:

„A protože každého, kdož slyší slova má tato a plní je, připodobním muži moudrému, kterýž ustavěl dům svůj na skále.

I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, ale nepadl; nebo založen byl na skále.

Každý pak, kdož slyší slova má tato, a neplní jich, připodobněn bude muži bláznů, kterýž ustavěl dům svůj na písku.

„Protož každého, kdož slyší slova má tato a plní je, připodobním muži moudrému, kterýž ustavěl dům svůj na skále.“

I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, i padl, a byl pád jeho veliký.“ [Matouš 7:24–27.]

Kolik z nás, když se dozví vůli Otce, tuto vůli činí? Kolik z nás den za dnem pokládá základ a buduje stavbu, která bude v souladu s důstojností postavy našeho Mistra? „Ano, člověk je stánkem Božím, a to chrámem; a kterýkoli chrám je poskvrněn, Bůh ten chrám zničí.“ [NaS 93:35.] Bůh nám dal více poznání a moudrosti než našim bližním. Svatým posledních dnů je dáno poznání preexistence; poznání, že jsme zde díky tomu, že jsme zachovali svůj první stav a že nám je dána příležitost získat věčný život v přítomnosti našeho Nebeského Otce tím, že zachováme i svůj druhý stav. Nebudeme souzeni tak, jak jsou souzeni naši bratři a sestry ve světě, ale budeme souzeni podle větších příležitostí, které nám byly svěřeny. Budeme mezi těmi, kteří obdrželi slovo Páně, kteří slyšeli Jeho slova, a pokud podle nich budeme jednat, přinese nám to věčný život, ale pokud selžeme, výsledkem bude zatracení.⁹

Snažme se být lepšími, než jsme kdy byli. Obnovme své odhodlání být opravdovými Svatými posledních dnů a nikoli to jen předstírat. ... Neznám nikoho, kdo by nemohl být o trochu lepším, než jakým je, pokud se pro to rozhodne.¹⁰

**Náš Nebeský Otec očekává, že se připravíme
na Jeho slíbená požehnání a že budeme
žít tak, abychom jich byli hodni.**

Nalistoval jsem si záznam Spasitelova učení ve dvacáté druhé kapitole Matouše a přečtu vám toto konkrétní podobenství:

„I odpovídaje Ježíš, mluvil jim opět v podobenstvích, řka

Podobno jest království nebeské člověku králi, kterýž učinil svadbu synu svému.

I poslal služebníky své, aby povolali pozvaných na svadbu, ale nechtěli přijíti. ...

Tedy všed král, aby pohleděl na hodovníky, uzřel tam člověka neoděného rouchem svadebním.

I řekl jemu: Příteli, kteraks ty sem všel, nemaje roucha svadebního? A on oněměl.

Tedy řekl král služebníkům: [Svažte] nohy jeho i ruce, vezměte ho, a uvrztež jej do temností těch zevnitřních. Tamť bude pláč a škřípení zubů.

Nebo mnoho jest povolaných, ale málo vyvolených.“ [Viz Matouš 22:1–3, 11–14.] ...

... Tento člověk přišel na svatební hostinu, a když nastal čas, král neboli pán si všiml, že na sobě nemá svatební šat. Očividně nedbal na to, jakou důležitost má svatební šat. Přišel nepřipraven a očekával, že se zúčastní. Přišel na hostinu – všichni byli pozváni na hostinu, ale předpokládám, že všichni měli vědět, že vpuštění budou pouze ti, kdo jsou vhodně oblečeni, a tento člověk byl udiven, když byl otázan, proč se dostavil takto neupraven.

Zdá se, že lidé tohoto světa si myslí, že mohou přijít kdykoli, kdy se jim to hodí. Děti našeho Otce nechápou, že je zapotřebí určité přípravy. Protivník je oklamal tak, aby se domnívali, že žádná příprava není nutná, že postačí cokoli, ale v tomto poselství, které

Spasitel přednesl svým společníkům v podobenství, je nám řečeno, že určitá příprava nutná je a že bez této přípravy nebude nikomu dovoleno přijmout drahocennější dary našeho Nebeského Otce. To se týká i členů této Církve, kteří jsou toho názoru, že díky tomu, že byli pozváni a jejich jména se objevují na záznamu mezi těmi, kteří jsou povoláni, již nic jiného dělat nemusejí. ... Zapomněli na Pána a nepřipravují se na hostinu, na kterou je pozval.

Nebeský Otec chce, abychom se na svatební hostinu připravili, jinak z ní budeme vyloučeni. Očekává od nás, že budeme svou mysl nadále plnit pravdou a že tuto pravdu budeme šířit, kdykoli nám to příležitost dovolí, mezi všemi jeho dětmi. To, že se naše jméno objevuje na církevních záznamech, není žádnou zárukou toho, že získáme místo v celestiálním království. Jen ti, kteří žijí tak, že jsou hodni být členy tohoto království, tam najdou své místo.

Pokud kdy nastal čas, uprostřed neklidných okolností, nejistoty, která ve světě je, kdy bychom měli zpytovat sami sebe, abychom zjistili, zda děláme to, co by si přál Pán, je to právě dnes; pokud kdy nastal čas, kdy bychom měli dbát na to, abychom byli na cestě věčného života, je to právě nyní. Nemůžeme podceňovat tyto příležitosti. Bohu se nelze vysmívat. Když nám nabízí dar, když do našeho dosahu umístí nějaké požehnání, když nás zve k tomu, abychom se podíleli na hostině, a my tomu nevěnujeme pozornost, můžeme si být jisti tím, že budeme trpět zármutkem, který pocítují ti, kteří zavrhnou požehnání Páně, když jsou jim nabídnuta.¹¹

Nemůžeme žít jako svět a očekávat, že získáme své právoplatné místo v Království. Pán nám říká v prvním oddíle Nauky a smluv, když se zmiňuje o zlu, že nemůže pohlížet na hřích se sebemenší mírou shovívavosti. [Viz NaS 1:31.] To jsou tvrdá slova, protože někteří z nás v Církvi mají dojem, že si mohou zahrávat s evangeliem našeho Pána a se základními zásadami věčného života, a přesto získat ono místo, které chtějí. To ale není pravda. Pán bude milosrdný, ale bude také spravedlný, a chceme-li získat nějaké požehnání, existuje jen jeden způsob, jak ho dosáhnout, totiž dodržovat příkázání, která nás k přijetí daného požehnání oprávní.¹² [Viz námět č. 3 na straně 9.]

Pokud konáme všechny své povinnosti, náš život bude důkazem naší víry v evangelium.

V průběhu loňského roku jsem měl výsadu setkat se s některými lidmi, kteří žijí v tomto městě [Salt Lake City] a kteří nejsou členy naší Církve, a mluvit s nimi o evangeliu. Jeden muž zde bydlí již dvacet let, muž, jehož životu nelze nic vytknout, dobrý občan, skvělý podnikatel, který má vůči našim členům přátelský postoj. Řekl mi, že zde žije již dvacet let a že došel k závěru, že jsme právě tak dobří jako naši sousedé, kteří jsou členy jiných církví; že mezi námi a jimi nevidí žádný rozdíl.

Chci vám říci, bratři a sestry, že toto pro mě není žádná poklona. Pokud ze mě evangelium Ježíše Krista nedělá lepšího člověka, tak jsem se nerozvinul tak, jak jsem měl, a pokud naši bližní, kteří nejsou členy této Církve, mohou žít mezi námi celé roky a nevidět žádný důkaz o tom, co nám do života přináší dodržování přikázání Božích, tak je v Izraeli zapotřebí určité nápravy. ...

... Konáte svou povinnost? Konáme práci, kterou nám Pán svěřil do péče? Jsme si vědomi zodpovědnosti, která na nás spočívá? Nebo jen nečinně plyneme s proudem, necháváme se unášet a považujeme za samozřejmost, že posledního dne budeme vykoupeni?¹³

Jsme nazýváni zvláštním lidem [viz 1. Petrova 2:9], protože, doufejme, veskrze věříme v evangelium Ježíše Krista. ...

Pokud by naše zvláštnost zašla tak daleko, že bychom žili každým slovem, jež vychází z úst našeho Nebeského Otce [viz NaS 84:44], pak bychom vskutku byli pozeňnaným lidem. Do značné míry vskutku žijeme podle svědectví, které nám dal náš Vykupitel, a do té míry jsme pozeňnaným lidem; ale byli bychom ještě pozeňnanější a úspěšnější, kdybychom se dokázali přimět k tomu, abychom konali všechny své povinnosti.

Modlím se o to, abychom měli ducha, který nám umožní věrně sloužit, aby touha konat dobro překonala pokušení, která nám vstupují do cesty, a aby, ať již jdeme kamkoli, ostatní viděli naše dobré skutky, aby je to přimělo vzdávat slávu našemu Otci, jenž je v nebi [viz Matouš 5:16].¹⁴

Zpytujeme sami sebe. Děláme toho tolik, kolik bychom měli? Pokud ne, změňme se a polepšeme se. Pokud děláme to, co máme,

„Pokud se ve všech směrech snažíme činit dobro dětem našeho Otce, ... budeme se radovat z dobra, které zde vykonáme.“

pokud se ve všech směrech snažíme činit dobro dětem našeho Otce, přivoláme tím na sebe požehnání všemoudrého Otce a budeme se radovat z dobra, které zde vykonáme. ...

Buďme pokorní a naplnění modlitbou, žijme nablízku Nebeskému Otci a dosvědčujme svou víru v evangelium Ježíše Krista tím, že budeme žít podle zásad evangelia. Dosvědčujme svou víru v Boha a v dílo, které předal této zemi, spořádaným a důsledným životem, neboť toto je koneckonců to nejsilnější svědectví o pravdivosti tohoto díla, které budeme moci vydávat.¹⁵ [Viz námět č. 4 na straně 9.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Přečtěte si krédo presidenta Smitha (strany 1–2) a přemýšlejte o tom, jaké ideály nebo zásady byste chtěli následovat ve svém životě. Zvažte možnost zapsat si je do osobního deníku.
2. Přečtěte si první čtyři úplné odstavce na straně 3. Co to znamená být Svatým posledních dnů? Jak může rodič pomáhat svým dětem, aby se naučily žít jako Svatí?
3. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 5 a přemýšlejte o tom, jak se podobenství o svatební hostině může týkat i vašeho života (viz také Matouš 22:1–14). Co například podle vás svatební hostina představuje? Koho představují pozvaní hosté? Přemístejte o tom, co můžete dělat, abyste „se na svatební hostinu připravili“ (strana 6).
4. Přečtěte si poslední odstavec oddílu učení (na straně 8) a přemýšlejte o někom, koho znáte a kdo má silné svědectví o evangeliu. Jak život tohoto člověka dokazuje jeho svědectví? Zamyslete se nad tím, čím můžete i vy dokazovat své svědectví.

Související verše z písem: Matouš 7:16–23; Jakub 1:22–25; 2:15–18; 1. Janova 2:3–6; Moroni 7:3–5; Nauka a smlouvy 41:5

Pomůcka k výuce: „Církev, aby nám pomohla učit z písem a ze slov proroků posledních dnů, vydala příručky k lekcím a další materiály. Je zapotřebí jen málo dalších výkladů nebo jiných vysvětlujících materiálů.“ (*Učení – není většího povolání: Příručka s náměty pro výuku evangelia* [1999], 52.)

Odkazy

1. „President George Albert Smith's Creed“, *Improvement Era*, Apr. 1950, 262.
2. Ezra Taft Benson, Conference Report, Apr. 1951, 46.
3. Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness* (1969), 284.
4. Bryant S. Hinckley, „Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith“, *Improvement Era*, Mar. 1932, 270.
5. J. Reuben Clark ml. v Doyle L. Green: „Tributes Paid President George Albert Smith“, *Improvement Era*, June 1951, 405.
6. Conference Report, Apr. 1949, 8.
7. „The Church with Divine Authority“, *Deseret News*, Sept. 28, 1946, Church section, 1, 6.
8. Conference Report, Apr. 1913, 28–29.
9. Conference Report, Oct. 1906, 47.
10. Conference Report, Apr. 1941, 27.
11. Conference Report, Oct. 1930, 66–68.
12. Konference sedmdesátníků a misionářů kůlů, 4. října 1941, 6.
13. Conference Report, Oct. 1916, 49.
14. „Some Points of ‚Peculiarity‘“, *Improvement Era*, Mar. 1949, 137.
15. Conference Report, Apr. 1914, 13.

„Evangelium nás učí mít pravou lásku ke všem a mít rád naše bližní.“

„Milovati budeš bližního svého jako sebe samého“

Projevování láskyplného a soucitného zájmu o druhé je základní zásadou evangelia Ježíše Krista.

Ze života George Alberta Smitha

George Albert Smith byl proslulý svou schopností mít rád druhé. President J. Reuben Clark ml., jeden z jeho rádců v Prvním předsednictvu, o něm řekl: „Jeho skutečné jméno bylo Láska. ... Rozdával lásku každému, s kým se setkal. Rozdával lásku i všem těm, s nimiž se nesetkal.“¹

Láska, kterou president Smith choval k druhým, vyplývala z jeho upřímného přesvědčení, že jsme všichni bratři a sestry, děti téhož Nebeského Otce. Ke konci svého života řekl Svatým:

„Nemám nepřítel, o němž bych věděl, a na světě není nikoho, vůči komu bych pociťoval nějaké nepřátelství. Všichni muži a všechny ženy jsou dětmi mého Otce a já jsem se během života snažil zachovávat ono moudré nařízení Vykupitele lidstva – milovat své bližní jako sebe samého. ... Nikdy nepochopíte, jak moc vás mám rád. Nemám slov, kterými bych to dokázal vyjádřit. A chci mít tytéž pocity vůči každému synovi a každé dceři Nebeského Otce.“²

President Smith projevoval lásku k druhým nespočetnými soucitnými skutky. Jeden pozorovatel poznamenal: „Pro presidenta Smitha je charakteristické, že si nachází čas na to, aby přinášel osobní útěchu a požehnání mnohým lidem, kteří jsou nemocní, kteří jsou zkroušení a kteří mají důvod být vděční za jeho srdečné povzbuzení. Není neobvyklé vidět ho, jak před začátkem pracovní doby i po ní kráčí po chodbách nemocnic, navštěvuje jeden pokoj za druhým a přinášá požehnání, povzbuzení a dobrou náladu svou nečekanou návštěvou na místech, kde je jeho utěšující a

povzbuzující přítomnost tak vděčně přijímána. ... Je pro něj charakteristické jít kamkoli, kde má pocit, že by mohl nabídnout pomoc a povzbuzení.“³

President Thomas S. Monson se podělil o konkrétní příklad toho, jak president Smith využíval příležitosti k tomu, aby projevil lásku někomu, kdo to potřeboval:

„Jednoho chladného zimního rána pouliční úklidová četa [v Salt Lake City] odklízela velké kusy ledu z odtokových žlabů. Stálým dělníkům pomáhali dočasní pracovníci, kteří zoufale potřebovali práci. Jeden z nich měl pouze lehký svetr a třásl se zimou. Pak se u úklidové čety zastavil štíhlý muž s pěstěnou bradkou a dělníka se zeptal: ‚V takové ráno potřebujete víc než jen svetr. Kde máte kabát?‘ Muž odpověděl, že žádný kabát nemá. Přichozí si potom sundal zimník a podal ho muži se slovy: ‚Teď je ten kabát váš. Je ze silné vlny a bude vám v něm teplo. Já pracuji hned přes ulici.‘ Tou ulicí byla ulice South Temple. A oním milosrdným Samaritánem, který bez kabátu vstoupil do Církevní administrativní budovy za svou každodenní práci, byl president Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů George Albert Smith. Jeho nesobecký skutek štědrosti odhalil jeho něžné srdce. Rozhodně byl strážcem bratra svého.“⁴ [Viz námět č. 1 na straně 17.]

Učení George Alberta Smitha

Všichni lidé jsou našimi bratry a sestrami, dětmi našeho Nebeského Otce.

Na všechny muže pohlížíme jako na své bratry, na všechny ženy jako na své sestry; na tvář každé lidské bytosti na světě pohlížíme jako na dítě našeho Otce a věříme tomu, že právě tak, jako je každý stvořen podle obrazu Otce, tak také každý vlastní jiskru božskosti, kterou když rozvineme, tak nás připraví na návrat do Jeho přítomnosti. ...

Takto rozumíme účelu naší existence na světě a vysvětluje to náš zájem o naše bližní. Mnozí se domnívají, že si v životě udržujeme odstup od ostatních, a někteří si myslí, že máme svou uzavřenou skupinu. Ve skutečnosti pohlížíme na každé dítě, které se narodí na svět, jako na syna nebo dceru Boha, jako na svého bratra nebo

sestru, a jsme přesvědčeni, že naše štěstí v království nebeském nebude úplné, pokud se nebudeme moci těšit ze společenství své rodiny a svých přátel a spolupracovníků, s nimiž se známe a jimž na zemi věnujeme tolik času.⁵

Když přemýšlím o svém vztahu a náklonnosti k rodině svého Otce, k lidské rodině, vzpomínám si na to, co mi řekl můj pozemský otec, a myslím, že jsem to po něm částečně podědil. Řekl: „Nikdy jsem neviděl žádné dítě Boží tak hluboko ve škarpě, abych neměl nutkání sklonit se a vytáhnout ho, postavit ho na nohy a pomoci mu začít žít znovu.“ Chtěl bych říci, že jsem v životě nikdy nepohleděl na žádné dítě svého Otce, aniž bych si uvědomoval, že je to můj bratr a že Bůh miluje každé své dítě.⁶

Jak šťastný by byl svět, kdyby lidé, ať jsou kdekoli, považovali své bližní za bratry a sestry, a kdyby pak měli rádi své bližní jako sami sebe!⁷ [Viz námět č. 2 na straně 17.]

Evangelium Ježíše Krista nás učí tomu, abychom měli rádi všechny Boží děti.

Evangelium nás učí mít pravou lásku ke všem a mít rád své bližní. Spasitel řekl:

„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své. To jest přední a veliké přikázání.

Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Na těch dvou přikázáních všecken zákon záleží i proroci.“ [Matouš 22:37–40.]

Bratři a sestry, pokud vám evangelium Ježíše Krista, tak jak vám bylo předáno, nevštípilo do srdce onen pocit lásky k bližním, pak chci říci, že dosud plně nevyužíváte onen úžasný dar, který sestoupil na zem tehdy, když byla zorganizována tato Církev.⁸ [Viz námět č. 3 na straně 17.]

Naše služba je službou lásky. Naše služba je službou, která obohacuje náš život. ... Žijeme-li tak, jak Bůh zamýšlí, abychom žili, sloužíme-li tak, jak si přeje, abychom sloužili, je každý den našeho života obohacen vlivem Jeho Ducha, naše láska k bližním se prohlubuje a naše duše se rozšiřuje, až máme pocit, že bychom mohli

„Dokládejme svým chováním, ... že vskutku dodržujeme ono veliké přikázání ... ‚Milovati budeš bližního svého jako sebe samého‘.“

vzít do náruče všechny Boží děti, s přáním žehnat jim a přivést je k porozumění pravdy.⁹

Jako členové Církve Kristovy máme dodržovat Jeho přikázání a mít se vzájemně rádi. Naše láska má poté překročit hranice Církve, do níž patříme, a dosáhnout k dětem lidským.¹⁰

Dokládejme svým chováním, svou vlídností, svou láskou, svou vírou, že vskutku dodržujeme ono veliké přikázání, o němž Spasitel pravil, že je podobné prvnímu velikému přikázání: „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“¹¹

Pravou lásku projevujeme tím, že nabízíme pomocnou ruku těm, kteří potřebují pomoc a povzbuzení.

Je nemožné změřit účinek toho, co může laskavost a pravá láska do světa vnést. V každé odbočce, sboru i misijním poli se nabízejí příležitosti k tomu, abyste vyzařovali světlo, rozvíjeli štěstí a

pozvedali ty, kteří ztrácejí odvahy, a přinášeli radost a útěchu těm, kteří jsou ztrápení.¹²

Pán praví toto:

„Hleďte, abyste jeden druhého milovali; ustaňte býti žádostivými; učte se udílet si navzájem, jak požaduje evangelium. ...

A nade všechny věci, odějte se poutem pravé lásky jako pláštěm, což je pouto dokonalosti a pokoje.“ [NaS 88:123, 125.] ...

... Řídíte se Jeho radou, pokud jde o pravou lásku? Chci říci, že v této konkrétní době našeho života potřebujeme projevovat pravou lásku nejen tím, že budeme udílet ze svého jmění těm, kteří jsou potřební, ale potřebujeme mít pravou lásku i vůči slabostem, pokleskům a omylům dětí našeho Otce.¹³

Najdeme-li muže či ženu, kterým se v životě nedaří, někoho, jehož víra slábně, neobratme se k němu zády; dejme si za úkol navštívit ho a zajdeme za ním s laskavostí a láskou a povzbuzujeme ho k tomu, aby se odvrátil od své mylné cesty. Příležitost vykonat něco osobního mezi námi členy je všudypřítomná; a je jen málo mužů a žen v této Církvi, kteří by nemohli, pokud by jen chtěli, poodejít z okruhu těch, mezi něž se počítají, a pronést laskavé slovo nebo učít pravdě některé děti našeho Otce. ... Toto je dílo našeho Otce. Je to to nejdůležitější, na čem se budeme v tomto životě podílet.¹⁴

V srdci chovám k lidstvu jediné dobrou vůli. Nepocituji v srdci nepřátelství vůči žádné živé lidské bytosti. Přál bych si, aby se někteří, které znám, chovali trochu lépe, než jak se chovají, ale to je jejich škoda, nikoli má. Pokud je mohu obejmout a pomoci jim nastoupit zpátky na cestu štěstí tím, že je budu učit evangeliu Ježíše Krista, mé štěstí se tím prohloubí. ... Nemůžete druhé nutit k tomu, aby dělali to, co je správné, ale pokud je váš příklad takové povahy, že pochopí, že si stojíte za tím, co říkáte, můžete je svou láskou přimět k tomu, aby to, co je správné, dělali.¹⁵ [Viz námět č. 4 na straně 17.]

Opravdové štěstí plyne z toho, že máme rádi druhé a sloužíme jim.

Nezapomeňte, že nehledě na to, kolik čemu věnujete peněz, nehledě na to, jak moc si přejete, aby vás věci tohoto světa učinily šťastnými, vaše štěstí bude úměrné vaší milosrdnosti a vaší

Snažte se o to, „abyste vyzařovali světlo, rozvíjeli štěstí a pozvedali ty, kteří ztrácejí odvahu, a přinášeli radost a útěchu těm, kteří jsou ztrápení“.

laskavosti a vaší lásce vůči těm, s nimiž se zde na zemi stýkáte. Náš Nebeský Otec řekl velmi jasně, že ten, kdo říká, že miluje Boha, ale nemiluje svého bratra, nemluví pravdu [viz 1. Janova 4:20].¹⁶

To, co nás činí šťastnými, není jen to, co dostáváme; jde o to, co dáváme, a čím více dáváme dětem našeho Otce to, co je povznášející a obohacující, tím více nám zbývá na rozdávání. Rozrůstá se to jako mocný pramen života a vyvěrá to k věčnému štěstí.¹⁷

Až náš zdejší život skončí a my se vrátíme domů, zjistíme, že nám tam bude připsán každý dobrý skutek, který jsme vykonali, každá laskavost, kterou jsme učinili, každá snaha, kterou jsme vyvinuli k prospěchu svých bližních. ...

... Projevujme vděčnost za to, co nám Pán dává tím, že Mu budeme sloužit, a sloužíme Mu tím, že konáme dobro Jeho dětem. Zdarma jsme přijali, nyní zdarma dávejme [viz Matouš 10:8]. Pokračujme neochvějně kupředu se srdcem naplněným láskou a

laskavostí vůči bližním, dokud nepřijde poslední zavolání, a my se setkáme se záznamem svého života. A pak, pokud jsme zdokonalili své talenty, pokud jsme byli čestní, věrní, cudní, dobročinní a milosrdní a snažili se pozvedat každou duši, s níž jsme se setkali, pokud jsme žili podle světla, které jsme přijali a toto světlo jsme šířili, kdykoli se k tomu naskytla příležitost, budeme nesmírně šťastni a naše srdce bude přetékat vděčností, až od Tvůrce nebe a země uslyšíme toto pochvalné přivítání: „To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdíš v radost pána svého.“ [Matouš 25:21.]¹⁸ [Viz námět č. 5 níže.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Zamyslete se nad tím, jak můžete projevat lásku, jako to dělal prezident Smith (viz strany 11–12). Jak můžeme například projevat lásku tím, že vykonáváme domácí nebo navštěvující učení?
2. Při studiu prvního oddílu učení (strany 12–13) přemýšlejte o tom, jak vám uplatňování těchto nauk může pomoci zlepšit vztahy se sousedy, spolupracovníky, rodinnými příslušníky a dalšími lidmi.
3. Přečtěte si předposlední odstavec na straně 13. Jaké nauky nebo příběhy v písmech vás inspirují k tomu, abyste měli rádi druhé a sloužili jim?
4. Prostudujte si oddíl, který začíná na straně 14, zvláště poslední dva odstavce. Přemýšlejte o někom, kdo se možná nachází vně „okruhu těch, mezi něž se [počítáte]“. Co konkrétního můžete udělat pro to, abyste o takového člověka projevíli zájem?
5. Přemítejte o učení presidenta Smitha, které je uvedeno na stranách 15–17. Jaké zážitky vám pomohly poznat, že opravdové štěstí přichází tehdy, když se snažíme učinit druhé šťastnými?

Související verše z písem: Matouš 5:43–44; 25:34–40; Lukáš 10:25–37; Jan 13:34–35; 1. Janova 4:7–8; 1. Nefi 11:16–25; Moroni 7:44–48

Pomůcka k výuce: „Výuka v Církvi často probíhá dosti strnule, je to přednášení. Když ve třídě posloucháme přednášky, nepůsobí to na nás moc dobře. To děláme na shromáždění svátosti a na konferencích, ale výuka může probíhat oběma směry, takže můžete klást otázky. Ve třídě můžete snadno povzbuzovat druhé k tomu, aby kladli otázky.“ (Boyd K. Packer, „Principles of Teaching and Learning“, *Ensign*, June 2007, 87.)

Odkazy

1. J. Reuben Clark Jr., „No Man Had Greater Love for Humanity Than He“, *Deseret News*, Apr. 11, 1951, Church section, 10, 12.
2. „After Eighty Years“, *Improvement Era*, Apr. 1950, 263.
3. Richard L. Evans, „Anniversary“, *Improvement Era*, Apr. 1946, 224.
4. Conference Report, Apr. 1990, 62; nebo *Ensign*, May 1990, 47.
5. „Mormon View of Life's Mission“, *Deseret Evening News*, June 27, 1908, Church section, 2.
6. „Pres. Smith's Leadership Address“, *Deseret News*, Feb. 16, 1946, 6.
7. Conference Report, Oct. 1946, 149.
8. Conference Report, Apr. 1922, 52.
9. Conference Report, Oct. 1929, 24.
10. Conference Report, Apr. 1905, 62.
11. Conference Report, Apr. 1949, 10.
12. „To the Relief Society“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, 704.
13. „Saints Blessed“, *Deseret News*, Nov. 12, 1932, Church section, 5, 8.
14. Conference Report, Apr. 1914, 12–13.
15. Conference Report, Apr. 1946, 184–185.
16. „To the Relief Society“, 709.
17. *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), 214; proslov pronesený 4. listopadu 1945 ve Washingtonu, D.C.
18. „Mormon View of Life's Mission“, 2.

Naše svědectví o Ježíši Kristu

*Znovuzřízené evangelium přináší Svatým
posledních dnů dodatečné svědectví o
tom, že Ježíš Kristus je Syn Boží.*

Ze života George Alberta Smitha

Když byl George Albert Smith generální autoritou, občas se na svých cestách setkával s těmi, kteří se domnívali, že Svatí posledních dnů nevěří v Ježíše Krista. Toto nepochopení presidenta Smitha udivovalo a trápilo, a tak se ho snažil napravovat tím, že se o své osobní svědectví o Spasiteli dělil s druhými.

Při jedné příležitosti promlouval na církevním shromáždění v kanadském Cardstonu o Kristově životě a poslání. Druhý den ráno se vydal na nádraží koupit si jízdenku na vlak. Zatímco čekal ve frontě, zaslechl rozhovor mezi nějakou ženou a prodavačkou jízdenek. Žena se zmínila, že večer předtím se rozhodla navštívit bohoslužbu Svatých posledních dnů.

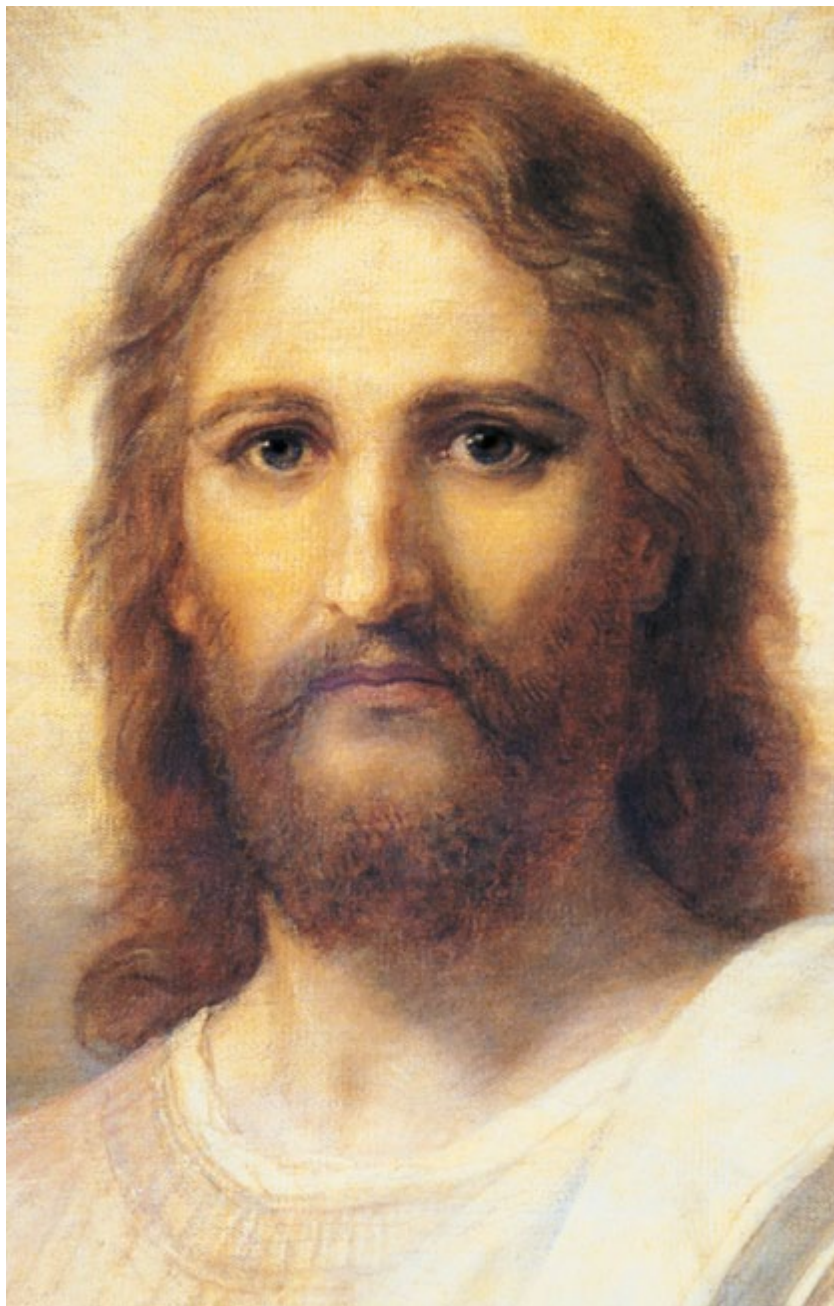
Prodavačka jízdenek se zatvářila překvapeně. „Propánakrále!“ zvolala. „Nechcete mi snad říct, že jste tam šla na bohoslužbu?“

„Ano, šla,“ odvětila žena. „Proč ne?“

Prodavačka řekla: „Vždy oni ani nevěří v Ježíše Krista.“

Žena pak odvětila: „Zrovna včera večer jsem poslouchala jednoho staršího této Církve, jak mluvil o životě Ježíše Nazaretského, a ještě nikdy jsem neslyšela nikoho, kdo by měl hlubší přesvědčení o tom, že Ježíš je vskutku Kristus, než právě tento řečník při oné příležitosti.“¹ [Viz námět č. 1 na straně 28.]

George Albert Smith čerpal sílu ze svého svědectví o Ježíši Kristu a s radostí se o něj dělil s druhými. Ve věku 44 let, poté, co sloužil již 11 let v apoštolském povolání, řekl:

„Já vím, že můj Vykupitel žije, a s radostí věnuji své skromné úsilí tomu, abych utvrzoval Jeho učení.“

„Něco mě nadnášelo a jakoby povznášelo a byla mi dána moc, která nepocházela ze mne, abych učil oněm vznešeným pravdám, které hlásal Vykupitel světa. Neviděl jsem Ho tváří v tvář, ale těšil jsem se ze společenství Jeho ducha a pociťoval jsem Jeho přítomnost nezpochybnitelným způsobem. Já vím, že můj Vykupitel žije, a s radostí věnuji své skromné úsilí tomu, abych utvrzoval Jeho učení. ... Každá žilka mého těla se zachvívá poznáním, že On žije, a jednoho dne to poznají všichni lidé.

Spasitel zemřel, abychom my mohli žít. Překonal smrt a hrob a všem těm, kteří jsou poslušni Jeho učení, nabízí naději slavného vzkříšení. ... Víím, že toto je dílo Páně a že Ježíš je vskutku náš Spasitel.“²

President Smith zemřel 4. dubna 1951, v den svých 81. narozenin. Během posledních chvil jeho života, když u něho byla rodina, se ho syn zeptal: „Otče, je něco, co bys chtěl říci rodině – něco mimořádného?“

S úsměvem na tváři zopakoval svědectví, které během života často vydával: „Ano, jen toto: já víím, že můj Vykupitel žije; já víím, že můj Vykupitel žije.“³

Učení George Alberta Smitha

Ježíš Kristus je Syn Boží a dnes žije jako náš vzkříšený Spasitel.

Zjistil jsem, že mnozí ve světě nevědí, že věříme v božské poslání našeho Pána, a při nejnepříhodnější příležitosti jsem byl pohnut k tomu, abych řekl, že na světě neexistují lidé, kteří by tak dobře rozuměli božskému poslání Ježíše Krista, kteří by tak naprosto věřili tomu, že je Syn Boží, a kteří by byli tak nadšeně přesvědčeni o tom, že v této době sedí v slávě na trůnu po pravici Otcově, jako právě Svatí posledních dnů.⁴

Vím právě tak, jako že žiji, že byl synem Božím, že skrze Něho, a jedině skrze Něho, získáme oslavení v celestiálním království, a všichni ti, kteří budou kráčet v Jeho stopách a budou žít podle Jeho učení, budou šťastni v tomto životě a připraví se na přibytí v Jeho celestiálním království, kde s Ním budou dlít na věky.⁵

Vykupitel lidstva byl někým více než jen dobrým člověkem, který přišel na svět, aby nás učil mravním zásadám. Vykupitel lidstva vlastnil neobyčejnou inteligenci. Byl vskutku Synem Božím, jednorozeným Božím v těle. ... Přišel, aby volal lidi k pokání, aby je odvrátil od jejich mylné cesty. Kráčel mezi nimi jako zástupce Boha Věčného Otce a prohlašoval, že je podle obrazu Otce a že ti, kteří viděli Jeho, viděli i Otce, a řekl jim, že byl poslán činit vůli svého Otce, a vyzýval všechny, aby se odvrátili od omylů, které se mezi ně vloudily, aby činili pokání z hříchů a sestoupili do vod křtu.⁶

Ve Spasitelově době protivník našeptával lidem: Spasitel není Syn Boží, dozajista Ho nemůžete přijmout, vždyť je to jen obyčejný člověk, vždyť je to jen syn Marie a Jozefa a není o nic víc Synem Božím, než jste vy, a lidé naslouchali onomu záłudnému a zlovolnému a ukřížovali Vykupitele lidstva.⁷

Byl to vskutku Syn Boží. Působil mezi [lidmi] s láskou a laskavostí; ale oni zavrhovali Jeho jméno jako něco zlého. ... Byl to Syn Boží a měl vskutku právo mluvit ve jménu Otce. Pravdy, které přinesl na zemi, pocházely od Otce; a ačkoli Ho lidé přibili na kříž, ačkoli Mu na hlavu vložili korunu spletenou z trní a vložili Mu do rukou napodobeninu žezla, ačkoli kopím krutě prolili Jeho krev, přesto bylo slovo, které jim předal, slovem Páně, a byl to vskutku Syn Boží.⁸

Nejen že věříme, že Ježíš Nazaretský žil na zemi, ale my věříme, že stále žije, nikoli jako nějaká esence, nikoli jako něco netělesného nebo nehmatatelného, ale věříme v Něj jakožto v oslaveného člověka; neboť vstal s týmž tělem, které bylo uloženo do hrobu Jozefa z Arimatie, s týmž tělem, o které pečovali ti, kteří Ho měli rádi. Tentýž Ježíš Kristus, který vyšel z hrobu, si s sebou vzal ono tělo, které bylo očištěno ... a vzal ho s sebou, když se ztratil z dohledu lidí v Jeruzalémě, když dva muži v bílém rouchu pravili: „Takt' přijde, jakž jste spatřili ... jeho jdoucího.“ [Viz Skutkové 1:10–11.]

Právě v takového Ježíše Nazaretského Svatí posledních dnů věří. Také věříme, že zaslíbení, která byla pronesena ohledně lidstva, se naplní; že v příhodném čase, až bude evangelium kázáno po celé zemi, každému národu, pokolení, jazyku a lidu, až lidé zůstanou bez výmluv, pokud jde o evangelium, věříme, že mocí našeho Nebeského Otce lidstvo obdrží ono úžasné požehnání vzkříšení z mrtvých a že Vykupitel lidstva přijde v oblacích nebes s mocí a slávou,

aby dlel na této zemi. Věříme, že Ježíš Nazaretský přijde dlít s těmi, kteří jsou hodni celestiální slávy.⁹ [Viz námět č. 2 na straně 28.]

Přijímáme svědectví Bible ohledně božského poslání Ježíše Krista.

Ježíš Nazaretský sestoupil do vody a Jan Ho pokřtil, a když vystoupil z vody, Duch Svátý sestoupil v podobě holubice a spočinul na NĚm. A hlas z nebe promluvil: „Toto je můj milovaný Syn, v němž se mi dobře zalíbilo.“ [Viz Matouš 3:13–17.]

Může snad být něco nespornějšího než toto? Naše úžasná Bible obsahuje všechny tyto informace a samozřejmě mnohem více. Když lidé říkají nebo se domnívají, že nevěříme v božské poslání Ježíše Krista, nechť vědí, že věříme všemu, co ohledně NĚj Bible učí. Věříme příběhu o tom, jak zorganizoval svůj lid a učil ho a jak byl nakonec ... ukřižován.¹⁰

Bez výhrad přijímáme svědectví všech evangelistů obsažená v Novém zákoně ohledně Vzkříšení Vykupitele lidstva. Je to tak prosté, že se mi zdá, že žádný přemýšlivý člověk to nemůže nepochopit. Skutečností zůstává, že poté, co byl Spasitel ukřižován a byl položen do hrobu, z něho vyšel a čtyřicet dní se stýkal se svými učedníky, pojedl s nimi rybu a plástek medu a oni se dotkli stop po hřebech na Jeho rukách a rány od kopí na Jeho boku. Když mezi nimi stál, prohlásil: „Vizte ruce mé i nohy mé, já zajisté jsem ten. Dotýkejte se mne a vizte; neboť duch těla a kostí nemá, jako mne vidíte mítí.“ [Viz Lukáš 24:39–43.] Toto je dozajista nevyvratitelný důkaz, a přesto existuje mnoho dětí našeho Otce, kteří to nechápou.¹¹ [Viz námět č. 3 na straně 28.]

Kniha Mormonova a svědectví Josepha Smitha nám poskytují dodatečný důkaz o Kristově božskosti.

Na starém kontinentu vyvstávají pochybnosti a říká se, že Ježíš nebyl božského původu, protože se narodil jako malé dítě a byl položen do jeslí, že Jeho matka byla Maria a Jeho údajný otec byl tesař Jozef. Mnozí připouštějí, že to byl veliký a dobrý muž, ale chtějí Ho oloupit o božskost Jeho narození.

*„Bez výhrad přijímáme svědectví ... v Novém zákoně
ohledně Vzkříšení Vykupitele lidstva.“*

Naštěstí, pokud jde o Svaté posledních dnů, jsme obdrželi svědectví o tom, že tyto věci jsou pravdivé; a kromě toho jsme obdrželi svědectví o tom, že přišel i na západní polokouli, jak je to zaznamenáno v Knize Mormonově, a působil mezi Nefity na tomto kontinentu. Tentokrát nepřišel jako malé dítě, ale přišel v oblacích nebes; a Jeho příchod byl oznamován hlasem, který pronikal do samého nitra každého člověka, který v onom kraji přebýval. Tentokrát přišel jako muž z nebes a oni Ho viděli přicházet. Věděli, že to je Kristus, neboť Jeho příchod předpovídali jejich proroci. Přinesl jim tutéž organizaci, která existovala v Církvi v Jeruzalémě. Učil je, že se musejí nechat pokřtít, jako byl pokřtěn i On, těmi, kteří mají pravomoc tento obřad vykonávat. [Viz 3. Nefi 11:1–27.] Toto nebyla slova obyčejného muže; byla to slova Syna Božího, který vystoupil ke svému Otci a znovu se vrátil, aby děti lidské mohly mít další svědectví, které bylo přidáno k těm, která jim byla již dána.¹²

Jaký přesvědčivější důkaz o vzkříšení z mrtvých mohl být dán než ten, že Ježíš ve svém vzkříšeném těle přišel mezi [Nefity] a učil je témuž evangeliu, kterému učil v Jeruzalémě? A tak naplnil zaslíbení, které dal v Jeruzalémě, když pravil: „Mámť i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovčince. I tyť musím přivesti; nebo hlas můj slyšeti budou. A budeť jeden ovčinec a jeden pastýř.“ [Jan 10:16.] Přišel ve vzkříšeném těle, aby jim přinesl znalosti, které, jak předpověděl, měly být dány těm, kterým nyní sloužil.

Pro onen lid to byl úžasný zážitek. Poté, co je učil celý den, ... uzdravoval jejich nemocné a požehnal jejich dětem a dál je učil o kráse svého evangelia. V jejich mysli nebylo pochyb o tom, že to je Spasitel světa. Viděli Ho přicházet z nebe a byli svědky Jeho zázračné moci. ... Přišel v slávě. Z nebe sestoupili andělé, jakoby uprostřed ohně, a obestoupili ony malé děti, takže tyto děti byly obklopeny ohněm. A andělé jim sloužili. [Viz 3. Nefi 17:6–24.]

Nebyly to halucinace, ale tak zázračné zážitky, že ti, kteří je prožili, si je budou pamatovat navždy. My, Svátí posledních dnů, přijímáme tento záznam jako důkaz o Vzkříšení Ježíše Krista, našeho Pána.¹³

Pak, v době a ve věku, ve kterém žijeme, povstal ještě někdo další. ... [Joseph Smith] neměl jen svědectví Bible o tom, že Ježíš je Kristus, ale také viděl Boha Otce, jak stojí v oblacích nebes, oděn slávou, a Ježíše Krista, Vykupitele světa, který stál oslavený po Jeho pravici, a slyšel hlas Páně říka: „Toto je můj Milovaný Syn, slyš Jej.“ [Viz Joseph Smith–Životopis 1:16–17.] Joseph vydával svědectví o tomto slavném vidění těm, s nimiž se znal. I jiní rovněž obdrželi svědectví z výsosti. Jejich svědectví o božskosti Spasitelova poslání se prohloubilo a posílilo, takže skutečnost, že žije a že Ježíš je Kristus, již nebyla záležitostí dávné historie; věděli to osobně, protože sami obdrželi svědectví.¹⁴

Pro mě osobně je jedním z nejsilnějších svědectví o životě našeho Spasitele svědectví Josepha Smitha, který položil svůj život jako svědek pravdivosti evangelia Ježíše Krista.¹⁵ [Viz námět č. 3 na straně 28.]

Každý z nás může získat osobní svědectví, že Ježíš je Kristus.

Máme ještě další svědectví, další důkaz, který je dokonce ještě lepší a přesvědčivější než svědectví jiná, protože to je svědectví,

Když vzkříšený Spasitel navštívil Nefity, „z nebe sestoupili andělé, jakoby uprostřed ohně, a obestoupili ony malé děti“.

kteří k člověku přichází tehdy, když žije v souladu s požadavky našeho Otce v nebi. Je to svědectví, které je nám vtisknuto do duše mocí Ducha Svatého poté, co jsme vykonali to, co Pán řekl, že musí být vykonáno, máme-li zjistit, zda je tato nauka od Boha, nebo zda je od člověka.¹⁶

On sám pravil: „Mé učení není mé, ale toho, kterýž mne poslal. Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, tenť bude uměti rozeznati, jestli to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.“ (Jan 7:16–17.) Tak znělo Jeho vlastní zaslíbení. My, křesťané po celém světě, přijímáme toto zaslíbení a máme se snažit prokázat, zda je platné, či nikoli. Mnozí tak již učinili. Uvědomuji si, že jsou ... mnozí, kteří to již vyzkoušeli, mnozí, kteří vědí, že Bůh žije a že Ježíš je Kristus, že je Spasitel světa.¹⁷

A tak nemáme jen důkazy plynoucí ze záznamů ..., nemáme jen svědectví spravedlivých lidí, kteří žili na zemi v naší době, ale pokud jsme v souladu s požadavky Nebeského Otce, pokud máme víru v Boha, pokud činíme pokání z hříchů, pokud jsme přijali křest

ponořením, pokud jsme přijali Ducha Svatého z rukou oprávněných služebníků Páně, pravím, že pokud toto vše činíme, pak v každé duši přebývá spolehlivé poznání, které nelze popřít, že Bůh žije a že Ježíš Kristus byl Vykupitelem lidstva. ...

... Jako jeden z prostých členů Církve vydávám svědectví, že vím, že žije, právě tak, jako vím, že žiji já. ... Ježíš je Kristus a já vím, že děti lidské musejí dospět k tomuto poznání, že Ho musejí přijmout a že, slovy toho, kdo žije v nebi, „každé koleno poklekne a každý jazyk vyzná, že Ježíš je Kristus“. [Viz NaS 88:104.]¹⁸ [Viz námět č. 4 na straně 28.]

Naším posláním je dělit se se všemi o to, co víme o Ježíši Kristu.

Pravím vám, Svatým posledních dnů, že na celém světě neexistuje lid, který by měl ohledně božskosti Spasitele tolik informací, kolik jich máme my; a pokud bychom v Něj nevěřili, došli bychom většího odsouzení než jiní, kteří tyto informace nikdy neměli. A tak můžeme světu bez váhání říkat, že tomuto věříme. ...

Blahopřeji vám, že se vám v životě dostalo této výsady a tohoto požehnání. A nyní vás zapřísahám, jako váš bratr, naléhám na vás, jako jeden z nejprostších z vás, abyste neschovávali svou svíci pod kbelec. Neskrývejte před bližními ono poznání, které vám Bůh udělil.

Neobtěžujte je, ale nebuďte natolik nemoudří, že byste před nimi skrývali evangelium Ježíše Krista. Toto je jediná moc Boží ke spasení v celestiálním království.¹⁹

Těmi nejšťastnějšími muži a ženami na světě, které znáte, jsou ti, kteří žijí v souladu s naukami evangelia Ježíše Krista. Jsou to ti, kteří mají ujištění o věčném životě; jsou to ti, kteří rozumí smyslu naší existence. ... Zatímco jsem cestoval sem a tam po celém světě a přinášel lidem toto poselství, má duše byla naplněna radostí a oči jsem měl zakalené slzami, když jsem byl svědkem toho, jak dokonale se může život lidí proměnit díky evangeliu Ježíše Krista. Viděl jsem ty, kteří ztratili odvahu, ty, kteří byli v temnotě, ty, kteří pochybovali o smyslu své existence, a když byli učeni vznešeným pravdám evangelia Ježíše Krista, změnili se, naučili se být šťastnými, spokojenými, utišenými a s nadšením věřili a učili evangeliu, které Ježíš Kristus hlásal, když dlel na této zemi a putoval v Galileji.

Bratří a sestry, svět to nechápe, ale naším posláním je pomáhat lidem světa, aby to pochopili, a toto poselství je hlásáno nikoli se samolibostí, nikoli s arogancí, ale s pravou láskou vůči všem a s láskyplnou něžností. ...

Jako jeden z nejmenších z vás Mu z celého srdce děkuji za ono ujištění, kterého se mi v životě dostalo. ... Především Mu děkuji za poznání, které se mi vtisklo do duše; vím, že můj Nebeský Otec žije, vím, že Ježíš Kristus je Spasitel lidstva a že pod nebem není žádného jiného jména, kterým by muži a ženy mohli být oslaveni, než jména Ježíše Krista, našeho Pána. Opravdu vím, že přišel na zem v těchto posledních dnech, že udělil božskou pravomoc jednomu pokornému chlapci, který hledal pravdu, a výsledkem toho bylo zorganizování Církve, do níž patříme; a v ní spočívá moc Boží ke spasení každého, kdo věří.²⁰

Modlím se o to, abychom žili tak, abychom byli úctyhodným příkladem v Jeho věci. Modlím se o to, abychom žili takovým způsobem, aby náš život byl důkazem toho, že vskutku věříme v Pána Ježíše Krista.²¹ [Viz námět č. 5 na straně 29.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Přečtěte si příběh na straně 19. Jak byste odpověděli někomu, kdo tvrdí, že Svatí posledních dnů nevěří v Ježíše Krista?
2. President Smith učil: „Nejen že věříme, že Ježíš Nazaretský žil na zemi, ale my věříme, že stále žije“ (strana 22). Z jakých důvodů Svatí posledních dnů věří, že Ježíš Kristus žije i dnes? Z jakých důvodů tomu věříte vy osobně?
3. Stručně si projděte strany 23–25. Jaké příběhy nebo pasáže z písem posílily vaše svědectví o tom, že Ježíš Kristus je Syn Boží? Přečtěte si 1. Nefiho 10:17 a zamyslete se nad tím, jak můžete prohlubovat své porozumění Spasitelovu posláním.
4. Přečtěte si strany 25–27 a přemýšlejte o tom, jak poslušnost zásad a obřadů evangelia posílila vaše svědectví o Ježíši Kristu. Jak mohou rodiče pomáhat svým dětem získat toto svědectví?

5. Jaké myšlenky nebo pocity ve vás vyvolává svědectví presidenta Smitha na stranách 27–28? Vzpomeňte si na situace, kdy jste byli svědky toho, jak se život lidí díky evangeliu Ježíše Krista změnil. Jak evangelium změnilo váš život?

Související verše z písem: Matouš 16:15–17; 17:1–5; 2. Nefi 25:26; Alma 5:45–48; Nauka a smlouvy 76:22–24; 110:1–4

Pomůcka k výuce: „[Vyvarujte se] pokušení probrat toho příliš. ... Učíme lidi, nikoli témata jako taková; a ... osnova každé lekce, kterou jsem kdy viděl, nezbytně pokrývá více látky, než kolik lze v daném čase probrat.“ (Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church“, *Ensign*, June 2007, 91.)

Odkazy

1. *Deseret News*, Dec. 27, 1924, Church section, 6; viz také *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), 201–202.
2. „Testimony of Elder George Albert Smith“, *Liahona: The Elders' Journal*, Feb. 2, 1915, 502.
3. Robert L. Simpson, *The Powers and Responsibilities of the Priesthood*, Brigham Young University Speeches of the Year (Mar. 31, 1964), 8.
4. *Deseret News*, Dec. 27, 1924, Church section, 6.
5. *Deseret News*, Jan. 15, 1927, Church section, 8.
6. Conference Report, Oct. 1921, 39.
7. Conference Report, Apr. 1918, 39.
8. Conference Report, Apr. 1904, 63.
9. *Deseret News*, Dec. 27, 1924, Church section, 6.
10. Conference Report, Oct. 1950, 156.
11. Conference Report, Apr. 1939, 120–121.
12. Conference Report, Apr. 1905, 61.
13. Conference Report, Apr. 1939, 121–122.
14. Conference Report, Apr. 1905, 61–62.
15. *Deseret News*, Jan. 15, 1927, Church section, 8.
16. *Deseret News*, Dec. 27, 1924, Church section, 6.
17. *Sharing the Gospel with Others*, 206; proslov pronesený 4. listopadu 1945 ve Washingtonu, D.C.
18. *Deseret News*, Dec. 27, 1924, Church section, 6.
19. *Sharing the Gospel with Others*, 211, 214; proslov pronesený 4. listopadu 1945 ve Washingtonu, D.C.
20. Conference Report, Oct. 1927, 48–50.
21. *Deseret News*, Jan. 12, 1907, 31.

23. prosince 1905 se George Albert Smith zúčastnil spolu s dalšími vedoucími Církve zasvěcení pomníku v rodišti Proroka Josepha Smitha.

Prorok Joseph Smith – Boží nástroj při znovuzřízení pravdy

Skrze Proroka Josepha Smitha Bůh znovuzřídil evangelium Ježíše Krista ve své čistotě.

Ze života George Alberta Smitha

Když se přiblížilo 100. výročí narození Proroka Josepha Smitha, starší George Albert Smith se vydal s presidentem Josephem F. Smithem a s dalšími navštívit významná místa v životě Proroka. Ráno 23. prosince 1905 byl Josephu Smithovi zasvěcen pomník v jeho rodném Vermontu. Pro George Alberta Smitha a ostatní jeho spolence to byl dojemný zážitek – být na tak významném místě spojeném se znovuzřízením evangelia. „Tekly nám bez zábran slzy,“ vzpomínal. „Každá duše byla pod vlivem Ducha naplněna pocitem pokory, každé srdce bylo dojata, a my jsme se radovali z požehnání od našeho Nebeského Otce.“¹ George Albert Smith byl požádán, aby na zasvěcujícím shromáždění pronesl závěrečnou modlitbu. Poté, co si v deníku shrnul tento den, napsal: „A tak skončil jeden z nejpamátnejších dnů mého života. Jsem vděčný za to, že jsem byl jedním z mála našich členů, který mohl pomáhat v díle, které bylo právě dokončeno.“²

Poté se vypravili na místo Prvního vidění – do Palmyry ve státě New York. Starší Smith vzpomínal: „Vstoupili jsme do lesnatého háje, kde Joseph poklekl a žádal Pána, aby mu sdělil, do které církve má vstoupit. Na tomto posvěceném místě jsme pocítili, že máme zazpívat onu nádhernou ... píseň ‚První modlitba Josepha Smitha‘.“³

Po návštěvě pahorku Kumora, chrámu Kirtland a dalších míst spojených s Prorokovým posláním president Joseph F. Smith shromáždil posledního večera cesty celou skupinu. „Poté, co jsme zazpívali několik písní Sionu, měl každý člen skupiny možnost vydat svědectví o dobrotivosti a milosrdenství, které pro nás Otec měl.

Duch Páně byl na nás vylit a my jsme prolévali slzy radosti a štěstí.“⁴
[Viz námět č. 1 na straně 39.]

Když o několik let později George Albert Smith sloužil jako prezident Církve, vyšlo několik knih, které se snažily hanobit Josepha Smitha. Na generální konferenci Církve president Smith Proroka směle hájil a vydal svědectví o jeho poslání těmito slovy:

„Mnohé přínosy a požehnání, kterých se mi dostalo, přišly díky onomu muži, který obětoval svůj život za evangelium Ježíše Krista. Jsou zde tací, kteří ho znevažují, ale rád bych řekl, že ti, kteří tak činí, budou zapomenuti a jejich ostatky se navrátí matce zemi, pokud se již nenavrátily, a zápach jejich hanebnosti nikdy nezajde, zatímco sláva, čest, majestátnost, odvaha a věrnost, kterou projevil Prorok Joseph Smith, bude spojena s jeho jménem na věky.“⁵

Na staršího Harolda B. Leeho, tehdy člena Kvora Dvanácti apoštolů, toto prohlášení tak zapůsobilo, že si schovával výstřižek s tímto citátem v peněžence a často ho citoval s přáním, aby slova presidenta Smitha „mohla znít do všech konců země“.⁶

Učení George Alberta Smitha

První vidění Josepha Smitha ukázalo, že nebesa nejsou zapečetěna.

Věříme, že náš Nebeský Otec promluvil v dnešní době ..., že vyslyšel pokornou modlitbu jednoho mladíka v Palmyře a zodpověděl jeho modlitbu a pozhnal mu poznáním své osobnosti, aby všichni lidé mohli poznat Pána, budou-li chtít.

Pro Josepha Smitha bylo velmi přirozené, že se snažil hledat Pána. Byl jedním z ... těch, kteří věřili v Nebeského Otce, ve Spasitelovo božské poslání, v účinnost modlitby a v to, že Bůh vyslyší svůj lid a odpoví mu, pokud před Něj předstoupí ve správném duchu. Pro tohoto mladého muže bylo snadné věřit, protože se narodil a byl vychováván ve věřící rodině; a když odešel do lesa, aby uposlechl nařízení tohoto verše z písem (Jakub 1:5): „Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá, i budeť dána jemu“ – věřil, že jeho modlitba bude zodpověděna, a náš Nebeský Otec slíbil svým dětem již od počátku, že „vírou mohou poznati všechny věci“.⁷

Jeho víra v Boha ho odvedla od přesvědčení, které bylo v jeho době běžné, že Bible obsahuje veškeré zjevení, které mohou lidé obdržet, a že nebesa jsou nad jeho hlavou zapečetěna. Modlil se k Pánu a jeho modlitba byla zodpověděna. Spatřil Otce a Syna, jak sestupují k zemi, obklopeni nádherným světlem. Obdržel nepopíratelné poznání, že měli tělesnou schránku podobně jako lidé a že to jsou hmotné bytosti; promluvili k němu a on slyšel Jejich hlasy.⁸

Výsledkem [Josephovy modlitby] byl onen úžasný projev, který se nepodobal ničemu jinému, o čem bychom v historii světa slyšeli. Slyšeli jsme o případech, kdy se projevil samotný Nebeský Otec; četli jsme o případech, kdy se projevil samotný Vykupitel lidstva; ale nikdy jsme nečetli o případu, kdy by se Otec i Syn zjevili žijící bytosti a kdy k tomuto jedinci promluvili.

Lidé světa tomu nevěří. Muži a ženy byli a jsou učeni, že nebesa jsou zapečetěna ..., a když tento mladík prohlašoval, že v naší době, právě tehdy, kdy jsme světlo potřebovali ze všeho nejvíce, kdy muži a ženy pobíhali sem a tam, aby získali slovo Boží, a nemohli ho najít, jak to předpověděli staří proroci [viz Amos 8:11–12], se zjevil samotný Pán, byl [Joseph] zesměšňován. ... Lidé jeho slova zavrhlí a ti, kteří měli být jeho přáteli, se od něj odvrátili a dokonce tvrdili, že to pocházelo od onoho zlého. V čem spočívalo svědectví tohoto chlapce?

„... Skutečně jsem viděl světlo a uprostřed onoho světla jsem viděl dvě bytosti a ony opravdu mluvily ke mně; a i když jsem byl nenáviděn a pronásledován kvůli tomu, že jsem řekl, že jsem viděl vidění, přesto bylo pravdivé; a zatímco mne pronásledovali, spílali mi a mluvili lživě proti mně všeliké zlo kvůli tomu, že jsem to řekl, byl jsem pohnut, abych si v srdci řekl: Proč mne pronásledujete kvůli tomu, že mluvím pravdu? Skutečně jsem viděl vidění; a kdo jsem já, abych mohl odporovati Bohu, nebo proč si svět myslí, že mne přinutí popřít to, co jsem skutečně viděl? Neboť jsem viděl vidění; věděl jsem to a nemohl jsem to popřít, aniž jsem se odvážil to učinit; přinejmenším jsem věděl, že kdybych tak učinil, prohřešil bych se proti Bohu a došel odsouzení.“ [Viz Joseph Smith–Životopis 1:25.]⁹

V roce 1830, když byla tato Církev zorganizována, na zemi neexistovala žádná církevní organizace, která by hlásala víru v to, že samotný Bůh by se mohl zjevit dětem lidským. Učení všech církví tvrdila opak a náš Otec si byl vědom toho, že je marné snažit se

spasit své syny a dcery, dokud nemohou být inspirováni k tomu, aby přišli oni k Němu, s vírou, že vyslyší a zodpoví jejich modlitby. Když tento prorok ve věku chlapce v lesích Palmyry spatřil Otce a Syna a poznal, že jsou to vskutku bytosti a že slyší to, co říká a odpovídají na to, začala na tomto světě nová éra, a byl položen základ pro víru dětí lidských. Nyní se mohli modlit ke svému Otci v nebi a vědět, že může vyslyšet a zodpovědět jejich modlitby, že mezi nebesy a zemí existuje spojení.¹⁰ [Viz námět č. 2 na straně 40.]

Ačkoli byl Joseph Smith mladý a nezkušený, byl povolán znovuzřídit pravou církev Ježíše Krista.

Víra nabádala Josepha k tomu, aby vyhledal Boha v modlitbě a zeptal se, ke které církvi se má on sám připojit. Jaká byla odpověď? Pravil snad Pán: „Můj synu, všechny jsou dobré, všechny se snaží dodržovat má přikázání, muži, kteří jsou vedoucími všech těchto církví, jsou mnou schváleni, účel splní jakákoli církev, všechny tě zavedou zpátky do přítomnosti Nebeského Otce?“ Onen chlapec mohl takovou odpověď v tehdejší situaci očekávat. Ale on chtěl vědět, co má dělat, a měl naprostou víru v to, že Pán mu to řekne. Takže když se modlil, zeptal se, do jaké církve má vstoupit, a předpokládám, že byl udiven, když [mu bylo řečeno]: „Nepřipojuj se k žádné z nich; učí jako nauku přikázání lidská; přibližují se ke mně rty svými, ale srdce jejich je daleko ode mne; mají podobu božskosti, ale popírají moc její.“ [Viz Joseph Smith–Životopis 1:19.] Představte si čtrnáctiletého chlapce, jak se v lesích nedaleko domova zvedá z kolenou a oznamuje světu takovéto poselství! Dokážete si představit, že by se nějaký mladík odvážil udělat něco podobného? Avšak díky svědectví, které mu dal Nebeský Otec, díky onomu přikázání od samotného Pána, odvážil se snad k něčemu jinému, než aby vydal prohlášení, že k němu Pán promluvil?¹¹

Joseph Smith byl pouhým chlapcem, když mu Petr, Jakub a Jan vložili ruce na hlavu a byl vysvěcen k Melchisedechovu kněžství – on a Oliver Cowdery. Krátce poté byl Josephu Smithovi dán pokyn, aby zorganizoval církev. Byl pouhým mladíkem, ale zorganizoval ji pod vedením Vykupitele lidstva. A je učiněna podle vzoru Církve, kterou Spasitel zorganizoval, když byl na zemi. Nemám pochyb o tom, že mnozí pohlíželi na tohoto mladíka jako na kariéristu a

Díky Prvnímu vidění Josepha Smitha „začala na tomto světě nová éra a byl položen základ pro víru dětí lidských“.

považovali za směšné, aby se někdo, kdo nebyl vzdělaný pro to, aby se stal vůdcem, chopil vedení. On ale byl jako jiní služebníci Nebeského Otce, kteří kdysi žili na zemi a které Pán povolal, aby vykonali mimořádné dílo, a nedostatečné vědomosti, pokud jde o věci tohoto světa, nezabránilly tomu, aby mu Pán dal znalosti, díky nimž byl roven těm, a dokonce je v mnoha ohledech překonával, kteří měli na zemi mnohé příležitosti, které jemu byly upřeny.¹²

I když ho ostatní uráželi a pomlouvali, ačkoli ti, kteří měli být jeho přáteli, jím opovrhovali, ačkoli mu vzdorovali učení a vzdělaní lidé té doby, podařilo se mu znovuzřídit evangelium života a spasení a založit Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Ačkoli síly zla neustále usilovaly o jeho zničení, Pán ho zachovával, dokud jeho práce nebyla dokončena a dokud všechny klíče a obřady nutné pro spasení lidské rodiny nebyly znovu předány člověku.¹³ [Viz námět č. 3 na straně 40.]

Pravdy znovuzřízené skrze Josepha Smitha přinášejí pokoj a radost těm, kteří je přijímají.

Od onoho chlapce, který ve věku čtrnácti let spatřil Otce a Syna, přišlo úžasné poselství, že náš Otec v nebi a Jeho Syn Ježíš Kristus jsou oslavení lidé; že Spasitel světa byl vzkříšen z mrtvých. Onen mladík spatřil to, co svět již věděl, ale co bylo z nějakého důvodu zapomenuto, a on o tom začal vydávat svědectví dětem lidským.¹⁴

[Na počátku 19. století] jen málo lidí ve světě věřilo v osobního Boha, který má tělo. Avšak v oné době obdržel nebeský projev Prorok Joseph Smith, který byl pouhým chlapcem, ani ne patnáctiletým, a on viděl Otce a Syna a svědčil o tom. Také ho navštívily další nebeské bytosti a Pán mu skrze ně dal dodatečné znalosti pro děti lidské a on pak svým vlastním způsobem předal nám, neboli těm, kteří nás v Církvi předešli, porozumění účelu života. ... Jeho popis nebe nás inspiruje touhou být hodni toho, abychom tam našli svůj domov, až náš pozemský život skončí. Doslovné vzkříšení a popis nebe a pekla jsou vysvětleny tak jasně, že, máme-li použít verš z písem, „cestou jdoucí, byť pošetilý, nezboudí“. [Viz Izaiáš 35:8].¹⁵

Skrze něj bylo zjeveno budování chrámů, věčné trvání manželské smlouvy a spasení mrtvých, což přineslo nevyslovitelnou radost tisícům dětí našeho Otce.

Věčné pravdy, které oznámil, si nacházejí cestu mezi lidmi na zemi a přinášejí pokoj a spokojenost těm, kteří je přijímají.¹⁶

Náš Nebeský Otec věděl, co se chystá, když v těchto posledních dnech znovuzřídil evangelium ve své čistotě. Věděl o odpadlictví mezi svými dětmi ve světě a o tom, že se odchýlily od srozumitelné pravdy, a ve svém velikém milosrdenství zjevil toto dílo posledních dnů. Z této země vybral mezi lidmi chlapce a inspiroval ho k tomu, aby započal dílo, které bylo předurčeno, aby způsobilo revoluci ve světě náboženství. Bůh věděl, že svět tápe v temnotě, a s milosrdenstvím znovuzřídil světlo. Neexistuje žádný jiný způsob, jak

by děti lidské mohly dosáhnout štěstí, vyjma toho, že budou vést spravedlivý život, a lidé nemohou vést spravedlivý život a zároveň nebýt v souladu s pravdou. Na světě bylo mnoho pravdy, ale byla natolik promíchaná s omyly, že samotný Pán řekl Proroku Josephu Smithovi, že ti, kteří byli v církvích učители a lektory, učili jako nauku příkázání lidská, a varoval onoho chlapce, aby se k nim nepřidával. Poté znovuzřídil evangelium, moc Boží ke spasení všech těch, kteří evangelium budou věřit a budou ho poslušni.¹⁷

Říkám všem lidem, ať jsou kdekoli – zkoumejte nauky evangelia našeho Pána, jak byly zjeveny Proroku Josephu Smithovi, bádejte v nich s modlitbou a najdete všelék na nemoci tohoto světa, žádným jiným způsobem ho nelze najít.¹⁸ [Viz námět č. 4 na straně 40.]

Joseph Smith byl pro své svědectví ochoten obětovat život.

Podobně, jako v případě proroků, které Pán povolal v minulosti, se zdálo nezbytné, aby i v tomto případě bylo svědectví Jeho služebníka zpečetěno krví jeho života. V knize historie světa nelze najít [dojímavější] stránku než tu, na níž jsou napsána poslední slova našeho milovaného Proroka Josepha Smitha. Věděl, že jeho čas se chýlí ke konci; uvědomoval si, že jeho životní poslání je naplněno. ... A když přišel čas, aby čelil tváří v tvář smrti, řekl: „Jdu jako beránek k zabití, ale jsem klidný jako letní jitro. Mám svědomí bez provinění vůči Bohu a vůči všem lidem. Vezmou-li mi život, zemřu nevinně, a má krev bude volat ze země od odplatu, a ještě o mne bude řečeno: „Byl chladnokrevně zavražděn.“ [Viz NaS 135:4.]

Neměl obavy postavit se k příjemné soudní stoličce ... a zodpovídat se ze skutků vykonaných v těle. Neměl obavy postavit se obvinění, které proti němu bylo vzneseno – že klamal lid a že s lidmi jednal nespravedlně. Neměl obavy z toho, jak dopadne jeho životní poslání, a ani neměl obavy o konečné vítězství tohoto díla, o němž věděl, že je božského původu, a za které položil život. Přesto však lidé světa, podobně jako v minulosti, posuzují toto dílo podle ducha lidského. Nemají Ducha Božího, který by jim umožnil pochopit, že toto dílo vzešlo od našeho Otce v nebi.¹⁹

Tento mladík si byl tak jistý zjevením, které obdržel, a tak dychtivě si přál, aby všechny děti jeho Otce poznaly pravdu, že od

„Říkám všem lidem, ať jsou kdekoli – zkoumejte nauky evangelia našeho Pána, jak byly zjeveny Proroku Josephu Smithovi, bádejte v nich s modlitbou.“

chvíle, kdy od anděla Moroniho obdržel desky s Knihou Mormonovou, zasvětil celý život organizování Církve a šíření pravdy. ... V duši mu hořelo stejné poznání, které měl Štěpán [viz Skutkové 7:54–60] a které měl Vykupitel, že náš Nebeský Otec stojí v čele, že to je Jeho dílo, které na zemi probíhá, že to je Jeho moc, která nakonec převezme vládu, že tento život je jen součástí věčnosti. Byl připraven vzdát se části svého pozemského života, bylo-li to potřeba, aby se na věčnosti mohl těšit ze společenství, které měl tak upřímně rád, a z přátelství s dobrými muži a ženami, kteří přebývali

a přebývají na zemi, a budou opět přebývat na zemi, až se stane celestiálním královstvím.²⁰

Joseph Smith učil tomu, že ví, že existuje onen svět, a že ví, že Bůh žije, a že Bůh věděl, že Joseph ví, že Bůh žije. Byl ochoten obětovat život za to, aby vaše víra, bratři a sestry, mohla být posílena, a aby vaše důvěra v něho nemohla být otřesena. On znal smysl tohoto života. Věděl, že jsme zde proto, abychom se připravili na budoucí a slavnější existenci. A byl ochoten, bylo-li to potřeba, obětovat život, nikoli jen proto, aby ho ztratil kvůli nám, ale protože věděl, že Otec řekl, že ten, kdo zachová svůj život, ten ho ztratí, ale kdo ztratí svůj život pro Něho, ten ho nalezne, ba i život věčný [viz Matouš 16:25]. A právě tato znalost umožnila Prorokovi a Patriarchovi Církve [Hyrumu Smithovi] v oněch prvotních dnech [opustit] své blízké, být uvrženi do vězení a obětovat vše, co na tomto světě měli, co mohou lidé obětovat pro své bratry – svůj smrtelný život.²¹

V roce 1830 byla Církev zorganizována šesti členy. Protivník veškeré spravedlivosti se od onoho dne do současnosti snaží bránit jejímu pokroku a snaží se ji zničit. Napadá mě, kdyby tak onen velký muž, Joseph Smith, který obětoval život tomu, aby Církev mohla být zorganizována a mohla pokračovat tak, jak Pán zamýšlel, mohl vidět Církev takovou, jaká dnes je, se všemi jejími odbočkami založenými ve všech koutech světa, a kdyby si tak mohl uvědomit, že každý den od jeho mučednické smrti, od chvíle, kdy obětoval život a zpečetil své svědectví krví, se Církev stává silnější, než jakou byla v den předešlý.²² [Viz námět č. 5 na straně 40.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Přemýšlejte o zážitcích, které president Smith popisuje v prvních třech odstavcích oddílu „Ze života George Alberta Smitha“ (strany 31–32). Jaké zážitky z vašeho života posílily vaše svědectví o Proroku Josephu Smithovi? Při četbě této kapitoly vyberte prohlášení z učení presidenta Smitha, která posilují vaše svědectví, a zvažte, zda byste se o ně mohli podělit se členy své rodiny, kněžského kvora nebo se členkami Pomocného sdružení.

2. Projděte si první oddíl učení (strany 32–34) a také vyprávění Josepha Smitha o Prvním vidění (viz Joseph Smith–Životopis 1:10–19). Jak První vidění ovlivnilo vaši víru v Boha? Jak to, podle vašich zkušeností, ovlivnilo i víru ostatních?
3. Prostudujte si oddíl, který začíná na straně 34 a přečtěte si Nauku a smlouvy 1:17–19. Čemu se z příkladu Josepha Smitha můžeme naučit o službě v Církvi? Vzpomeňte si na případ, kdy vám byl dán nějaký úkol od Pána a vy jste měli pocit, že na to nestačíte. Jak vám Pán pomohl?
4. Jaké pravdy Pán zjevil skrze Josepha Smitha? (Některé tyto pravdy najdete v oddíle, který začíná na straně 36.) Jak byl váš život požehnan díky tomu, že tyto pravdy znáte?
5. Zatímco přemítáte o posledním odstavci v oddíle učení (strana 39), zamyslete se nad tím, co můžete dělat pro to, aby Církev i nadále sílila.

Související verše z písem: Izaiáš 29:13–14; 1. Korintským 1:26–27; 2. Nefi 3:5–9, 11–15; Nauka a smlouvy 135

Pomůcka k výuce: „Chcete-li podpořit diskusi, použijte otázky na konci kapitoly. ... Také si můžete připravit vlastní otázky, které budou konkrétně zaměřeny na ty, které učíte. Například se můžete studentů zeptat, jak mohou uplatňovat učení presidenta Smitha ve svých zodpovědnostech jako rodiče, domácí učitelé nebo navštěvující učitelky.“ (Ze strany vi této knihy.)

Odkazy

1. Conference Report, Apr. 1906, 54.
2. Záznam v deníku datovaný 23. prosince 1905, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 73, book 2, page 160.
3. Conference Report, Apr. 1906, 56.
4. Conference Report, Apr. 1906, 57–58.
5. Conference Report, Apr. 1946, 181–182.
6. Harold B. Lee, Conference Report, Oct. 1947, 67.
7. Conference Report, Oct. 1921, 158–159.
8. „The Latter-day Prophet“, *Millennial Star*, Dec. 7, 1905, 822.
9. Conference Report, Oct. 1921, 159–160.
10. Conference Report, Apr. 1917, 37.
11. Conference Report, Oct. 1921, 159–160.
12. Conference Report, Apr. 1927, 83.
13. „The Latter-day Prophet“, 823.
14. Conference Report, Oct. 1921, 160.
15. Conference Report, Apr. 1934, 26.
16. „The Latter-day Prophet“, 823.
17. Conference Report, Oct. 1916, 46–47.
18. Conference Report, Oct. 1931, 121.
19. Conference Report, Apr. 1904, 63–64.
20. Conference Report, Oct. 1927, 48.
21. Conference Report, Apr. 1905, 62–63.
22. Conference Report, Oct. 1945, 18.

Svaté kněžství – pro požehnání Božích dětí

Kněžství je pravomoc Boží. Ti, kteří jsou nositeli kněžství, musejí být způsobilí a musejí kněžství používat k tomu, aby žehnali druhým.

Ze života George Alberta Smitha

Během kněžského zasedání generální konference 2. října 1948 president George Albert Smith řekl:

„Přemýšlím někdy o tom, zda otcové věnují úsilí tomu, aby našim chlapcům vysvětlili, jak závažnou zodpovědnost na sebe chlapec bere, když se stane jáhnem. Přemýšlím, když je chlapec vysvěcen jáhnem, zda mu otec dává pocítit, že má nyní něco, co je z věčného hlediska důležité. ...

Pamatuji si, jako by to bylo včera, když mi John Tingey vložil ruce na hlavu a vysvětlil mě jáhnem. Bylo mi to podáno tak, a bylo mi vysvětleno, jak je to důležité, že jsem to považoval za velikou čest. Výsledkem bylo, že to pro mě bylo požehnáním, a krátce poté přišla další vysvěcení. Ale v každém případě mi bylo do mysli vštípeno, že to je příležitost pro další požehnání.“¹

V tomtéž proslovu president Smith učil, že jedním z požehnání, které plyne z vysvěcení ke kněžství, je příležitost žehnat životu druhých. Jako příklad uvedl jednoho nositele kněžství – domácího učitele, který na něj v mládí zapůsobil:

„Rodney Badger byl mnoho let učitelem rodiny mého otce a byl to skvělý muž. Kdykoli přišel, rodina se shromáždila a on se posadil a pokládal nám otázky a říkal nám to, čemu bychom podle jeho názoru měli rozumět. A chci vám říci, že když přišel k nám domů, přinesl s sebou Ducha Páně. A když odcházel, pocítovali jsme, že nás navštívil služebník Páně.“²

„Přemýšlím, když je chlapec vysvěcen jáhmem, zda mu otec dává pocit, že má nyní něco, co je z věčného hlediska důležité.“

President Smith na závěr vyjádřil přání, aby nositelé kněžství sloužili členům svých sborů a kůlů a „nevynechali jedinou příležitost pomáhat je pozvedat a rozvíjet a přivádět je k tomu, aby byli takovými, jakými by si je přál mít náš Otec“.³ [Viz námět č. 1 na straně 49.]

Učení George Alberta Smitha

Ježíš Kristus během svého působení ve smrtelnosti znovuzřídil na zemi božskou pravomoc.

Když Spasitel přišel v zenitu času, zjistil, že ono veliké město Jeruzalém oplývá zlem. Obyvatelé města žili takovým způsobem, že ztratili božskou pravomoc, a tak [Bůh] poslal svého Syna na svět a znovu založil Církev, která vlastnila božskou moc. ... Někteří z Jeho rodové linie byli dobrými lidmi ... a jiní dosud úřadovali v kněžství, ale bylo nutné, aby Spasitel přišel a božskou pravomoc znovuzřídil. ...

... Když započal svou službu, nepovolal na pomoc krále, panovníky, kněze ani ty, kteří měli vysokou pravomoc, ale povolal prosté rybáře, a díky tomu kolem sebe shromáždil ty, kteří byli ochotni se učit, nikoli ty, kteří Mu nevěřili. Pod vedením Nebeského Otce zorganizoval Církev. Předal svým společníkům božskou pravomoc a učil je tomu, co mají dělat. ... Měl božskou pravomoc a spravedliví lidé Ho uznávali jako Syna Božího. Někteří si mysleli, že je jen dobrým člověkem. Věříme, že přišel na zem nejen učit druhé tomu, co mají dělat, ale také aby předal svým společníkům božskou pravomoc k vykonávání obřadů Jeho Církve. ...

Spasitel byl ve své době předsedající autoritou. Po Něm následovalo kvorum dvanácti mužů, které osobně vybral. Když zemřel, Kvorum Dvanácti, ne jen nějací obyčejní muži, kteří sami sebe nazývali učedníky, ale členové kvora dvanácti mužů, kteří vlastnili božskou pravomoc a tuto pravomoc obdrželi od Ježíše Krista, se stali vedoucími Církve.⁴ [Viz námět č. 2 na straně 49.]

Kněžství znovuzřídili v dnešní době muži, kteří byli jeho nositeli v dávných dobách.

Je zaznamenáno a uznáno v nebi i na zemi, že poté, co [Ježíš Kristus] opustil zemi, různá vyznání a denominace se rozhojnily

a zvýšil se počet církví na zemi, takže v době Josepha Smitha, našeho milovaného proroka, existovalo mnoho denominací. Existovalo mnoho těch, kteří předstírali, že mají božskou pravomoc, a myslím, že někteří se domnívali, že ji vskutku obdrželi. ...

Když nastal čas, a na světě byla tehdy tato pravomoc neboli kněžství ztracena, Pán povolal pokorného chlapce a seslal mu nebeský projev a mluvil s ním, řekl mu, co má dělat, a čas od času vyslal další posly a nebeské bytosti, a výsledkem toho bylo zorganizování Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, a této Církvi je svěřena božská pravomoc. ...

Když byl Joseph Smith mladým mužem, Pán mu nařídil přeložit Knihu Mormonovu. Při jedné příležitosti, když Joseph a Oliver Cowdery překládali, Pán seslal nebeskou bytost, aby zodpověděla jejich otázky ohledně křtu. Kdo to byl? Jan Křtitel, který měl Aronovo kněžství. Odkud přišel? Přišel z nebe. ... Zjevil se Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu jako slavná, vzkříšená bytost. Přišel na základě nařízení Nebeského Otce, aby Josephovi a Oliverovi předal Aronovo kněžství, neboť na celém světě nikde neexistovalo. Bylo nutné, aby se nebesa otevřela a aby muž, který byl držitelem kněžství, a který ho stále měl, přišel a kněžství předal.

Následně Petr, Jakub a Jan, kteří byli držiteli Melchisedechova kněžství, předali toto kněžství Josephovi a Oliverovi, a Pán řídil zorganizování Církve s předsednictvem, které se skládá z presidenta a dvou rádců; také z Kvora Dvanácti apoštolů, patriarchy, vysokých kněží, sedmdesátníků, starších, kněží, učitelů a jáhnů; tutéž organizaci, která existovala v prvotní církvi, pokud jde o pravomoc.⁵

Tatáž pravomoc, kterou měl [Joseph Smith], byla předána i vašim synům a náš Otec v nebi po nich bude požadovat, aby sloužili při vykonávání obřadů evangelia. Zodpovědnost, která připadla Josephu Smithovi, se neztratila jeho odchodem, dopadla na další bedra. Náš Otec v nebi čas od času povolává ty, kteří mají pravomoc mluvit v Jeho jménu, vykonávat obřady evangelia a žehnat dětem lidským. Ti se pak o tuto čest dělí s vámi a s vašimi dětmi.⁶

Jsem vděčný za to, že v této době a v tomto věku Pán znovu zjevil evangelium. Zjeví se Otec i Syn; přišli muži, kteří měli kněžství v dřívějších dobách, a předali toto kněžství pokorným mužům, a

*„Muži, kteří měli kněžství v dřívějších dobách, [přišli]
a předali toto kněžství pokorným mužům.“*

těm pak bylo přikázáno, aby ho předali dalším. A tak je evangelium a kněžství k dispozici všem těm, kteří budou hodni ho přijmout, a takový je způsob Páně.⁷

Vaše poslání je velmi pozoruhodné – vás, mužů, kteří jste nositeli kněžství. Byla vám předána božská pravomoc. Neobdrželi jste právo kázat a učit evangelium a úřadovat v jeho obřadech v důsledku nějakého vzdělání na vysoké škole nebo na universitě. Svou pravomoc jste obdrželi od mužů, kteří byli božsky pověřeni, aby jednali jako služebníci Páně, a byla vám předána těmi, kteří ji obdrželi přímo od Ježíše Krista, našeho Pána.⁸ [Viz námět č. 3 na straně 49.]

Moc a pravomoc Boží lze najít jedině v Jeho pravé Církvi.

Lidé se mě ptají: „V čem má vaše církev větší přínos než nějaká jiná?“ Snažím se jim taktně vysvětlit, v čem ten rozdíl spočívá. Jakákoli organizace se může sejít, aby uctívala Boha, avšak to jim nedává

božskou pravomoc. Jakákoli skupina církví se může shromáždit a zorganizovat společně církve. To jim však neuděluje božskou pravomoc. Lidé se mohou sjednotit pro dobré účely, ale pravomoc od Nebeského Otce lze získat jen Jeho způsobem, a Jeho způsob v dřívějších dobách znamenal povolání a vysvěcení mužů a jejich ustanovení k dílu. Totéž platí i v dnešní době. ...

Lidé by měli pochopit, že pouhé sklonění se před Pánem v modlitbě jim nedává božskou pravomoc. Schopnost žít podle požadavků, které jsou založeny na poctivosti, ctnosti, pravdě, atd. nedává lidem božskou pravomoc. ... Nestačí, že se modlíme, že se účastníme církevních shromáždění. Je nezbytné, abychom měli božskou pravomoc, a právě tvrzení, že tuto pravomoc máme, přineslo a přináší této Církvi mnoho pronásledování, které na ni útočilo již od počátku. Je to však pravda a mnohé děti našeho Otce si začínají všimnout účinků božské pravomoci v této Církvi. Jsou svědky toho, jak to rozvíjí život mužů i žen.⁹ [Viz námět č. 4 na straně 49.]

Osobně si nepřeji, aby to bylo pochopeno tak, že nacházíme chyby na lidech, kteří přináležejí různým denominacím ve světě, a že je kritizují. Jsem vděčný za to, že v mnoha denominacích jsou dobří muži a dobré ženy, kteří v Něho věří a se světlem, které mají, slouží Bohu; zůstává ale skutečností, že náš Otec na tomto světě založil svou Církev. V této době předal mužům svou pravomoc a na světě není jiná pravomoc, kterou by uznal, kromě té, kterou sám zřídil.¹⁰ [Viz námět č. 5 na straně 49.]

Kněžské obřady jsou pro nás zásadní, abychom mohli vstoupit do celestiálního království.

Pokud bychom byli jako všechny ostatní denominace, mohli bychom hledat Pána a získávat Jeho požehnání, protože každý člověk, který na tomto světě koná dobro, získává požehnání; mohli bychom mít všechny základní ctnosti a mohli bychom je přijmout za vlastní, ale bez moci Boží a bez pravomoci svatého kněžství lidé nemohou dosáhnout celestiálního království.¹¹

Jediný plán, který připraví lidi na celestiální království, je plán, který dal Ježíš Kristus, náš Pán; a jedinou pravomocí, která oprávní lidi, aby správně učili evangeliu a úřadovali v obřadech evangelia, je pravomoc Ježíše Krista, našeho Pána.¹²

Joseph Smith ml. byl povolán Bohem, aby byl Jeho prorokem, a skrze něj bylo na zemi znovuzřízeno svaté kněžství Melchisedechovo, což je moc Boží delegovaná člověku, aby jednal v Jeho jménu. Skrze toto kněžství je každý obřad evangelia našeho Pána Ježíše Krista, který je nezbytný pro spasení dětí lidských, vykonáván s pravomocí.¹³

Jak by nás ovlivnilo, kdybychom se museli rozloučit s pravomocí, kterou nám Bůh udělil? Znamenalo by to, že by se nám zavřely dveře celestiálního království. Znamenalo by to, že ono vrcholné požehnání, k němuž jsem byl veden vzhlížet již od doby, kdy jsem byl dítětem, by se nenaplnilo. ... Ze společnosti svých blízkých, ... kteří jsou mi drazí téměř tak, jako samotný život, bych se nemohl těšit v celestiálním království.¹⁴

Kněžství ... je požehnání, které, jsme-li věrní, odemkne dveře celestiálního království a udělí nám tam místo, kde budeme žít po celé věky věčnosti. Nezahrávejte si s tímto drahocenným požehnáním.¹⁵ [Viz námět č. 6 na straně 49.]

Nositelé kněžství mají zodpovědnost vést příkladný život a používat kněžství k žehnání druhým.

Je krásné, když si uvědomíme, že muži, kteří jsou toho hodni, mohou obdržet kněžství a je jim dána pravomoc konat mnoho věcí, které jsou požehnáním pro ostatní děti našeho Otce.¹⁶

Nemůžete vyjít do světa a v žádné jiné církvi ani v jakýchkoli jiných církvích nemůžete najít ... muže, kteří mají božskou pravomoc. Nezapomínejte na to. Patříte k vyvolené skupině mužů, ... byly na vás vloženy ruce a obdrželi jste božskou pravomoc, čímž jste se stali spolupracovníky Pána nebe a země. Tím nemyslím, že byste se nemohli smát, usmívat se a užívat si života, ale mám tím na mysli, že hluboko v nitru duše si každý z vás má uvědomovat toto: „Jsem strážcem svého bratra. Jsem držitelem pravomoci od Pána Ježíše Krista – jsem nositelem svatého kněžství.“ Budeme-li tak činit, neskončíme mezi těmi, kteří si zahrávají s posvátnými věcmi, jako to někteří v minulosti dělali.¹⁷

Skutečnost, že jsou držiteli kněžství, bude pro mnoho mužů zatracením, kvůli způsobu, jakým s ním zacházeli, považující ho za něco velmi obyčejného.¹⁸

Někteří muži si myslí, že to, že mají kněžství, jim dává nějaké zvláštní právo, jak se mohou chovat ve své rodině. Chci vám říci, že vy, muži, kteří máte kněžství, se nedostanete do celestiálního království, pokud nebudete ctít svou manželku a rodinu a pokud je nebudete školit a udílet jim požehnání, která chcete sami pro sebe.¹⁹

Pravomoc našeho Nebeského Otce je na zemi kvůli požehnání lidí, nikoli proto, aby ti, kdo tuto pravomoc přijímají, byli arogantní, ale aby se díky tomu stali pokornými; nikoli proto, aby ti, kteří obdrželi zvláštní výsady, měli pocit, že jsou něco víc než druzí, ale abychom se pokořili v duši, aby naše srdce bylo naplněno modlitbou a abychom ve veškerém svém jednání byli ohleduplní vůči všem lidem a abychom spravedlivým životem ztělesňovali to, co si Nebeský Otec přeje, abychom učili.²⁰

To, že jsme členy Církve a držiteli kněžství, nás k ničemu neopravňuje, pokud nejsme způsobilí. Pán řekl, že každé požehnání, které si přejeme získat, je založeno na poslušnosti Jeho příkázání. Můžeme oklamat své bližní a můžeme oklamat i sami sebe myšlenkou, že žijeme spořádaně, ale pokud nedodržujeme příkázání našeho Nebeského Otce, pokud nejsme způsobilými nositeli tohoto svatého kněžství, které je tak drahocenné, v celestiálním království místo nenajdeme.²¹

Vám, bratří, ... byla udělena posvátná zodpovědnost, posvátná důvěra. Obdrželi jste požehnání svatého kněžství. Byla vám udělena božská pravomoc a s touto pravomocí přichází zodpovědnost pozvedat hlas a žít tak, aby lidé světa poznali rozdíl mezi evangeliem Ježíše Krista a jinými světskými organizacemi.²²

Ať jdete kamkoli, mějte na mysli skutečnost, že zastupujete Toho, kdo je stvořitelem naší bytosti. Kněžství, jehož jste držiteli, není kněžství Josepha Smitha nebo Brigham Younga nebo nějakých jiných mužů, kteří byli povoláni jako vedoucí Církve, ať již doma nebo v zahraničí. Kněžství, jehož jste držiteli, je moc Boží, která vám byla udělena z výsosti. Svaté bytosti musely být seslány na zem, ... aby znovuzřídily ono slavné požehnání, které bylo po celá staletí na zemi ztraceno. Zajisté bychom měli být za svá požehnání vděční.²³

Modlím se o to, aby nám všem Pán požehnal, abychom byli způsobilými držiteli kněžství, které nám nabídl a které nám udělil,

aby lidé, ať již půjdeme kamkoli, mohli říci: „Tento muž je služebník Páně.“²⁴ [Viz námět č. 7 na straně 49.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Přemýšlejte o zážitcích, které prezident Smith popisuje na stranách 41–43. Jak můžeme mladým mužům pomáhat připravit se na vysvěcení do úřadů v kněžství? Jak můžeme mladým ženám pomáhat porozumět tomu, jak důležitá je v jejich životě moc kněžství? Proč je důležité, aby se muži i ženy učili o kněžství?
2. Proč bylo nutné, aby Spasitel během svého pozemského působení, kromě výuky evangelia, znovuzřídil božskou pravomoc (strana 43)?
3. Přečtěte si stranu 44 a první odstavec na straně 45. Proč myslíte, že Pán dává svou pravomoc k dispozici všem způsobilým mužům, místo aby ji vyhradil jen pro několik málo mužů s formálním vzděláním?
4. Prezident Smith mluvil o tom, „jak [se díky kněžství] rozvíjí život mužů i žen“ (strana 46). Co pro vás toto prohlášení znamená? Co můžete dělat pro to, abyste ve svém životě pěstovali moc a vliv kněžství?
5. Projděte si oddíl, který začíná na straně 45 a přemýšlejte o tom, jak byste odpověděli, kdyby vám někdo položil otázku danou prezidentu Smithovi: „V čem má vaše církev větší přínos než nějaká jiná?“
6. Prostudujte si oddíl, který začíná na straně 46. Jaká „drahocenná požehnání“ jste díky kněžství obdrželi?
7. Při studiu posledního oddílu učení (strany 47–49) se zaměřte na to, jaké zodpovědnosti podle presidenta Smitha přicházejí s kněžstvím. Co mohou dělat členové kněžského kvora, aby se vzájemně podporovali ve svých zodpovědnostech? Jak mohou ženy pomáhat nositelům kněžství zůstat těmto zodpovědnostem věrni? Co mohou nositelé kněžství dělat, aby podporovali ženy v jejich božských rolích?

Souisející verše z písem: Jan 15:16; Alma 13:1–3, 6–10; Nauka a smlouvy 84:19–22; Joseph Smith–Životopis 1:68–72; Články víry 1:5

Pomůcka k výuce: „Vydávejte svědectví, kdykoli vás k tomu Duch nabádá, ne jenom na konci každé lekce. Poskytněte těm, které učíte, příležitosti k vydávání vlastních svědectví.“ (*Učení – není většího povolání*, 45.)

Odkazy

1. Conference Report, Oct. 1948, 180–181.
2. Conference Report, Oct. 1948, 186.
3. Conference Report, Oct. 1948, 190.
4. „The Church with Divine Authority“, *Deseret News*, Sept. 28, 1946, Church section, 6.
5. „The Church with Divine Authority“, 6.
6. Conference Report, Apr. 1904, 64.
7. Conference Report, Apr. 1934, 28–29.
8. Conference Report, Apr. 1927, 83.
9. Conference Report, Apr. 1934, 28–29.
10. Conference Report, Apr. 1917, 37–38.
11. Conference Report, Oct. 1926, 106.
12. Conference Report, Apr. 1934, 30.
13. „Message to Sunday School Teachers“, *Instructor*, Nov. 1946, 501.
14. Conference Report, Apr. 1925, 65.
15. Conference Report, Apr. 1949, 191–192.
16. Conference Report, Oct. 1950, 6.
17. Seventies and stake missionary conference, Oct. 4, 1941, 7.
18. Conference Report, Apr. 1948, 184.
19. Conference Report, Apr. 1948, 184.
20. Conference Report, Oct. 1928, 94.
21. Conference Report, Apr. 1943, 91–92.
22. Conference Report, Oct. 1933, 25.
23. Conference Report, Oct. 1945, 118.
24. Conference Report, Oct. 1950, 182.

Podporujte ty, které podporuje Pán

*Naše vedoucí vybral Pán a On od nás očekává,
že je budeme podporovat slovem i skutkem.*

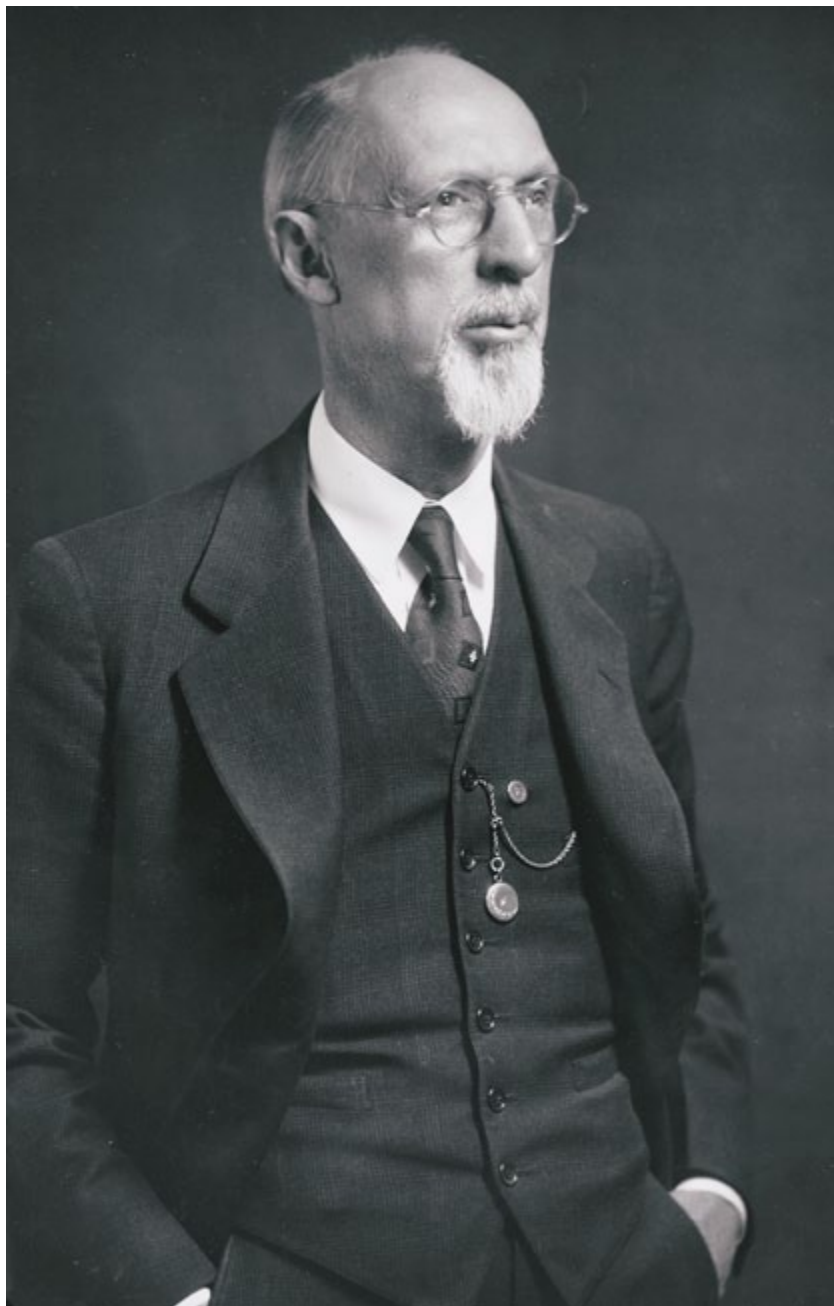
Ze života George Alberta Smitha

Na generální konferenci v říjnu 1945 byla Georgi Albertu Smithovi vyjádřena podpora jako presidentovi Církve. V závěru konference president Smith vyjádřil vděčnost za podporu, kterou mu Svátí vyjádřili. „Děkuji vám za důvěru, která mi byla projevena, bratři a sestry, s přáním, abych uspěl a se slibem, který někteří z vás dali, že mi pomůžete uspět, protože jsem pouhým člověkem, jedním z nejmenších z vás, ale byl jsem povolán do této služby – a nebyl bych zde, kdybych nevěděl, že jsem byl povolán – pravomocí našeho Nebeského Otce.“

Poté vznesl tuto žádost: „Budu potřebovat pomoc každého muže, každé ženy a každého dítěte, ne kvůli svému požehnání, ale kvůli vašemu požehnání, a kvůli požehnání dětí lidských, ať již jsou kdekoli. Toto není *moje* zodpovědnost, toto je *naše* zodpovědnost.“¹

Jak ukazuje učení uvedené v této kapitole, George Albert Smith rozuměl onomu těžkému břemenu, které nese První předsednictvo, dokonce ještě předtím, než se stal presidentem Církve. Učil Sváté, že jejich oddanost a věrnost mu toto břímě mohou pomoci ulehčit, a byl příkladem této zásady během své služby v Kvoru Dvanácti apoštolů.

V roce 1946, při vedení zasedání generální konference, president Smith zahájil vyjádření podpory úředníkům Církve tím, že vysvětlil, že toto vyjádření je něco více než jen nějaký pasivní úkon: „Nyní máme na programu bod, který je na těchto konferencích obvyklý; totiž představení autorit Církve, aby jim mohla být vyjádřena podpora hlasem lidu. Doufám, že si každý z vás uvědomíte, že toto je

„Jsem pouhým člověkem, jedním z nejmenších z vás, ale byl jsem povolán do této služby ... pravomocí našeho Nebeského Otce.“

posvátná výsada. ... Nebude to pouze symbolický úkon, ale bude to znamení, že s pomocí Páně poneseš svůj díl práce.“² [Viz námět č. 1 na straně 59.]

Učení George Alberta Smitha

Ti, kteří Církvi předsedají, jsou připravováni, vybírání a inspirování Pánem.

Této veliké Církvi předsedali a předsedají muži, kteří byli speciálně připravováni, speciálně školeni a speciálně vybaveni pro toto vysoké čestné postavení, které bylo každému z nich předáno, když zaujal své místo. Náš Nebeský Otec ve své moudrosti obklopil tyto vedoucí Izraele dalšími lidmi, kteří, podobně jako oni, mají víru a neklanějí se člověku kvůli jeho osobě nebo osobnosti jakožto presidenta Církve, ale kteří ho uznávají jako mluvčího našeho Nebeského Otce a podporují ho, podpírají ho a modlí se za něho a mají ho rádi, aby i oni mohli obdržet požehnání od Nebeského Otce.

Na světě neexistuje organizace, která by se podobala této. Neexistuje lid, [který by byl] veden tak, jako je veden lid tento. Je pravdivě řečeno, že ti, kteří předsedají, jsou muži spravedlní. Právě skrze ně náš Nebeský Otec vykoná své dílo. Právě skrze ně musí být vyučováno evangelium. ... Onen muž, který nám dnes předsedá, nepředsedá díky svým vrozeným schopnostem. Nepředsedá kvůli tomu, že je synem nějakého vysoce postaveného mocnáře, ale své postavení zastává proto, že náš Otec v nebi zná bezúhonnost jeho duše. Uvědomoval si, jaké odhodlání bude muset mít, aby nesl toto poselství všem národům země, a proto ho připravoval pro toto vysoké povolání, které mu bylo předáno. Předsedá jako zástupce našeho Nebeského Otce.³

Přemýšlel jsem dnes o oněch prostých, avšak úžasných mužích, kteří vedli tuto církev již od jejího zorganizování. ... Znal jsem dobře [mnohé] presidenty [Církve] a věřím, že to všechno byli muži Boží. Je nemyslitelné, aby si náš Nebeský Otec vybral nějakého jiného, aby předsedal Jeho Církvi.⁴

Co se stalo, když [Joseph Smith] zemřel? ... [Svatí] neuspořádali konkláve, nezvolili předáka, ani nevybrali nového vedoucího. Onoho vedoucího již vybral Pán. Brigham Young byl služebně

nejstarším členem Kvora Dvanácti. ... Církev, jakožto členstvo, mu na všech zasedáních vyjádřila podporu jako presidentovi. Když zemřel, jeho rádcové neřekli, že oni jsou nyní presidentem, ale Kvorum Dvanácti dlouhou dobu předsedalo a poté byla služebně nejstaršímu členovi tohoto kvora vyjádřena podpora jako presidentovi Církve. Zvítězil dokonalý řád. ...

Popsal jsem některé tyto věci v určitém pořádku, aby nemohlo dojít k mýlce. Joseph Smith nevybral sám sebe, aby byl presidentem Církve. Neudělal to ani nikdo jiný, kdo přišel po něm. ... Pověření pochází od našeho Nebeského Otce skrze Jeho inspiraci a muži pak získávají veškerou moc, která s daným pověřením přichází.⁵

Měli bychom být velmi vděční za to, že toto dílo není dílem člověka, ale že je to dílo Páně; že tuto Církev, která nese jméno Ježíše Krista, Pán řídí a nedovolí žádnému člověku ani skupině lidí, aby ji zničili. Nedovolí mužům, kteří Jeho Církvě předsedají, aby svedli lid do omylu, ale bude je podpírat svou všemohoucí mocí. Zvelebí je v očích dobrých a velkých mužů a žen. Požehná jejich službu, která bude přinášet plody úspěchu. Ti, kteří se protíví a kteří nacházejí chyby, nenajdou ve svém odporu radost. Ti, kteří kritizují a snaží se zahubit vliv vedoucích Církve, zakusí důsledky vlastního špatného jednání.⁶

Je třeba, abychom v srdci pocítovali díkůvzdání za to, že jsme vedeni svatými muži, kteří jsou inspirováni naším Otcem v nebi, aby nás den za dnem učili.⁷ [Viz námět č. 2 na straně 59.]

Pán nás skrze své služebníky učí cestě vedoucí ke štěstí a bezpečí.

Od doby otce Adama až do současnosti Pán nabádá lid skrze své služebníky. Když Mu naslouchali, inspiroval je k lepšímu životu, a čas od času, jak to Jeho děti potřebovaly, vysílal do světa svaté muže, aby jim dali ponaučení, jež napomáhá k získání štěstí, a inspiroval je, aby učili vznešeným pravdám, které zušlechťují a obohacují lidstvo.⁸

Nevím o ničem, co by mělo velkou důležitost a co se ve světě stalo, o čem by Pán, skrze své proroky, neinformoval svůj lid předem, aby tak nezůstali v nevědomosti ohledně toho, co se má stát, ale aby mohli plánovat svůj život, budou-li chtít, ke svému užítku. ...

Příkladem je případ Noéma. Pán mu přikázal, aby postavil archu, v níž by mohli být spravedliví zachráněni před potopou, která měla nastat. Noé archu postavil a kázal pokání svému pokolení po dobu sto dvaceti let, čímž je v plné míře varoval. Lidé ale byli tak zlovolní, že na varování nedbali. Měli svobodu jednání a zvolili si raději zlo než spravedlivost. Spustil se déšť a přišla potopa a pouze Noé a jeho rodina čítající osm duší byli zachráněni. Všichni byli v plné míře varováni, ale kvůli své tvrdohlavosti a kvůli tomu, že odmítli činit pokání, se utopili. [Viz Mojžíš 8:13–30.]⁹

Pán si přeje, abychom byli šťastní. Právě proto nám dal evangelium Ježíše Krista. Právě proto nám předal kněžství. Chce, abychom se radovali. Právě proto zorganizoval tuto Církev a v ní zřídil různé úřady, a všechno má svůj řád. ... Budete-li následovat vedoucí Páně a ty, které Pán podporuje, neodpadnete do temnoty, neztratíte světlo, nepřestoupíte zákony Boží a nepřijdete o výsady, které si Pán tak dychtivě přeje, abychom je my všichni získali.¹⁰

Pro mě v této době existuje jen jedna bezpečná cesta, a to jest následovat ty, které Pán pověřil vedením. Mohu mít vlastní myšlenky a názory, mohu mít ohledně něčeho vlastní úsudek, ale vím, že když je můj úsudek v rozporu s učením těch, které nám Pán dal, aby ukazovali cestu, měl bych změnit svůj směr. Pokud si přeji získat spasení, budu následovat vedoucí, které nám Nebeský Otec dal, dokud je On sám podporuje.¹¹ [Viz námět č. 3 na straně 59.]

Ti, kteří jsou pokorní a věrní, podporují a brání Pánovy služebníky.

Poznal jsem tisíce řadových členů této veliké Církvě, mužů a žen z mnoha národů, kteří v pokoře a s věrností přijali evangelium a přidali se k Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. ... Modlili se za své vedoucí a podporovali je ..., a během svého působení v Církvi jsem dosud nepoznal jediného člověka, který by dodržoval přikázání Páně a který by vznesl hlas proti těm, kteří byli povoláni předsedat této Církvi. To je vskutku pozoruhodné. ...

Pro mě je jedním z největších svědectví o božskosti tohoto díla to, že zástupy lidí, ... kteří mají na konferenci kůlu příležitost ... vyjádřit hlasováním, že buď podporují, nebo odmítají podporovat ty, kteří

jim předsedají (příčemž každý z nich uplatňuje svobodu jednání), nadále své vedoucí podporují. Duch Páně dozajista nabádá věrné a pokorné členy, aby podporovali Pánovy vyvolené služebníky.¹²

Když Mojžíš vedl Izrael z Egypta pustinou do zaslíbené země, byl Izrael napaden Amalechem v Rafidim. Mojžíš nařídil Jozuovi, aby vybral bojovníky, kteří by bránili Izrael. Mojžíš, Aron a Hur se vydali na vrchol pahorku, který se tyčil nad bitevním polem. Když Mojžíš držel hůl Boží nad hlavou, Izrael vítězil, ale když byl zesláblý a spustil ruce dolů, vítězil Amalech. Aron a Hur mu postavili kamenné sedátko a drželi mu ruce nahoře, aby požehnání Boží mohlo plynout na Izrael, aby jejich bojovníci mohli zvítězit, a bitvu vyhráli. Moc Boží spočívala na Mojžíšovi a byla s ním, dokud nedokončil svou práci. [Viz Exodus 17:8–13.] Když měl podporu od ostatních, byli i oni požehnáni, a totéž platilo a platí pro každého služebníka Páně, který předsedá Izraeli. ...

... Dokud bude [president] předsedat této Církvi, a nezáleží na tom, kolik let, Nebeský Otec mu dá sílu, moc, moudrost, úsudek a inspiraci, aby říkal Izraeli to, co potřebují, aby jim říkal. Když následujeme jeho vedení, musíme být jako Aron a Hur v dávných dobách; musíme mu podpírat ruce, aby skrze něho Pán snesl požehnání nebes na nás a na tento lid.¹³

Vím, že tito muži [generální autority] jsou služebníci Páně, a vím, že se snaží žehnat lidstvu. Doufám, že nikdo z vás ... je nepřestane podporovat, nejen svou vírou a modlitbami, ale pokud by byli překrucováni a jejich postoje by byly překrucovány, že budete ochotni je horlivě bránit, bude-li to potřeba, protože přichází čas, kdy budou vaši obranu potřebovat. Protivník na ně nezapomněl a jedním z důkazů o božském povolání těchto mužů je to, že zlí lidé jim zlořečí a dobří muži a ženy jim dobrořečí.¹⁴ [Viz námět č. 4 na straně 59.]

**Když kritizujeme své vedoucí nebo nedbáme jejich rad,
umožňujeme protivníkovi, aby nás svedl na scesti.**

Mezi námi jsou takoví, ... kteří jsou zaslepeni lidskými filosofiemi a pošetilostmi. Jsou zde takoví, kteří odmítají rady a pokyny muže, kterého Bůh postavil do čela této Církve. ...

*„Musíme být jako Aron a Hur v dávných dobách;
musíme [prorokovi] podpírat ruce.“*

Ti, kteří nemají moc informací, najednou přicházejí s nějakým chytrým nápadem a navrhují, že „to má být tak“ či „onak“, a i když to je v rozporu s radou Páně, přesvědčí některé, aby to vyzkoušeli. Pán dává spolehlivé rady a pověřuje presidenta Církve, aby tyto rady vykládal. Pokud nedbáme rad, které nám jako president Církve dává, můžeme zjistit, že jsme udělali velkou chybu.¹⁵

Členové předsednictva Církve ... jsou zástupci našeho Nebeského Otce, nejen pro tento lid, ale zastupují Ho i ve vztahu ke všem lidem na zemi. Uděláme dobře, když budeme zvelebovat a ctít tyto muže, které nám postavil do čela. Jsou to muži s lidskými slabostmi, budou dělat chyby, ale pokud budeme k chybám, které dělají, tak shovívaví, jako jsme k selháním a chybám svým, poznáme jejich ctnosti, právě tak jako známe ty své.

Stojím zde, bratři a sestry, a snažně vás prosím, abyste z úst nevypouštěli kritická nebo nelaskavá slova o těch, které Pán povolal, aby nás vedli. Nedopusťte, abyste se ocitli ve společnosti těch, kteří

je znevažují nebo oslabují jejich vliv mezi dětmi lidskými. Pokud se mezi nimi ocitnete, mohu vám říci, že se ocitnete v moci protivníka. Bude na vás působit, abyste odešli co nejdál od cesty pravdy, a pokud nebudete činit pokání, můžete zjistit, že už je příliš pozdě, že jste ztratili „drahocennou perlu“. Kvůli své sobeckosti a své slepotě jste byli svedeni a vaši blízcí ... budou truchlit na druhé straně závoje kvůli vaší slabosti a pošetilosti.¹⁶ [Viz námět č. 5 na straně 59.]

Protivník nespí. Oklamává mnohé a svádí je k hříchu. ... Někteří učí falešné nauce; a jiní se snaží přesvědčovat muže a ženy, aby porušovali příkázání našeho Nebeského Otce. ... Pokud by se členové této Církve, kteří nacházejí chyby na vedoucích Církve a kritizují ty, kteří obětují život tomu, aby nám žehnali a pomáhali, jen na chvíli zastavili, aby se s modlitbou zeptali: „Kterého z těchto učitelů mohu bezpečně následovat?“, neměli by potíže najít správný směr a podporovali by ty, které podporuje i Pán.¹⁷

**Když vyjadřujeme podporu svým vedoucím,
zavazujeme se, že budeme následovat jejich
rady a že budeme zvelebovat svá povolání.**

Pro presidenta této Církve musí být zdrojem posily, když se dívá do tváře tisícům poctivých mužů a žen a vidí, jak zvedají ruku na znamení smlouvy s naším Otcem v nebi a jak mu vyjadřují podporu v úřadu, do něhož byl jako president této úžasné Církve povolán. Závazek, který činíme, když za těchto okolností pozvedáme svou ruku, je nanejvýš posvátný. To neznamená, že se potichu vydáme vlastní cestou a že souhlasíme s tím, aby prorok Páně řídil toto dílo, ale znamená to – pokud rozumím závazku, který na sebe беру, když zvedám ruku – že za ním budeme stát; že se za něj budeme modlit; že budeme hájit jeho dobré jméno a že se budeme snažit plnit jeho pokyny podle toho, jak mu Pán bude nařizovat, aby nám je předkládal, zatímco zastává toto postavení.¹⁸

Když myslím na břemena, která nesou president této Církve a jeho rádci, a uvědomuji si, jaké zodpovědnosti jsou vloženy na jejich bedra, přeji si z celého srdce jim pomáhat, abych nebyl přítěží, ale abych v postavení, k němuž jsem povolán, a spolu s vámi, bratři a sestry, abychom každý zaujali své místo a nesli svůj díl břemene a zvelebovali své povolání ke cti a slávě Boží.¹⁹ [Viz námět č. 4 na straně 59.]

Kéž Bůh dá, abychom my, kterým bylo tak hojně požehnáno, drželi ruce služebníkovi Páně, který nám předsedá; abychom mu pomáhali nejen svou vírou a modlitbami, ale láskyplnou dobrotivostí, podle toho, jak se naskytne příležitost; abychom mohli kráčet pod korouhví, kterou nese ve výši, zatímco ho Bůh podporuje jako presidenta Církve, jako proroka Páně v těchto posledních dnech.²⁰

Podporujme tyto muže, které Bůh povolal, aby nám předsedali. Žehnejme jim nejen ústy, ale i tím, že jim budeme všemožně pomáhat nést ono břímě, které tak těžce spočívá na jejich bedrech. ... Modlete se za ně, žehnejte jim a pomáhejte jim.²¹

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Přečtěte si poslední odstavec oddílu „Ze života George Alberta Smitha“ (strany 51–53). V čem spočívá váš „díl práce“? Zatímco studujete tuto kapitolu, zamyslete se nad tím, jak můžete vyjadřovat slovy i skutky, že podporujete vedoucí Církve.
2. Projděte si první oddíl učení (strany 53–54), zvláště druhý a čtvrtý odstavec. Jak se liší Pánův způsob vybírání vedoucích od způsobu světa? Jaké zážitky posílily vaši víru v to, že naši vedoucí jsou vyvoleni Pánem?
3. Prostudujte si oddíl, který začíná na straně 54 a přečtěte si Nauku a smlouvy 21:4–7. Jaké konkrétní rady Pán poskytl skrze současného presidenta Církve, skrze presidenta vašeho křlu nebo okrsku a skrze vašeho biskupa nebo presidenta odbočky? Jaká požehnání jste obdrželi, když jste se těmito radami řídili?
4. Projděte si oddíl, který začíná na straně 55 a přečtěte si první dva úplné odstavce na straně 58. Co pro vás znamená podporovat církevní vedoucí? Jak podporování církevních vedoucích posiluje naši rodinu a domov?
5. Přečtěte si první úplný odstavec na straně 58. Proč je nebezpečné kritizovat vedoucí Církve? Jak by bylo vhodné zareagovat, když někdo poukazuje na chybu některého vašeho místního vedoucího?

Své vedoucí podporujeme tím, že neseme „svůj díl břemene a [zvelebujeme] své povolání ke cti a slávě Boží“.

Související verše z písem: Amos 3:7; Efezským 4:11–14; Židům 5:4; Nauka a smlouvy 84:109–110; 107:22; 112:20

Pomůcka k výuce: Jedním ze způsobů jak povzbuzovat k pilnému studiu je pozorně naslouchat, když někdo pokládá otázku nebo něco říká. „Naslouchání je vyjádřením lásky. Často vyžaduje oběť. Když skutečně nasloucháme druhým, často se vzdáváme toho, co chceme říci my, ve prospěch toho, aby se mohli vyjádřit oni.“ (Učení – není většího povolání, 66.)

Odkazy

1. Conference Report, Oct. 1945, 174–175.
2. Conference Report, Oct. 1946, 153–154.
3. Conference Report, Apr. 1927, 86–87.
4. Conference Report, Apr. 1931, 31.
5. „The Church with Divine Authority“, *Deseret News*, Sept. 28, 1946, Church section, 6, 9.
6. Conference Report, Apr. 1934, 29.
7. Conference Report, Oct. 1917, 45.
8. Conference Report, Oct. 1917, 40.
9. Conference Report, Apr. 1945, 136.
10. Conference Report, Apr. 1949, 192.
11. Conference Report, Apr. 1937, 33.
12. Conference Report, Apr. 1931, 32.
13. Conference Report, Apr. 1942, 14.
14. Conference Report, Oct. 1933, 29.
15. Conference Report, Oct. 1936, 75.
16. Conference Report, Apr. 1937, 34.
17. Conference Report, Apr. 1937, 33.
18. Conference Report, June 1919, 40.
19. Conference Report, Oct. 1929, 24.
20. Conference Report, Apr. 1930, 68–69.
21. Conference Report, Oct. 1930, 69.

„Jsem vděčný za to, že v těchto posledních dnech nám bylo zjeveno a jednoduše vysvětleno, že tento život neznamená konec, že je to jen část věčnosti.“

Nesmrtelnost duše

Náš život je věčný a toto poznání nám pomáhá správně se rozhodovat a utěšuje nás v dobách truchlení.

Ze života George Alberta Smitha

George Albert Smith byl požehnán nezlomným poznáním účelu života, a to mu umožnilo dodávat odvahu ostatním, kteří čelili protivitství. Často připomínal Svatým, že „vedeme věčný život“ – že věčnost nezačíná až po tomto životě, ale že smrtelnost je klíčovou součástí věčnosti. „Někdy jsem řekl svým přátelům, když se zdálo, že stáli na křižovatce a nebyli si jisti tím, jakou cestou se chtějí vydat: ‚Dnešek je pro tebe začátkem buď věčného štěstí, nebo věčného zklamání.‘“¹

President Smith svědčil o těchto pravdách na pohřbu Hyruma G. Smitha, patriarchy Církve, který zemřel v poměrně mladém věku a zanechal po sobě manželku a osm dětí:

„Od chvíle, kdy jsem byl požádán promluvit na tomto pohřbu, jsem měl pocit, že toho možná nebudu schopen. Mé city byly rozjitřené a já jsem zjistil, že nejsem schopen je ovládat, ale když jsem vstoupil do této budovy, do duše mi vstoupil nádherný a sladký pokojný vliv. ...

Namísto truchlení pociťuji touhu děkovat našemu Otci v nebi za evangelium Jeho Milovaného Syna, které bylo znovu zjeveno v naší době. ... Vědět, že život je věčný, je úžasné požehnání – vědět, že požehnání, pro která tento dobrý muž žil, budou po celou věčnost jeho. Jeho smrtelný život skončil, ale toto je jen část věčného života. Položil hluboké a bezpečné základy, na nichž stavěl a bude nadále stavět po celou věčnost. Radost, kterou prožíval zde na zemi, bude rozhojněna. ...

Když při příležitostech, jako je tato, myslím na to, co prožívají lidé ve světě, žasnu nad tím, jak moc jsme požehnáni. Nepochybují o věčném životě a o nesmrtnosti duše o nic méně, než že slunce svítí v poledne. ... Je smutné rozloučit se se svými milovanými, byť jen dočasně. Vysíláme je na misií nebo odcházejí žít do jiných částí světa, a my je postrádáme. Když nastane tato událost, zdá se, že jsou od nás vzdálenější, ale ve skutečnosti nejsou, pokud tomu jen porozumíme. ... Namísto projevů soustrasti, které možná někdy věnujeme těm, kteří truchlí, mám dnes spíše pocit radosti z toho, že vím, že toto není konec. ...

... A tak dnes, když stojím ve vaší přítomnosti, kdy by mi asi měly téci slzy, mou duši naplňuje útěcha a spokojenost. Modlím se o to, aby tato útěcha naplnila každého z těch, kteří truchlí.² [Viz námět č. 1 na straně 72.]

Učení George Alberta Smitha

Než jsme přišli na zem, žili jsme jako duchové a náš duch bude žít dál i poté, co zemřeme.

Tento život chápeme tak, že je to život věčný – že i dnes žijeme ve věčnosti právě tak, jako budeme ve věčnosti žít navždy. Věříme tomu, že jsme žili předtím, než jsme přišli sem; že to, co je inteligence, to, co je duch, nemělo počátek v tomto životě. Věříme tomu, že jsme obdrželi duchovní schránku předtím, než jsme přišli na tento svět. Toto duchovní tělo bylo posláno na svět a zde obdrželo fyzickou schránku – tělo, které vidíme. Fyzická část toho, co vidíme, pochází ze země, je zemská [viz 1. Korintským 15:47], ale ta část, která odchází z těla, když náš život vyhasne, je to, co je duchovní, a to nikdy nezemře. Fyzická schránka spočívá v hrobě – je to součást země a vrací se k matce zemi – ale inteligence, kterou do ní Bůh vložil, to, co má schopnost uvažovat a přemýšlet, to, co má schopnost zpívat a mluvit, smrt nepozná; jednoduše odchází z této sféry věčného života a čeká na očištění fyzické schránky, do doby, kdy bude znovu spojena s touto schránkou, která bude oslavena právě tak, jako bylo oslaveno tělo našeho vzkříšeného Pána, pokud jsme žili tak, abychom toho byli hodni.³

Slovy básníka: „Život je skutečný, život je opravdový“ a „hrob není cílem“. [Henry Wadsworth Longfellow, „A Psalm of Life“.] Duch, který obývá tuto schránku, je nesmrtelný. Žije i po smrti. Tělo se rozpadne a vrátí se zemi, ale duch žije dál.⁴

Jsem vděčný za to, že v těchto posledních dnech nám bylo zjeveno a jednoduše vysvětleno, že tento život neznamená konec, že je to jen část věčnosti a že když využijeme svých výsad zde, je to jen odrazový můstek k vznešenějším a žádoucnějším stavům.⁵ [Viz námět č. 2 na straně 72.]

Účelem našeho života zde na zemi je připravit se na život s Nebeským Otcem.

Někteří se domnívají, že když odejdeme z této sféry existence, znamená to konec. Zdá se mi to neuvěřitelné, když se díváme na výtvary přírody, když zkoumáme lidský organismus, dokonalost lidského těla, tep srdce, růst a vývoj od dětství do dospělosti a poté postupné slábnutí až do chvíle, kdy tento život skončí – že je možné, že některé z dětí našeho Otce může věřit tomu, že lidské bytosti se rodí na svět jen proto, aby se dožily věku dospělého muže a ženy, zestárlý a zemřely, aniž by jejich zdejší život měl nějaký účel.⁶

Tento život nám není dán pro zábavu. Naše stvoření, život, který nám Bůh dal, mělo posvátný účel. Zkoumejme, co tímto účelem je, abychom mohli postupovat vpřed a obdržet věčný život.⁷

V mysli Svatého posledních dnů není pochyb o účelu našeho pozemského života. Jsme zde, abychom se připravili a abychom se rozvíjeli a zasloužili se o to, abychom byli způsobilí přebývat v přítomnosti našeho Nebeského Otce.⁸

Věříme, že jsme zde díky tomu, že jsme zachovali svůj první stav a získali výsadu přijít na tuto zem. Věříme, že samotná naše existence je odměnou za naši věrnost, než jsme přišli sem, a že se zde na zemi těšíme z plodů našeho úsilí v duchovním světě. Také věříme, že dnes zaséváme seménka úrody, kterou budeme sklízet, až odsud odejdeme. Věčný život je podle nás souhrnem preexistence, současné existence a pokračováním života v nesmrtelnosti, který nám nabízí schopnost nekonečného pokroku a růstu. S tímto přesvědčením a s tímto ujištěním věříme tomu, že „jakým je

člověk nyní, Bůh kdysi byl, a jakým Bůh je, člověk se může stát“. [Viz Lorenzo Snow, „The Grand Destiny of Man“, *Deseret Evening News*, July 20, 1901, 22.] A protože jsme stvořeni k obrazu Božímu, věříme, že není nevhodné, že není nespravedlivé doufat v to, že nám může být dovoleno být podílníky na božských vlastnostech, a jsme-li věrní, stát se podobnými Bohu; neboť když přijímáme a dodržujeme přírodní zákony našeho Otce, které řídí tento život, stáváme se více takovými, jako je On; a když využíváme příležitosti, které jsou nám nabízeny, připravujeme se přijmout větší zodpovědnosti v tomto životě i v životě, který přijde. ...

Jak šťastnými lidmi bychom měli být díky poznání, že tato zkušební doba nás nemá připravovat na to, abychom zemřeli, ale abychom žili; že Otec si přeje, abychom se vyvarovali každé chyby a přijali každou pravdu a abychom se díky používání pravdy v životě stali více takovými, jako je On, a abychom se stali způsobivými přebývat s Ním!⁹

Bratří a sestry, toto je vážná věc. Měli bychom o tom vážně přemýšlet. Měli bychom zpytovat svůj život a zjistit, pokud bychom byli zítra z tohoto místa odvoláni, zda jsme připraveni na onen vznešený budoucí život, zda bychom byli připraveni zodpovídat se ze svých pozemských skutků; zda se můžeme domnívat, že bychom od svého Nebeského Otce uslyšeli ono souhlasné přivítání: „To dobře, služebníče dobrý a věrný.“¹⁰ [Viz námět č. 3 na straně 72.]

Během tohoto života máme usilovat o to, co má věčnou hodnotu.

Možná nám v tomto životě bylo dáno několik věcí, které nám dočasně přinášejí uspokojení; ale věci, které jsou věčné, věci, které „za něco stojí“, jsou ony věci věčné, o něž máme usilovat, a máme se připravovat je přijmout a máme je získat úsilím, které osobně vynakládáme.¹¹

Není pozoruhodné, že toho, o co svět od počátku usiluje, bohatství, moc, všechno to, co člověku přináší pohodlí, je dnes v hojnosti – více lepšího oblečení než kdy předtím, více jídla, než kolik ho lze spotřebovat, více bohatství všeho druhu, než kolik na světě kdy bylo? Naše domovy jsou pohodlnější. Vymoženosti života se zázračně rozhojnily od doby, kdy evangelium přišlo na zem, a dnes

máme vše, o co jsme usilovali. Vzdělání dosáhlo svého vrcholu. Lidé mají více poznání o věcech této země než kdy předtím. Vše, o co lidstvo usilovalo od počátku a co je považováno za nanejvýš žádoucí, je dnes na zemi; a přesto existují pochybnosti a strach z toho, co nás v budoucnu čeká.

V čem spočívá náš problém? V tom, že usilujeme o tělesné pohodlí, že usilujeme o pocty lidské, že usilujeme o to, co nám do duše vkládá sobeckost. Usilujeme o to, abychom se starali jen o sebe, a dáváme přednost sobě před ostatními dětmi našeho Otce.¹²

Nebudme ukolébáni k spánku, nebudme oklamáni hojností dobrých věcí tohoto světa; neboť co prospěje člověku, kdyby celý svět získal, a svou vlastní duši ztratil? [Viz Marek 8:36.] Neopomíjíme účel svého stvoření; ale pracujme na spasení své duše.¹³

Jednou z nejžalostnějších věcí v životě je vidět muže či ženu, jak uléhají do matky země s vědomím, že odmítli větší požehnání, která jim náš Otec nabízel, a že se hnali za bublinou, která se sama rozplynula. Když pomyslím na miliony Božích dětí na tomto světě a uvědomuji si, jak málo usilují o to, co má opravdu nějakou hodnotu, jsem z toho smutný.¹⁴

Pamatujte na to, že inteligence, kterou nabydete, je věčná, pravda, kterou poznáte zde a kterou v životě používáte, znalosti a zkušenosti, které získáte a které vám přinášejí užitek – toto si s sebou odnesete, až půjdete domů.¹⁵

Poklady, které najdeme, až odejdeme na druhou stranu, budou poklady, které jsme si tam uložili tím, že jsme sloužili ostatním synům a dcerám našeho Otce, s nimiž jsme se zde znali. Toto náš Otec umožňuje každému z nás, a během svého zdejšího pobytu budeme pocítovat více štěstí ze služby svým bližním, než bychom to vůbec byli schopni pocítovat nějakým jiným způsobem.¹⁶

Není tak důležité, kolik cenností můžete mít, kolik nemovitostí můžete vlastnit, kolik lidských poct můžete získat a všeho toho, co je ve světě tak žádoucí. To, co vám Bůh dal a co má větší hodnotu než všechno ostatní, je příležitost získat věčný život v celestiálním království a mít po celé věky věčnosti jako své spolčníky a spolčnice syny a dcery, manžela a manželku, s nimiž jste žili zde na zemi.¹⁷ [Viz námět č. 4 na straně 72.]

„To, co ... má větší hodnotu než všechno ostatní, je příležitost získat věčný život [se svými] syny a [dcerami, manželem a manželkou].“

Díky Ježíši Kristu budeme vzkříšeni.

Spasitelův spravedlivý život je pro všechny dokonalým příkladem a Jeho Vzkříšení bylo prvním ujištěním lidstvu, že i my z hrobu vyjdeme.¹⁸

Když byl Ježíš vzkříšen z mrtvých, stal se prvotinou vzkříšení. Duch počatý Otcem (ona část Jeho duše tvořená inteligencí) znovu oblékl svou pozemskou schránku, která byla pročištěna, a stal se oslavenou celestiální bytostí a zaujal své místo po pravici Otce, jako jeden z členů Božstva. Měl moc překonat smrt, protože žil v souladu se všemi zákony svého Otce, které ji řídí; a tím, že si smrt podmanil, otočil klíčem, díky němuž může být vzkříšeno celé lidstvo, a všichni mohou být také oslaveni skrze poslušnost Jeho učení, které je tak jednoduché, že se jím mohou řídit všichni, pokud chtějí.¹⁹

Ježíš Kristus byl mužem bez hříchu. Díky své čistotě, své bezúhonnosti a své ctnosti byl schopen odemknout dveře vězení,

překonat smrt a hrob a být průkopníkem cesty ... do nebe, po níž očekáváme, že půjdeme.²⁰

Můžeme si nalistovat 88. oddíl Nauky a smluv a zjistit, co Pán řekl o našem vzkříšení, nejen o Vzkříšení Spasitele, ale říká nám, co se může stát i nám. ... V tomto oddíle je nám sděleno, že naše tělo, nikoli nějaké jiné tělo, bude pozvednuto z hrobu, a že duch, který vlastnil tuto schránku, bude pak obývat tutéž schránku, až bude učiněna čistou, ryzí a nesmrtelnou. [Viz NaS 88:14–17, 28–33.]²¹

Docela dost lidí ve světě neví, co vzkříšení znamená. Učíte své děti a své známé tomu, co to znamená? ... [Spasitelovo] Vzkříšení je pro Svaté posledních dnů, kteří evangeliu rozumí, srozumitelné, ale je mnoho těch, kteří nechápou, co to znamená. ... Účelem evangelia Ježíše Krista je připravit každého muže, ženu a dítě na onen čas, kdy všichni ti, kteří zemřeli, budou vyvedeni z hrobu, a kdy náš Nebeský Otec založí své království na této zemi a spravedliví tam budou přebývat a Ježíš Kristus bude naším Králem a Zákonodárcem.²² [Viz námět č. 5 na straně 72.]

Naše znalost o nesmrtelnosti duše nás inspiruje, povzbuzuje a utěšuje.

V Jobovi čteme: „Ale Duch Boží [je] v člověku a [inspirace] Všemohoucího činí lidi rozumné.“ [Job 32:8.] Ti, kteří tuto inspiraci nepřijali, neporozumí významu vzkříšení z mrtvých, a zdá se mi, že bez tohoto porozumění by byli jen málo šťastni ti, kteří dosáhli zralého věku a čekají na onu dobu, kdy duch opustí tělo a oni odejdou neznámo kam.²³

Jak smutné by bylo, kdybychom si mysleli, že smrt ukončí naši životní dráhu! Pokud bychom neměli žádnou příležitost se dál rozvíjet, až naše životní dílo na zemi skončí, byli bychom jen málo inspirováni k tomu, abychom zde žili tak, jak máme. Znalost toho, že vše dobré, co zde uskutečníme, a veškerý rozvoj, kterého dosáhneme, obohatí naše štěstí z hlediska věčnosti, nás povzbuzuje k tomu, abychom dělali to nejlepší, co můžeme.²⁴

My všichni kvapně spějeme ke chvíli, kdy odsud budeme odvoláni. Pokud bychom nechápali, že existuje budoucí život, pokud bychom nevěděli, že existuje něco víc, než jen vlivy, které na nás

Spasitelovo „Vzkříšení bylo prvním ujištěním lidstvu, že i my z hrobu vyjdeme“.

dosud působily, pokud bychom nežili pro nic jiného než jen pro marnosti a útrapy života, zdá se mi, že by mnozí byli znaveni úsilím, které je nutné pro zdejší existenci vynaložit. Avšak Nebeský Otec nám v milosrdenství udělil ty nanejvýš úžasné dary, kterých se lidstvu dostalo.²⁵

Pán nám poželнал poznáním, že žije a že má tělo a že jsme stvořeni podle Jeho obrazu. Nevěříme, že je jakousi esencí nebo že je nepochopitelný. Pokud jste získali svědectví, které jsem obdržel i já, a víte, jako vím já, že náš Nebeský Otec se zjevil dětem lidským, že je osobním Bohem, že jsme byli stvořeni podle Jeho obrazu, že počal našeho ducha, že nám poskytl příležitost přebývat na této zemi, abychom obdrželi fyzickou schránku, abychom se tak připravili na návrat do Jeho přítomnosti a mohli žít na věky s Ním, pravím, že máte-li toto ujištění, pak máte základ, na němž můžete budovat svou víru. Odejměte si poznání, že Bůh skutečně žije, ujištění o tom, že Ježíš Kristus byl projevem Boha v těle, odejměte si ujištění o tom, že nastane doslovné vzkříšení z mrtvých a ocitnete se ve stavu, v němž jsou děti našeho Otce po celém světě – a já se

vás ptám, jaká útěcha vám pak zbývá? Toto jsou pravdy, které jsou naprosto základní.²⁶

Mých blízkých je více na oné druhé straně než zde a v přirozeném běhu událostí to nebude dlouho trvat, až i já obdržím své povolání k odchodu. Nevyhlížím onu chvíli s úzkostí a zármutkem, ale s nadějí a s ujištěním, že tato změna, až nastane, přinese větší štěstí a výhody, které ve smrtelnosti nemůžeme pochopit.²⁷

Když si uvědomíme, že smrt je pouze jedním z kroků, které děti Boží podniknou v průběhu věčnosti, a že je to podle Jeho plánu, olupuje to smrt o její ostent a přivádí nás to tváří v tvář k realitě věčného života. Mnohé rodiny byly vyzvány, aby se dočasně rozloučily s těmi, které mají rády. Když k takovému úmrtí dojde, zneklidní nás to, pokud to dopustíme, a tak nám to do života přinese velký zármutek. Kdybychom však dokázali otevřít své duchovní oči a dokázali vidět, jsem si jist, že bychom našli útěchu díky tomu, co by náš zrak viděl. Pán nás nezanechal bez naděje. Naopak, dává nám veškerá ujištění o věčném štěstí, pokud přijmeme Jeho pokyny a rady, zatímco jsme zde, ve smrtelnosti.

Toto není planý sen. Toto je skutečnost. Pro vás, kteří jste členy Církve Ježíše Krista, je tento příběh prostý, ale pravdivý. Existují posvátné knihy písmá, které nám dal Nebeský Otec nadosah a které nás učí, že žijeme věčně. ... Pán nám podal tyto informace velmi srozumitelně a z hloubi srdce Mu děkuji za poznání, které nám dal, aby ti, kteří truchlí, mohli být utěšeni, a abychom my sami mohli porozumět účelu své zdejší existence. Kdyby ti, kteří již odešli, k nám mohli promluvit, řekli by: „Jděte dál, jděte dál, za cílem, který nám přinese společné věčné štěstí.“ Dělejte to, co by si Pán přál, abyste dělali, a nepřijďte o nic, co má nějakou hodnotu; naopak si budete dál skládat poklady v nebi, kde mol ani rez nekadí a kde zloději nevykopávají ani nekradou. [Viz Matouš 6:19–20.]

Zanechávám vám své svědectví, že vím, že žijeme věčně a že dočasné odloučení kvůli smrti ... je jen jedním z kroků na cestě věčného pokroku a jeho výsledkem bude nakonec štěstí, budeme-li věrní.²⁸ [Viz námět č. 6 na straně 72.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Přečtěte si oddíl „Ze života George Alberta Smitha“ (strany 63–64) a přemýšlejte přitom o nějaké situaci, kdy jste se snažili dodat útěchu někomu jinému po úmrtí blízké osoby. Co přineslo útěchu prezidentu Smithovi?
2. President Smith učil, že tento život „je ... jen část věčnosti“ (strana 65). Co to podle vás znamená? Jak porozumění této zásadě ovlivňuje to, jak se rozhodujeme?
3. Prostudujte si oddíl, který začíná na straně 65. Jak se nauky v tomto oddíle liší od toho, čemu se o účelu života učí ve světě? Jaké zážitky, které během smrtelnosti prožíváme, nám mohou pomoci „být podílníky na božských vlastnostech“?
4. Projděte si oddíl, který začíná na straně 66, zvláště poslední čtyři odstavce tohoto oddílu. Proč se usilování o světské věci podobá snaze hnát se „za bublinou, která se sama rozplynula“?
5. Na straně 69 se president Smith odkazuje na informace týkající se vzkříšení, které jsou uvedeny v Nauce a smlouvách 88. Co se z veršů 14–17 a 28–33 z tohoto oddílu dozvídáte o vzkříšení? Jakými účinnými způsoby lze učit děti o vzkříšení?
6. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 69. Jaké životní zkoušky jsou snesitelnější díky tomu, že máte svědectví o zásadách uvedených v tomto oddíle?

Související verše z písem: 1. Korintským 15:12–26, 35–42, 53–58; 2. Nefi 9:6–13; Alma 12:24; 28:12; Nauka a smlouvy 93:19–20, 29–34; 130:18–19; Abraham 3:24–26

Pomůcka k výuce: „Požádejte členy třídy, aby si vybrali oddíl, který je zajímá, a aby si ho v tichosti přečetli. Vyzvěte je, aby vytvořili skupinky po dvou nebo třech členech, kteří si vybrali tentýž oddíl, a aby diskutovali o tom, co se dozvěděli.“ (Ze strany vii této knihy.)

Odkazy

1. Conference Report, Oct. 1944, 94.
2. *Deseret News*, Feb. 13, 1932, Church section, 5, 7.
3. „Mormon View of Life’s Mission“, *Deseret Evening News*, June 27, 1908, Church section, 2.
4. Conference Report, Apr. 1905, 62.
5. Conference Report, Oct. 1923, 70–71.
6. Conference Report, Apr. 1905, 59.
7. Conference Report, Oct. 1906, 48.
8. Conference Report, Oct. 1926, 102.
9. „Mormon View of Life’s Mission“, 2.
10. Conference Report, Apr. 1905, 63.
11. Conference Report, Oct. 1909, 78.
12. Conference Report, Apr. 1932, 44.
13. Conference Report, Oct. 1906, 50.
14. Conference Report, Oct. 1923, 70.
15. „Mormon View of Life’s Mission“, 2.
16. *Deseret News*, May 26, 1945, Church section, 6.
17. Conference Report, Apr. 1948, 163.
18. „President Smith Sends Greetings“, *Deseret News*, Dec. 27, 1950, Church section, 3.
19. „Mormon View of Life’s Mission“, 2.
20. Conference Report, Apr. 1905, 60.
21. Conference Report, Apr. 1939, 122–123.
22. Conference Report, Apr. 1950, 187–188.
23. Conference Report, Apr. 1939, 121.
24. Conference Report, Oct. 1921, 41.
25. Conference Report, Oct. 1923, 71.
26. Conference Report, Oct. 1921, 39.
27. *Deseret News*, May 26, 1945, Church section, 4.
28. „Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace“, *Improvement Era*, Sept. 1945, 501.

Interiér chrámu Kirtland, kde se dávný prorok Eliáš zjevil Josephu Smithovi a předal mu pečeticí moc a klíče práce za zemřelé.

Chrámová požehnání pro nás i pro naše předky

*Účelem chrámů je zajistit místo, kde se vykonávají
svaté obřady pro žijící i pro mrtvé.*

Ze života George Alberta Smitha

V roce 1905 George Albert Smith jako nový apoštol navštívil společně s presidentem Josephem F. Smithem a dalšími členy Kvora Dvanácti několik významných míst z hlediska historie Církve. Jedním z míst, které navštívili, byl i Kirtland ve státě Ohio, kde prvotní Svatí postavili první chrám v této dispensaci. „Když jsme přijížděli na dohled městu,“ vzpomínal starší Smith, „to první, co jsme viděli, byl nádherný chrám Kirtland. ... Právě zde Prorok Joseph Smith a [Oliver Cowdery] spatřili Spasitele na hrazení kazatelnice. Právě zde jim Mojžíš svěřil klíče shromažďování Izraele; a Elias a Eliáš přišli v moci a majestátnosti svého velikého povolání a předali klíče, které jim byly svěřeny do péče ve dnech jejich služby na zemi.“

Když skupina procházela chrámem, starší Smith myslel na oddané Svaté, kteří chrám postavili. „Když jsme si uvědomili, že tuto budovu postavili lidé v nesmírné nouzi, že odvážní muži pracovali během dne, aby pokládali základy a stavěli zdi této stavby, a pak ji v noci vestoje chránili se zbraní před těmi, kteří přísahali, že tato budova nebude nikdy dostavěna, nemohli jsme nepocítit, že není divu, že Pán přijal jejich oběti a požehnal jim tak, jak bylo na zemi požehnáno jen málokomu.“¹

President Smith o řadu let později, když byl ustanoven presidentem Církve, zasvětil chrám Idaho Falls v Idahu. V zasvěcovací modlitbě vyjádřil díky za spásnou práci, která se v chrámu vykonává pro žijící i zemřelé:

„Děkujeme Ti, ó Bože, za to, že jsi seslal Eliáše, dávného proroka, kterému byly svěřeny ‚... klíče moci k obrácení srdce otců k dětem a srdce dětí k otcům, aby celá země nemusela býti stížena prokletím‘. [NaS 27:9.] Děkujeme Ti, že byl seslán k Tvému služebníkovi Josephu Smithovi, aby předal klíče a pravomoc práce za mrtvé a aby zjevil, že plán spasení zahrnuje celou lidskou rodinu, že evangelium má universální dosah a že Ty sám nikomu nestráníš a že jsi umožnil, aby evangelium spasení bylo kázáno žijícím i mrtvým. Jsme Ti nanejvýš vděční za to, že spasení je zajištěno pro všechny ty, kteří touží být spaseni ve Tvém království.

Kéž je pro Tvůj lid potěšující bádát v genealogii svých předků, aby se mohli stát spasiteli na hoře Sionu skrze vykonávání obřadů za zemřelé příbuzné ve Tvých chrámech. Také se modlíme o to, aby duch Eliášův mocně spočinul na všech lidech po celém světě, aby byli pohnuti k tomu, že budou shromažďovat a dávat k dispozici genealogii svých předků; a aby Tvé věrné děti mohly využívat Tvé svaté chrámy, v nichž budou v zastoupení za mrtvé vykonávat všechny obřady přináležející jejich věčnému oslavení.“

President Smith ve své modlitbě také potvrdil, že chrám je vskutku domem Páně a místem, kde lze pociťovat přítomnost Boží:

„Dnes jsme zde a nyní Ti zasvěcujeme tento chrám se vším, co k němu náleží, aby byl v Tvých očích svatý; aby to mohl být dům modlitby, dům chvály a uctívání, aby Tvá sláva na něm spočívala a Tvá svatá přítomnost v něm neustále přebývala; aby mohl být přijatelným příbytkem pro Tvého velmi milovaného Syna Ježíše Krista, našeho Spasitele; aby mohl být posvěcen i zasvěcen se všemi svými částmi, které jsou Tobě posvátné, a modlíme se o to, aby na všechny ty, kteří překročí práh tohoto Tvého domu, zapůsobila jeho svatost. ...

Prosíme Tě, náš Nebeský Otče, aby zde bylo možné vždy pociťovat Tvou přítomnost, aby si všichni ti, kteří se zde budou shromažďovat, uvědomovali, že jsou Tvými hosty a že toto je Tvůj dům.“²
[Viz námět č. 1 na straně 84.]

Učení George Alberta Smitha

V chrámu přijímáme posvátné obřady, včetně těch, které spojují rodiny na věčnost.

Abychom mohli být připraveni na [celestiální] království, Pán, ve své milosti, v těchto posledních dnech, znovuzřídil evangelium Ježíše Krista a vložil do něho božskou pravomoc a pak dal svým dětem poznání toho, že je možné obdržet a vykonávat určité obřady. Za tímto účelem byly budovány chrámy a ti, kteří touží po místě v celestiálním království, mají příležitost do těchto chrámů vstoupit a přijmout chrámová požehnání, aby se jejich život obohatil a aby je to připravilo na ono království.³

Jsme jediným lidem na světě, který ví, na co chrámy jsou.⁴

Každý [chrám] je postaven kvůli jednomu velikému a věčnému účelu: aby sloužil jako dům Páně, aby poskytl posvátné a vhodné místo pro vykonávání svatých obřadů, které svazují na zemi i v nebi – obřadů za mrtvé i pro žijící, které zaručují těm, kteří je přijímají a kteří jsou věrni svým smlouvám, že budou mít svou rodinu a budou s ní spojeny, světy bez konce, a že s ní budou oslaveni v celestiálním království našeho Otce.⁵

Měli bychom být vděční za znalost věčného charakteru manželské smlouvy. Kdybychom jen v tomto životě měli naději, byli bychom vskutku nejbídnější ze všech lidí. [Viz 1. Korintským 15:19.] Ujistění o tom, že náš zdejší vztah jako rodičů a dětí, jako manžela a manželky, bude pokračovat v nebi, a že toto je jen počátek velkého a vznešeného království, které nám Otec určil zdědit na druhé straně, nás naplňuje nadějí a radostí.⁶

Kdybych se měl domnívat, jako se domnívá tolik lidí, že nyní, když má milovaná manželka a moji milovaní rodiče odešli, že odešli z mého života na věky a že je již nikdy neuvidím, připravilo by mě to o jednu z největších radostí, které v životě mám – o myšlenku na to, jak se s nimi znovu setkám, jak se s nimi přivítám a pocítím jejich náklonnost a jak jim z hloubi vděčného srdce poděkuji za vše, co pro mě udělali.

Je však mnoho, mnoho milionů dětí našeho Otce, které nevědí o tom, že skrze přijetí určitých obřadů stanovených Nebeským Otcem

mohou být manžel a manželka spojeni na čas a věčnost a mohou se na věky těšit ze společenství svých dětí. Jak vděční bychom měli být za toto poznání!⁷

Na světě je jen málo míst, kde můžeme uzavřít sňatek na věčnost – jsou to chrámy Boží. ... Je také mnoho našich bratrů a sester, kteří jsou všichni dětmi Nebeského Otce, kterým je tato výsada ... z důvodů, kterým se nemohou vyhnout, odepřena. Pokud ale žijí způsobně a pokud by využili oné výsady, kdyby mohli, neztratí kvůli těmto dočasně nepříznivým okolnostem nic. Pomyslete však na to, oč větší zodpovědnost mají ti, kteří žijí tam, kde muži a ženy mohou být spojeni na věčnost, a kam mohou jít a vykonávat práci za své mrtvé! Lidé světa toto požehnání nemají. Kladu si otázku, zda si toho vážíme. ...

Poučujme naše mladé členy v těchto věcech již od nejútlejšího mládí, aby, až dosáhnou věku k uzavření manželství, neměli v mysli žádné pochybnosti o tom, kde nebo jak nebo kým má být tento posvátný obřad vykonán – a jediné místo, kde ho lze vykonat na čas a na věčnost, je v chrámu.⁸

Děkuji [Pánu] za všechny obřady domu Páně, které jsem obdržel, přičemž každý z nich nebyl určen jen mně, ale bylo mi umožněno přijmout část toho, co je určeno pro všechny Jeho děti, ať již jsou kde-koli, jsou-li ochotny přijmout to, co jim nabízí, bez peněz a bez ceny.⁹

Všechny ... chrámy, které byly postaveny nebo které ještě budou zasvěceny, se stanou nesmírným požehnáním pro všechny ty, kteří způsobně využijí výsady používat je jak pro sebe, tak pro své zemřelé příbuzné.¹⁰ [Viz námět č. 2 na straně 84.]

Chrámovou prací umožňujeme zesnulým předkům obdržet věčná požehnání.

Genealogická společnost strávila mnoho let shromažďováním informací [o rodinné historii] a jiní již mnoho let chodí do domu Páně, aby se dávali křtít za mrtvé, aby pečtili manžele a manželky a děti mezi sebou, aby spojovali rodiny, jak nám to Nebeský Otec nařídil. Bylo by vhodné, kdyby si každý z nás položil otázku: Co pro to dělám já? Konám svůj díl práce? Nebeský Otec řekl skrze Josepha Smitha lidem, že pokud nebudeme vykonávat práci za naše mrtvé,

*„Na světě je jen málo míst, kde můžeme uzavřít
sňatek na věčnost – jsou to chrámy Boží.“*

ztratíme svá vlastní požehnání a budeme odříznuti, a jednou z posledních věcí, kterou se Prorok snažil vykonat, bylo dokončit chrám, do něhož by lidé mohli vstoupit a vykonávat práci za své zemřelé. Tak moc je to důležité. Někdo to vykonat musí.¹¹

Vzpomínám si nyní na příběh o dvou bratrech, kteří žili v jednom městě v severním Utahu: starší bratr, Henry, byl bankéřem a obchodníkem, a měl hojnost prostředků. Druhý bratr, George, byl farmářem a kromě zajištění svých potřeb toho neměl moc nazbyt, ale měl touhu vykonávat chrámovou práci za své zemřelé. Vyhledával jejich genealogické údaje a chodil do chrámu a pracoval pro ty, kteří již odešli.

Jednoho dne George řekl Henrymu: „Myslím, že bys měl jít do chrámu a pomáhat.“

Henry ale odvětil: „Na nic podobného nemám čas. Všechn čas mi zabírá starost o podnikání.“ ...

Asi rok poté se Henry zastavil u George a řekl: „Georgi, zdál se mi takový sen, a dělá mi to starosti. Dokázal bys mi říci, co to znamená?“

George se zeptal: „O čem se ti zdálo, Henry?“

Henry řekl: „Zdálo se mi, že ty i já jsme odešli z tohoto života a byli jsme na druhé straně závoje. Jak jsme tak šli, dorazili jsme do nádherného města. Lidé tam byli na mnoha místech shromážděni do skupinek a kamkoli jsme šli, podávali ti ruku nebo tě objali a blahořečili ti a říkali, jak vděční jsou, že tě vidí, ale mně,“ dodal, „nevěnovali ani trochu pozornosti; téměř se nechovali přátelsky. Co to znamená?“

George se zeptal: „Takže tobě se zdálo, že jsme byli na druhé straně závoje?“

„Ano.“

„Právě o tom jsem ti stále říkal. Snažil jsem se tě přimět k tomu, abys něco dělal pro ty, kteří jsou na onom světě. Já jsem toho pro ně již vykonal hodně, ale ještě je potřeba vykonat práci pro mnoho dalších. ... Měl by sis pospíšet, protože jsi okusil něco z toho, co tě může čekat, až se dostaneš na onen svět, pokud bys pro ně nevykonal svůj díl této práce.“ [Viz námět č. 3 na straně 84.]

O tomto příběhu ze života dvou bratrů jsem přemýšlel mnohokrát. Mnozí nerozumí závažnosti a posvátnosti života; nerozumí posvátnosti věčného manželství. I někteří naši členové nemají žádný zájem o svou genealogii. Nijak jim na jejich předcích nezáleží; přinejmenším z toho, jak se chovají, máte ten dojem. Nechodí do chrámu, aby vykonávali práci za své zemřelé. ...

... Poté, co jsme byli v domě Páně pro vlastní požehnání, přemýšlejme o své zodpovědnosti vůči svým předkům. Jak vás přivítají, až přejdete na druhou stranu? Budete tím, komu budou podávat ruku a komu budou blahořečit na věky věků, nebo budete jako onen bratr, který zde sobecky řešil jen své problémy a nechal ty, kteří si nemohli pomoci sami, bez pomoci?¹²

Jistě víte, že jsme všichni spojeni v onom velikém díle, které probíhá v chrámech našeho Otce, kde rodiny, které nebyly dříve spojeny, jsou spojovány mocí svatého kněžství. Pán má v úmyslu,

„Pomyslete na oddanost a věrnost těch, kteří den za dnem chodí do těchto chrámů a vykonávají obřady za ty, kteří již odešli na druhou stranu.“

aby každý Jeho syn a dcera měli příležitost být požehnáni, nejen zde na zemi, ale aby se těšili z věčných požehnání.

Pomyslete na oddanost a věrnost těch, kteří den za dnem chodí do těchto chrámů a vykonávají obřady za ty, kteří již odešli na druhou stranu, a vězte, že ti, kteří jsou na druhé straně, mají právě tak velkou starost i o nás. Modlí se za nás a za to, aby se nám dařilo. Svým vlastním způsobem naléhavě prosí za své potomky, za své potomstvo, které žije na zemi.¹³

Pán nám bude při vyhledávání našich zemřelých příbuzných pomáhat.

Jednou před lety v Chicagu jsem během výstavy Století pokroku zašel do stánku naší Církve a zeptal jsem se misionářů, kdo měl na starosti onu vynikající kulturní a vědeckou výstavu.

Řekli mi, že onen muž se jmenuje Dawes, a já jsem se zeptal: „Jedná se o bratra Charlese G. Dawese, který byl viceprezidentem Spojených států a také velvyslancem ve Velké Británii?“

Oni odpověděli: „Ano.“

„Nuže,“ řekl jsem, „jsem rád, že to vím. Náhodou tohoto muže znám.“

A tak jsem si řekl: „Asi mu zavolám. Bude to určitě Henry Dawes.“ Znal jsem Henryho Dawese, a tak jsem zašel k telefonu a zavolał do jeho kanceláře. Jeho sekretářka ... řekla panu Dawesovi, že George Albert Smith ze Salt Lake City se s ním chce setkat a on jí řekl, abych přišel. A tak místo toho, abych čekal v zástupu asi stovky lidí, až na mě přijde řada, mě vzala bočním vchodem, a tam přede mnou stál vysoký muž, kterého jsem v životě neviděl.

„Jsem pan Dawes,“ pronesl.

Byl velmi sympatický, ale asi si dokážete představit, v jakých jsem byl rozpacích. Vskutku to *byl* pan Dawes, ale byl to bratr velvyslance Dawese, Rufus Dawes. Netušil jsem, že na světě existuje nějaký Rufus Dawes.

„Přišel jsem vám říci, že to je úžasná výstava, a chtěl jsem vám vyjádřit uznání za to, jak jste ji zorganizoval a zajistil, aby se uskutečnila,“ řekl jsem. „Je pozoruhodné, čeho se dosáhlo, a je to ohromná osvěta pro mnoho lidí. Chápu, že jste velmi zaneprázdněný a to je vše, co jsem vám chtěl říci, chtěl jsem vám poblahopřát a poděkovat.“

„To jsou velmi uznalá slova,“ řekl. „Pojďte dál.“

„Ne, to je vše, co jsem vám přišel říci,“ odpověděl jsem.

On ale řekl: „Jen pojďte dál.“

Řekl jsem: „Ne, vždyť je tady sto lidí, kteří čekají na to, aby se s vámi setkali.“

„Nikdo z nich neřekne nic tak pěkného, jako to, co jste právě řekl vy.“

A tak jsem šel dál, bez ponětí, co řeknu, a téměř bez dechu. Trval na tom, abych se posadil, a pak jsem hned řekl: „Mimochodem, pane Dawesi, odkud pochází vaše rodina?“

„Myslíte v Americe?“ zeptal se.

„Myslím kdekoli.“

„Zajímáte se o genealogii?“ otázal se.

„Zcela určitě,“ odpověděl jsem. „V Salt Lake City máme jednu z nejlepších genealogických knihoven.“

„Omluvte mě na okamžik,“ řekl a odešel z kanceláře a pak se vrátil s papírovou krabicí o velikosti staré rodinné Bible. Vzal nůž, krabici otevřel a vyndal balíček zabalený do bílého hedvábného papíru. Odstranil papír a položil na stůl jednu z nejkrásněji vázaných knih, které jsem kdy viděl. Byla pěkně vytištěna a bohatě ilustrována a desky knihy byly elegantně zdobený zlatem.

Když jsem si ji prohlédl, řekl jsem: „Pane Dawesi, to je vskutku nádherné dílo.“

„To také je. Stálo mě pětadvacet tisíc dolarů.“

„Stojí určitě za to,“ řekl jsem.

On na to: „Má nějakou hodnotu pro vás?“

Odvětil jsem: „Mělo by, kdybych tu knihu měl.“

„Dobře, máte ji mít!“ řekl – muž, se kterým jsem se poznal před pouhými pěti minutami, mi vložil do ruky genealogii v hodnotě pětadvaceti tisíc dolarů! Byl jsem ohromen. Naše první setkání dál pokračovalo jen chvíli. Řekl jsem mu, jak moc mě těší, že tuto knihu mám, a že ji dám do genealogické knihovny v Salt Lake City.

Než jsem odešel, řekl: „Pane Smithe, toto je genealogie mé matky, genealogie Gatesů. Sestavujeme také genealogii mého otce – rodiny Dawesových. Bude to stejná kniha, jako je tato. Až bude hotová, rád bych vám poslal i tento výtisk.“

Genealogie v hodnotě padesáti tisíc dolarů! – a jen proto, že jsem se snažil být k někomu zdvořilý. Nemyslím, že to byla náhoda. ...

Pán nám pomáhá; je úžasné, jak se otevírají možnosti a jak jsou lidé často inspirováni k tomu, aby sestavovali svou genealogii. Někdy ale nevyužíváme příležitostí připravit svou genealogii, třebaže Pán velmi přímočaře pravil, že pokud se nepostaráme o chrámovou práci, budeme se svými mrtvými zavrženi. [Viz NaS 124:32.] Je to velmi závažná věc. Je to něco, co nemůžeme změnit, pokud jsme

promarnili příležitosti až do chvíle, když život skončí. ... Nemůžeme od ostatních očekávat, že tuto práci vykonají za nás.

A tak nás Pán, tím či oním způsobem, povzbuzuje a upozorňuje, abychom konali svou práci, a radí nám s ní. Některé rodiny, které nemohou tuto práci dělat samy, mají někoho jiného, kdo neustále pracuje na jejich chrámové genealogii a záznamech.

Budeme-li konat svůj díl práce, naše genealogie se před námi otevře – někdy jedním způsobem, jindy zase jiným. A tak vám doporučuji, bratří a sestry: konejme svůj díl práce.¹⁴ [Viz námět č. 4 na straně 84.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Přečtěte si výňatky ze zasvěcovací modlitby chrámu Idaho Falls v Idahu na straně 76 a přečtěte si NaS 109:1–5, 10–13 (ze zasvěcovací modlitby chrámu Kirtland). Přemíťte o pocitech, které máte při návštěvě chrámu, a vzpomeňte si na zážitky, které posílily vaše svědectví o tom, že chrám je dům Páně.
2. Z jakých důvodů se podle presidenta Smitha stavějí chrámy? (Viz strany 77–78.) Co můžeme dělat, abychom povzbuzovali mladé lidi k tomu, aby se připravovali na sňatek v chrámu?
3. Přečtěte si příběh na stranách 79–80. Jakými jednoduchými způsoby se někdo, kdo má mnoho dalších zodpovědností, může podílet na práci na rodinné historii? Co mohou dělat kněžská kvora a Pomocné sdružení, aby se do této práce zapojily?
4. Projděte si oddíl, který začíná na straně 81. Jak vám Pán pomohl, když jste se snažili najít informace o svých předcích? Jaká další požehnání jste získali při práci na rodinné historii?

Související verše z písem: Malachiáš 4:5–6; Nauka a smlouvy 97:15–16; 110; 124:39–41; 128:9, 15–24.

Pomůcka k výuce: Zatímco jeden člen čte nahlas z učení presidenta Smitha, požádejte ostatní členy třídy, aby „vyhledali konkrétní zásady nebo myšlenky. Pokud nějaká pasáž obsahuje neobvyklá nebo

obtížná slova nebo výrazy, vysvětlete je předtím, než se pasáž bude číst. Pokud by někdo ve skupině mohl mít problémy se čtením, požádejte raději dobrovolníky, než abyste se střídali ve čtení.“ (*Učení – není většího povolání*, 56.)

Odkazy

1. Conference Report, Apr. 1906, 57.
2. „Dedicatory Prayer ... Idaho Falls Temple“, *Improvement Era*, Oct. 1945, 564–565.
3. *Deseret News*, Feb. 13, 1932, Church section, 7.
4. Conference Report, Oct. 1950, 159.
5. „The Tenth Temple“, *Improvement Era*, Oct. 1945, 561.
6. Conference Report, Oct. 1905, 29.
7. „Priceless Prospects“, *Improvement Era*, June 1950, 469.
8. „The Tenth Temple“, 561, 602.
9. Conference Report, Oct. 1929, 25.
10. „The Tenth Temple“, 602.
11. „The Tenth Temple“, 602.
12. „The Tenth Temple“, 561, 602.
13. Conference Report, Apr. 1937, 34–35.
14. „On Searching for Family Records“, *Improvement Era*, Aug. 1946, 491, 540.

„To, že si ... můžeme být jisti božským vedením, že můžeme mít naprostou víru v osobního Boha, který se o nás zajímá a který slyší a zodpovídá naše modlitby, je úžasné požehnání.“

Otevřete v modlitbě svou duši Pánu

*Skrze osobní i rodinnou modlitbu můžeme pocítovat
vliv Nebeského Otce ve svém životě i v rodině.*

Ze života George Alberta Smitha

Modlitba byla důležitou součástí domova, v němž George Albert Smith vyrůstal. „Na osobní i rodinné modlitby dbal každý člen domácnosti,“ řekl. „Dosti záhy jsem se naučil, že Pán modlitbu zodpoví, neboť zodpověděl tu mou a mnoha způsoby mi poskytl důkaz o své starostlivé péči.“¹

Dokonce i později v životě president Smith s láskou vzpomínal na svou matku Sarah Farr Smithovou, jak ho učila se modlit:

„Byl jsem vzděláván na klíně matky Svatých posledních dnů. Jednou z prvních věcí, na kterou si vzpomínám, bylo to, když mě vzala za ruku a vedla mě po schodech nahoru. Tam, v pokoji, byly dvě postele – postel, na níž spali rodiče, a malá postýlka na kolečkách na druhé straně. Vzpomínám si na to, jako kdyby to bylo včera. Když jsme přišli nahoru, posadila se u mé postýlky. Pak jsem si měl před ní kleknout. Sepjala mi ruce a chytla je do těch svých a učila mě mou první modlitbu. Nikdy na to nezapomenu. Nechci na to zapomenout. Je to jedna z nejmilejších vzpomínek, které v životě mám, na to, jak andělská matka sedí u mé postýlky a učí mě modlit se.

Byla to velmi jednoduchá modlitba, ale ... tato modlitba mi otevřela okna nebes. Tato modlitba mi nabídla ruku mého Otce v nebi, neboť maminka mi do té míry, do jaké tomu mohlo malé dítě rozumět, vysvětlila, co to všechno znamená. Od onoho dne až do nynějška, i když jsem na světě mezi ostatními dětmi našeho Otce urazil téměř dva miliony kilometrů, kdekoli jsem byl, když jsem

šel spát nebo když jsem vstával, pociťoval jsem, že jsem nablízku Nebeskému Otci. Není od nás daleko.“²

President Smith se během celého svého života spoléhal na modlitbu nejen jako na prostředek, díky němuž se mohl přiblížit Bohu, ale také aby Ho prosil o pomoc ve chvílích, kdy ji potřeboval. Jednou, když plaval v Tichém oceánu, nedaleko kalifornského pobřeží, se mu přihodilo toto:

„Byl jsem považován za velmi dobrého plavce a moc rád jsem sportoval. Onoho dne byly přílivové vlny velmi vysoké a velmi prudké. Když jsem se vzdálil od pobřeží a plaval jsem v oceánu, rozrážel jsem příbojové vlny, které se přese mě přelévaly a dopadaly na mě. Mým cílem byly velké vzdouvající se vlny za příbojem, kde jsem mohl ležet na zádech a nechat se unášet nahoru a dolů.

Zatímco jsem byl zabrán do této zajímavé zábavy, převalila se přese mě ohromná vlna a rozpadla se ještě předtím, než jsem se na ni dokázal po proplutí předchozí vlnou připravit. Tato druhá vlna mě zachytila a vrhla mě směrem k mořskému dnu. Cítil jsem, jak mě táhne spodní proud. Právě v této chvíli se přelilo mnoho vln rychle po sobě a já jsem nebyl schopen připravit se na to, abych jimi proplul. Uvědomoval jsem si, že rychle ztrácím sílu a že budu muset nutně přijít na něco, co mi pomůže. Zatímco jsem se vezl po hřbetu jedné ohromné vlny, spatřil jsem nadosah pilíř přístavního mola a pomyslel jsem si, že kdybych se s nadlidským úsilím dokázal dostat k pilíři do bezpečí, dokázal bych si zachránit život.

V duchu jsem požádal Nebeského Otce, aby mi dal dost síly na to, abych svého cíle dosáhl. Když jsem byl vlnami nesen na vzdálenost paže od mola, natáhl jsem se a oběma rukama jsem se chytil jednoho pilíře. Tyto pilíře byly pokryté ostrými tmavomodrými korýši a když jsem rukama i nohama objímal sloup, pořezali mě na hrudi, na nohách i na stehnech. Visel jsem na pilíři tak dlouho, jak mi to jen bolest dovolovala, a vyhlížel jsem, zda se kolem mne neobjeví nějaká velká přátelská vlna, po níž bych se mohl svézt k pilíři, který by byl blíž břehu. Pokaždé jsem s modlitbou v srdci a s pomocí valící se vlny vyrazil od jednoho pilíře k druhému.

Pomalou, ale jistě, a s velkými obtížemi, jsem se přibližoval k břehu, kde už byla voda dostatečně mělká na to, abych na břeh došel. Když jsem dorazil na bezpečný rozehřátý písek, padl jsem

vyčerpáním na zem. Byl jsem tak zesláblý, téměř jsem se utopil, že jsem dokázal dojít domů až poté, co jsem si na nějaký čas odpočinul. Ležel jsem na písku, který mě hřál a poskytoval mi bezpečí, a myslel jsem na onen mučivý zážitek, který jsem právě prožil, a srdce se mi naplnilo vděčností a pokorou za to, že mi Pán ... ušetřil život.“³ [Viz námět č. 1 na straně 94.]

Učení George Alberta Smitha

Modlitba nám umožňuje mluvit s naším Nebeským Otcem, jako kdyby byl přítomen.

To, že si v těchto neklidných a nejistých dobách můžeme být jisti božským vedením, že můžeme mít naprostou víru v osobního Boha, který se o nás zajímá a který slyší a zodpovídá naše modlitby, je úžasné požehnání.⁴

Před lety ... jsem slyšel o [jednom] devítiletém osiřelém chlapci, kterého spěšně dopravili do nemocnice, kde vyšetření ukázalo, že musí být neprodleně operován. Bydlel s přáteli, kteří mu poskytli domov. Jeho otec a matka (když ještě byli naživu) ho učili se modlit; a tak když dorazil do nemocnice, přál si, aby mu Pán pomohl.

Lékaři se rozhodli svolat konzilium. Když ho zavezli na operační sál, rozhlédl se kolem a viděl zdravotní sestry a lékaře, jak se radí ohledně jeho stavu. Poznal, že situace je vážná, a tak když se mu chystali dát anestetikum, požádal jednoho z nich: „Pane doktore, než začnete operovat, mohl byste se za mě pomodlit?“

Lékař, očividně v rozpacích, se na něco vymluvil a řekl: „Ale já se za tebe pomodlit nemohu.“ Chlapec pak požádal i ostatní lékaře, ale výsledek byl stejný.

Nakonec se stalo něco pozoruhodného; tenhle malý človíček řekl: „Když se za mě nemůžete pomodlit vy, můžete prosím počkat, než se za sebe pomodlím sám?“

Sundali z něho prostěradlo a chlapec na operačním stole poklekl, sklonil hlavu a řekl: „Nebeský Otče, jsem jen sirotek. Jsem hrozně nemocný. Mohl bys mě prosím uzdravit? Požehnej těmto lidem, kteří se mě chystají operovat, aby to udělali správně. Jestli mě uzdravíš, budu se snažit, aby ze mě byl dobrý člověk. Děkuji ti, Nebeský Otče, za to, že mě uzdravíš.“

Když se domodlil, lehl si. Lékaři i zdravotní sestry měli oči plné slz. Pak chlapec řekl: „Jsem připraven.“

Proběhla operace. Chlapce pak odvezli na pokoj a za několik málo dní ho propustili z nemocnice, s vyhlídkou na úplné uzdravení.

O několik dní později jeden muž, který se o tomto případě do- slechl, zašel do kanceláře jednoho z oněch chirurgů a řekl: „Vyprá- vějte mi prosím o té operaci, kterou jste dělali před několika dny – o té operaci malého chlapce.“

Chirurg odpověděl: „Operoval jsem několik malých chlapců.“

Onen muž dodal: „Tenhle malý chlapec si přál, aby se za něj někdo pomodlil.“

Lékař řekl velmi vážně: „Takový případ se skutečně stal, ale je to něco příliš posvátného, než abych o tom mluvil.“

Muž řekl: „Pane doktore, pokud mi to řeknete, budu s tím zachá- zet s úctou; rád bych o tom slyšel.“

Lékař pak vyprávěl tento příběh tak, jak jsem ho právě vyličil já, a dodal: „Operoval jsem stovky lidí, mužů i žen, kteří se domnívali, že mají víru v to, že budou uzdraveni; ale nikdy předtím jsem ne- pocítoval přítomnost Boží tak, jak jsem ji pocítoval ve chvíli, kdy jsem stál nad tímto malým chlapcem. Onen chlapec otevřel okna nebes a promlouval ke svému Nebeskému Otci tak, jako by člověk promlouval tváří v tvář s kýmkoli jiným. Chtěl bych vám říci, že díky tomuto zážitku, kdy jsem stál a slyšel malého chlapce mluvit ke svému Otci v nebi jakoby byl přítomen, jsem lepším člověkem.“⁵ [Viz námět č. 2 na straně 94.]

Žijme tak, abychom každý večer, když poklekáme k modlitbě, a každé ráno, když se s díkůvzdáním skláníme před Pánem, měli moc otevřít nebesa, aby Bůh slyšel a zodpověděl naše modlitby, abychom věděli, že Bůh náš život schvaluje.⁶

Budeme-li žít nablízku svému Nebeskému Otci, budeme inspirováni ohledně toho, za co se máme modlit.

Když byl můj otec mladým mužem, [jednou málem] přišel o život v řece Provo. ... Jeho otec, který byl v Salt Lake City, pocítil inspi- raci jít do pokoje, který byl vyhrazen pro modlitby. Poklekl ... a

„Máme žít tak nablízku Nebeskému Otci, abychom, když se před Ním skláníme, věděli, že to, o co Ho žádáme, pro Něj bude potěšující.“

řekl: „Nebeský Otče, mám pocit, že s mou rodinou v Provu se děje něco velmi špatného. Ty víš, že nemůžu být zde a zároveň s nimi. Nebeský Otče, ochraňuj je prosím a opatruj. ...“

Ve chvíli, kdy se modlil – do té míry, do jaké to bylo možné časově ověřit – můj otec spadl do řeky. Stalo se to v období povodní. Kaňonem se ve vodě valily kmeny a kameny, a on byl bezmocný. Ti, kteří stáli poblíž, viděli jeho tísnivou situaci, ale nemohli se k němu dostat. Voda byla tak rozbouřená, že by v ní nikdo nepřežil. A tak tam jen vyděšeně stáli. Otec se ze všech sil snažil dostat hlavu nad hladinu, ale voda s ním pohazovala nahoru a dolů a narážela s ním o kameny a klády. Najednou celé jeho tělo nadzvedla vlna a vyhodila ho na břeh. To byla přímá odpověď na ... modlitbu.⁷

Máme dbát na osobní modlitby. Máme žít tak nablízku Nebeskému Otci, abychom, když se před Ním skláníme, věděli, že to, o co Ho žádáme, pro Něj bude potěšující, a pokud se nám toho nedostane takovým způsobem, jakým o to žádáme, abychom věděli, že

požehnání, na něž máme nárok, se skutečně dostaví, a že to bude skutečně požehnání.⁸ [Viz námět č. 3 na straně 94.]

Modlitba je mocným vlivem v našem osobním životě, v našem domově i v našem okolí.

Pán ... nám vysvětlil, jak můžeme skrze modlitbu obdržet požehnání. Na světě je mnoho těch, kteří si neuvědomují skutečné přínosy plynoucí z modlitby. Modlitba je moc. Má vliv, kterému, jak se zdá, rozumí jen poměrně málo lidí. ...

... Kolik členů v této Církvi snad neví o tom, že mají právo, absolutní právo, modlit se ke svému Otci v nebi a prosit Ho, aby je zbavil těžkostí a vedl je ke spokojenosti a štěstí?⁹

Je zvláštní, má-li být jakýkoli člen Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů pobízen k tomu, aby se modlil, a přesto se někteří v soukromí nemodlí nebo nemají rodinné modlitby. Pokud se však nemodlíme, ztrácíme ochranu, kterou modlitba nabízí.¹⁰ [Viz námět č. 4 na straně 94.]

Rád bych chtěl zdůraznit toto: doufám, že Svatí posledních dnů nebudou zanedbávat modlitby, své osobní modlitby i modlitby rodinné. Děti vychovávané v domově, kde nemají rodinné modlitby ani modlitby osobní, o mnoho přicházejí, a obávám se, že uprostřed zmatků ve světě, spěchu a shonu, jsou mnohé domovy bez modlitby a bez požehnání Páně; tyto domovy nemohou být nadále šťastné. Žijeme v době, kdy potřebujeme Nebeského Otce stejně tak, jako Ho vždy potřebovali lidé v jakékoli době.¹¹

Nevzdalujte se od moci Boží. Udržujte si v domově vliv modlitby a díkůvzdání, a necht' vděčnost plyne k Tomu, kdo je původcem naší bytosti a dárce všeho dobrého.¹²

Kéž je náš domov místem, kde přebývá modlitba, díkůvzdání a vděčnost. ... Kéž se modlíme za významné muže a ženy světa, kteří potřebují Pána, ale nerozumí tomu, jaké s nimi má úmysly. Modleme se za ... naše guvernéry, za starosty našich měst, za ty, kteří mají nějaký vliv v politice v našich obcích, aby dělali to, co bude lepší pro nás všechny, co nás učiní šťastnějšími a co potěší našeho Nebeského Otce. Toto je naše výsadní právo. Pravím vám, že moc modlitby je něco, co nelze s ničím srovnávat.¹³

*„Všemožně svou rodinu ochraňujte a opatrujte.
Sjednocujte ji pod vlivem modlitby.“*

Rodinná modlitba přináší rodinám jednotu.

My [jako členové rodiny] nebudeme vždy vše vidět stejně; muži neuvažují vždy tak, jako jejich manželky, a naopak, ale když se budete společně modlit, s opravdovou touhou být zajedno, mohou vám slíbit, že se ohledně všech důležitých záležitostí shodnete.

Všiml jsem si slov ... na jedné reklamní tabuli: „Rodina, která se spolu modlí, spolu také zůstává.“ Nevím, kdo je tam umístil, ale chci říci, že pokud se nad tím na chvíli zamyslíte, uvědomíte si, že to je pravda. Nabádám vás, abyste se společně modlili k Pánu, a nemyslím tím jen to, že budete odříkávat modlitby, nemyslím tím jen to, ... že budete něco znovu a znovu opakovat, ale otevřete svou duši Pánu jako manžel a otec ve své rodině a necht' se k vám vaše manželka a děti připojí. Necht' se toho účastní. Do tohoto domova pak vstoupí vliv, který budete moci pociťovat, když tam přijdete.¹⁴

Jako jeden z těch, které Pán pověřil, aby učili druhé, vás naléhavě prosím, abyste svůj dům dali do pořádku. Nepovažujte příliš mnoho věcí za samozřejmost. Nebuďte sváděni k pošetilostem a slabostem světa. Vše možně svou rodinu ochraňujte a opatrujte. Sjednocujte ji pod vlivem modlitby. ... Jak velikou moc má modlitba v tom, aby nás udržela na cestě k věčnému životu v celestiálním království!¹⁵ [Viz námět č. 5 na straně 94.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. V oddíle „Ze života George Alberta Smitha“ (strany 87–89) si všimněte toho, jak presidenta Smitha v průběhu celého života ovlivňovaly jeho ranné zážitky s modlitbou. Jaké znáte efektivní metody, kterými lze učit děti o moci modlitby?
2. Projděte si příběh o devítiletém chlapci. (Strany 89–90.) Proč někdy naše modlitby nevypadají jako osobní a přímá konverzace s Nebeským Otcem? Zamyslete se nad tím, co můžete dělat, abyste v osobních modlitbách častěji pociťovali Jeho přítomnost.
3. Zatímco přemítáte o učení presidenta Smitha uvedeném na stranách 90–92, vzpomeňte si na nějaký okamžik, kdy jste pociťovali inspiraci požádat o něco v modlitbě. Co byste řekli někomu, kdo má pocit, že na své modlitby nedostává odpověď?
4. Zamyslete se nad těmito slovy presidenta Smitha: „Pokud se ... nemodlíme, ztrácíme ochranu, kterou modlitba nabízí.“ (Strana 92.) Jakým způsobem jste pocítili nebo pociťujete moc a ochranu, která plyne z modlitby? Zvažte možnost podělit se o svědectví o moci modlitby s těmi, které navštěvujete jako domácí učitel nebo navštěvující učitelka.
5. President Smith učil, že modlitba „nás [udrží] na cestě k věčnému životu“. (Strana 94.) Proč myslíte, že tomu tak je? Jak mohou rodiny dbát na to, aby se spolu důsledně modlily? Zamyslete se nad tím, co můžete dělat pro to, aby se osobní modlitba stala smysluplnější součástí vašeho života.

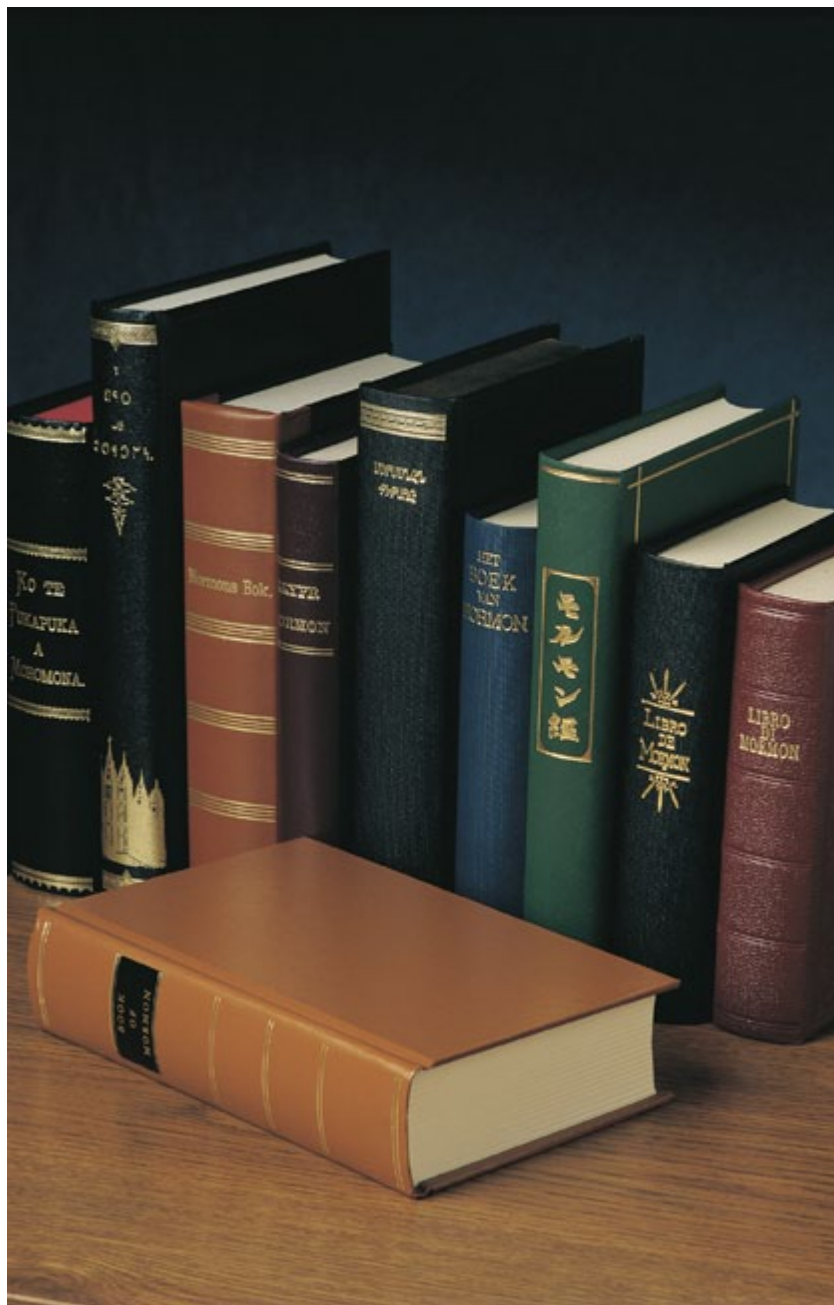
Související verše z písem: Matouš 6:7–13; 7:7–11; 2. Nefi 4:35; Alma 34:18–27; 37:37; 3. Nefi 18:20–21; Nauka a smlouvy 88:63–64

Pomůcka k výuce: „Právě žák se musí zapojovat do činností. Když na sebe učitel strhne zář reflektorů, když se stane hvězdou představení, když hovoří pouze on a vůbec přebírá veškerou aktivitu, je téměř jisté, že překáží vzdělávání členů třídy.“ (Asahel D. Woodruff, *Učení – není většího povolání*, 61.)

Odkazy

1. „Testimony of Elder George Albert Smith“, *Liahona: The Elders' Journal*, Feb. 2, 1915, 501.
2. Conference Report, Oct. 1946, 150–151.
3. „How My Life Was Preserved“, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 121, scrapbook 1, strany 45–46.
4. Conference Report, Apr. 1931, 31.
5. „A Story of Two Boys“, *Improvement Era*, June 1949, 365.
6. Conference Report, Apr. 1942, 17.
7. „Pres. Smith's Leadership Address“, *Deseret News*, Feb. 16, 1946, Church section, 1.
8. Conference Report, Oct. 1934, 51.
9. „Saints Blessed“, *Deseret News*, Nov. 12, 1932, Church section, 5.
10. Conference Report, Apr. 1941, 25.
11. Kněžské shromáždění, 4. října 1947, Church History Library, Salt Lake City.
12. „Pres. Smith's Leadership Address“, 6.
13. Conference Report, Apr. 1948, 163–164.
14. Conference Report, Apr. 1949, 190.
15. Conference Report, Apr. 1933, 72.

„[Pisma] obsahují to, co váš i můj Otec považuje za natolik důležité, že to zachoval a poskytl dětem lidským a zpřístupnil to v mnoha jazycích světa.“

Písma – nejcennější knihovna na světě

*Bůh nám dal svatá písma, aby pomohl nám
i naší rodině připravit se na věčný život.*

Ze života George Alberta Smitha

President George Albert Smith později ve svém životě vzpomínal na jeden zážitek z mládí, kdy ho nadlouho ovlivnila jedna pasáž z písem: „Když mi bylo asi čtrnáct, četl jsem v naší třídě Nedělní školy čtyřicátou kapitolu Almy z Knihy Mormonovy. Mělo to na mou mysl takový vliv, že mi to pomáhalo, když mi zemřel někdo blízký. ... Je to jedno místo v písmech, kde se píše o tom, kam odchází náš duch, když opouští toto tělo [viz verše 11–14], a od té chvíle jsem vždy chtěl na ono místo, které se nazývá ráj, jít.“¹ [Viz námět č. 1 na straně 102.]

President Smith doufal, že i druzí budou mít při čtení písem hodnotné zážitky. Ve veřejných kázáních i v osobních rozhovorech s druhými povzbuzoval každého, aby skrze studium písem budoval osobní svědectví o evangeliu. Jednou, při cestě vlakem, se dal do hovoru s mužem, který byl vychováván v rodině Svatých posledních dnů, ale již se neúčastnil činností Církve. „Když jsme si povídali,“ řekl později, „vyprávěl jsem mu o evangeliu Ježíše Krista. ... A když jsme diskutovali o zásadách evangelia, řekl: ‚To mě zajímá.‘ Povídali jsme si dlouho, a když jsme skončili, onen dobrý muž, neboť věřím, že to byl dobrý muž, mi řekl: ‚Dal bych vše, co mám, za přesvědčení, které máte vy. ...‘

Já jsem řekl: ‚Bratře, nemusíte dávat vše, co máte, abyste toto přesvědčení získal. Jediné, co musíte dělat, je s modlitbou bádat v písmech. Jděte tam, kde vám je budou moci vyložit. Hleďte pravdu, a krása pravdy vás bude přitahovat, a ... budete moci poznat tak,

jako to vím já, že Bůh žije, že Ježíš je Kristus, že Joseph Smith je prorok žijícího Boha.“²

Učení George Alberta Smitha

Pravdy obsažené v písmech jsou mnohem cennější než lidské filozofie.

Bible, Kniha Mormonova, Nauka a smlouvy a Drahocenná perla neobsahují jen moudrost lidskou, ale i Boží. Ačkoli do mnohých domovů nenacházejí cestu, přesto obsahují slovo Páně. Co na tom záleží, že bychom rozuměli Homérovi a Shakespearovi a Miltonovi, a mohl bych jmenovat všechny významné světové spisovatele; pokud bychom nečetli písma, přišli bychom o tu lepší část literatury tohoto světa.

Bratří a sestry, veškerá pravda, která je ... nezbytná pro naše spasení, je obsažena na stránkách knih, které jsem již jmenoval. Nemusíme vlastnit knihovnu čítající dva nebo tři tisíce svazků, ale za malou cenu můžeme vlastnit neocenitelnou knihovnu, která stála tu nejlepší krev, která kdy na tomto světě byla.³

Nezajímá mne, zda doma máte či nemáte knihy z velkých knihoven světa, pokud tyto knihy vůbec máte. Pomyslete na miliony svazků, které jsou v Kongresové knihovně ve Washingtonu, v Britské knihovně i v knihovnách ostatních zemí, miliony svazků – a přesto vše, co Bůh zjevil a oznámil dětem lidským, co je nutné k tomu, aby je to připravilo na místo v celestiálním království, je obsaženo mezi deskami těchto posvátných knih. Kolik z nás ví, co tyto knihy obsahují? Často přicházím do domovů, kde vídám všechny nejnovější časopisy. Na policičkách vídám knihy, které jsou propagovány jako bestsellery. Pokud byste je měli všechny vyhodit a ponechat si jen tato posvátná písma, nepřišli byste o nic, co Pán nechal zapsat a dal k dispozici nám všem, abychom z toho měli užitek. A tak, bratří a sestry, mezi všemi ostatními požehnáními nezapomínejme na to, že Pán nám umožnil, abychom měli písma, těšili se z nich a rozuměli jim, a abychom měli Jeho slovo, které bylo předáváno po celé věky pro spasení Jeho dětí.⁴

Když čtu písma, ... žasnu nad dobrotivostí Pána, který žehná těm, kteří přijímají Jeho učení, neboť v těchto posvátných záznamech

nacházíme více útěchy než ve všech filozofiích věků, které nám byly předány moudrostí lidskou.⁵

Mluvíme o lidských filozofiích a někdy je vyzdvihujeme jako krásný obraz, ale jsou-li v rozporu s naukami Nebeského Otce obsaženými ve svatém písmu, jsou bezcenné. Nikoho nikdy nepřivedou k věčnému štěstí, ani nikomu nepomohou najít místo v království našeho Nebeského Otce.⁶

Mám někdy pocit, že si nevážíme Bible svaté a toho, co obsahuje, a těchto dalších písem, Knihy Mormonovy, Nauky a smluv a Drahocenné perly, o nichž se mluví ... jako o dopisech od našeho Nebeského Otce. Takto je lze přijímat, představují přinejmenším Jeho rady a Jeho pokyny všem dětem lidským, které jsou jim dány proto, aby mohly poznat, jak využívat svých příležitostí, aby neprožily svůj život nadarmo.⁷ [Viz námět č. 2 na straně 102.]

Pán nám dal písmo, aby nám pomohl překonávat zkoušky a připravit se na oslavení.

Toto je den, kdy se máme osvědčit, den zkoušky. Toto je den, kdy srdce lidská slábnou kvůli strachu. Kdy si zástupy lidí ve světě kladou otázku, jak bude vypadat konec. Několik inspirovaných lidí ví, jak bude konec vypadat. Pán nám v [písmech], v této úžasné knihovně, kterou držím v ruce, řekl, co se stane. Dal nám informace, podle nichž musíme přizpůsobit svůj život a připravit se na to, abychom, nehledě na to, co se může přihodit, stáli na Pánově straně linie.⁸

Dovolte mi přečíst, co Pán říká ohledně těchto posledních dnů v prvním oddíle Nauky a smluv: ...

„Pročež já, Pán, znaje pohromu, která má přijíti na obyvatele země, zavolať jsem na služebníka svého Josepha Smitha ml. a mluvil jsem k němu z nebe a dal jsem mu přikázání. ...

Zkoumejte tato přikázání, neboť jsou pravdivá a věrná a proctví a zaslíbení, která jsou v nich, budou všechna splněna.

Co jsem já, Pán, pravil, pravil jsem a neomlouvám se, a i když nebesa a země pomínou, slovo mé nepomine, ale všechna budou splněna, ať pravěna mým vlastním hlasem nebo hlasem služebníků mých, to je totéž.

Neboť vizte a hleďte, Pán je Bůh a Duch vydává svědectví a svědectví je pravdivé a pravda trvá na věky věků. Amen.“ [NaS 1:17, 37–39.]

Tato předmluva si zasluhuje vaše nejhlubší zamyšlení. Je to nabádání od Otce nás všech. Je to láskyplná rada od starostlivého rodiče, který ví, co nutně potřebujeme, neboť pravil, v kapitole, kterou jsem právě četl, že znaje to, co má přijít na obyvatele země, dal tato přikázání.⁹

Někdy zapomínáme na to, že Pán promluvil, a nedbáme na to, abychom se obeznámili s Jeho nařízeními. ...

Lze citovat desítky veršů z písem na důkaz toho, že náš Nebeský Otec ve svém milosrdenství a laskavosti promlouval k dětem lidským v průběhu věků již od počátku, a říkal jim nejen to, co nastane, ale také je naléhavě žádal, aby se odvracely od svých mylných cest, aby je nezastihlo zničení. ...

Nebeský Otec nám skrze své věrné zástupce řekl o tom, co důležitého se má stát, a my si o tom můžeme přečíst v Jeho svatých písmech. Pokud si opravdu přejeme být spaseni a oslaveni v Jeho celestiálním království, řekl nám, jak máme postupovat.¹⁰

[Písma jsou tou] nejdůležitější knihovnou, kterou lze na celém světě najít. Co obsahují? Obsahují to, co váš i můj Otec považuje za natolik důležité, že to zachoval a poskytl dětem lidským, a zpřístupnil to v mnoha jazycích světa. Tato písma jsou nesmírně důležitá a Svatí posledních dnů jim mají rozumět. Nechystám se vás požádat, abyste zvedli ruku na znamení toho, kolik z vás, kteří jste se zde shromáždili, tyto knihy někdy četlo, ale přeji si obrátit vaši pozornost na skutečnost, že toto jsou drahocenné pravdy a obsahují zjevené slovo Páně vytištěné a vydané světu kvůli tomu, aby připravovalo Jeho děti na místo v celestiálním království. A právě proto říkám, že jsou tak cenné. ... Jak vděční bychom měli být za to, že žijeme v době a ve věku, kdy můžeme číst Jeho rady a pokyny a kdy jsou nám vysvětleny věci, které by pro nás jinak mohly být nesrozumitelné a nejasné.¹¹ [Viz námět č. 3 na straně 103.]

Tím, že s rodinou čteme písma, vštěpujeme jí víru.

Rád bych, abyste si položili otázku: kolik z vás čas od času čte něco z těchto knih své rodině, kolik z vás svolává svou rodinu,

abyste ji učili tomu, co by měla znát? Obávám se, že mnozí z nás by museli odpovědět, že jsou příliš zaneprázdnění.¹²

Již jsme slyšeli o mnohých požehnáních, která nám Pán dal v těchto posvátných záznamech, které se uchovaly až do naší doby a které obsahují rady a pokyny všemoudrého Otce. Je zvláštní, že tolik našich členů, kteří mají tu příležitost, není obeznámeno s obsahem těchto posvátných záznamů.¹³

Uzná nás Otec za nevinné, až odejdeme domů, pokud jsme neučili své děti tomu, jak důležité tyto posvátné záznamy jsou? Myslím, že ne. ... Domníváte se, že poté, co nám Pán ... dal nadosah vznesené nauky obsažené v těchto svatých záznamech, nás bude považovat za vděčné, pokud nebudeme těmto naukám učit svou rodinu a pokud je nebudeme vštěpovat těm, s nimiž přicházíme do styku?

Bratři a sestry, přeji si opět zdůraznit to, čemu učil Mistr: „Bádejte v písmech“; čtěte je s modlitbou a s vírou, učte z nich ve svých domovech; shromažďujte kolem sebe rodinu a vštěpujte jim víru v žijícího Boha tím, že jim budete číst to, co bylo zjeveno. Jsou to nejdrahocennější knihy ze všech knihoven na celém světě.¹⁴

Mějte tuto knihovnu tam, kde ji můžete najít a kde ji budou moci najít i vaše děti, a projevujte tolik zájmu o věčné spasení těchto chlapců a dívek ve svém domově, že najdete způsoby a prostředky, jak probudit jejich zájem o to, co tyto knihy obsahují, aby mohli poznat, jak drahocenní jsou v očích svého Nebeského Otce.¹⁵

Jak nádherné bylo, když jsem byl dítětem, a otec a matka si sedli ke krbu a četli Bibli, zatímco my, děti, jsme seděly na podlaze! ...

Chci vám říci, bratři a sestry, že pro nás stále platí ona rada Ježíše Krista, když pravil: „Ptejte se na písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně.“ [Jan 5:39.] Nezanedbávejte onu starou rodinnou Bibli; neodkládejte ji na policičku a nezapomínejte na ni. Zjistěte, pokud to již nevíte, co se v ní píše, a pokud jste ji již četli, čtěte ji znovu a často svým dětem a dětem svých dětí. Nečtěte jim jen Bibli, ale i ostatní knihy písma, která nám Pán dal pro naše oslavení, pro naši útěchu a pro naše požehnání.¹⁶

Nabádám vás, ó Izraeli, abyste báдали v písmech; čtěte je ve svém domově; učte svou rodinu tomu, co pravil Pán, a kéž trávíme méně času čtením nedůležité a často škodlivé literatury dnešní

„Shromážďujte kolem sebe rodinu a vštěpujte jim víru v žijícího Boha tím, že jim budete číst to, co bylo zjeveno.“

doby a kež přicházíme k pramenu pravdy a čteme slovo Páně.¹⁷
[Viz námět č. 4 na straně 103.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Při četbě prvního odstavce na straně 97 si vzpomeňte na situaci, kdy i vás podobným způsobem inspiroval nějaký verš z písem. Jak jste přišli na to, že písma jsou pravdivá? Jaké zážitky s písmy, které posílily vaše svědectví, jste nedávno prožili?
2. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 98, a zamyslete se nad tím, jaké místo zaujímají písma ve vaší osobní knihovně (mezi vším tím, co čtete, sledujete nebo posloucháte). Co můžete dělat pro to, aby písma zaujímala význačnější místo ve vašem domově i ve vašem životě?

3. Projděte si oddíl, který začíná na straně 99. Jak vám písmo pomáhá čelit pohromám těchto posledních dnů? Zamyslete se nad tím, jak byste mohli použít písmo k tomu, abyste pomohli někomu, kdo prochází těžkou zkouškou.
4. Přemíťte o radách presidenta Smitha určeným rodinám, které jsou uvedeny na stranách 100–102. Jaká požehnání získávají rodiny, které společně studují písmo? Jaké jsou některé účinné způsoby, jak dětem (nebo vnoučatům) vštípit zájem o písmo? S modlitbou zvažte, co můžete udělat pro to, abyste se svou rodinou studovali písmo pilněji.

Související verše z písem: Deuteronomium 6:6–7; Jozue 1:8; Římanům 15:4; 2. Timoteovi 3:15–17; 2. Nefi 4:15; Helaman 3:29–30; Nauka a smlouvy 33:16

Pomůcka k výuce: „Pokud pozitivně reagujete na každou upřímnou poznámku, můžete pomoci těm, které učíte, pocítit větší důvěru ve své schopnosti zapojit se do diskuze. Můžete například říci: ‚Děkuji za vaši odpověď. Byla velmi promyšlená‘ ... nebo ‚To je dobrý příklad‘ nebo ‚Děkuji za vše, co jste dnes řekli‘.“ (*Učení – není většího povolání*, 64.)

Odkazy

1. Conference Report, Apr. 1949, 83–84.
2. Conference Report, Oct. 1948, 165–166.
3. Conference Report, Oct. 1917, 43.
4. Conference Report, Oct. 1948, 164–165.
5. Conference Report, Oct. 1931, 120.
6. Conference Report, Apr. 1946, 125.
7. Conference Report, Oct. 1923, 70.
8. Conference Report, Apr. 1942, 14.
9. Conference Report, Oct. 1917, 42–43.
10. Conference Report, Oct. 1940, 107–109.
11. Conference Report, Oct. 1948, 164.
12. Conference Report, Oct. 1950, 179.
13. Conference Report, Apr. 1929, 30.
14. Conference Report, Oct. 1917, 43–44.
15. Conference Report, Oct. 1948, 165.
16. „Pres. Smith’s Leadership Address“, *Deseret News*, Feb. 16, 1946, Church section, 6.
17. Conference Report, Oct. 1917, 41.

George Albert Smith se svou manželkou Lucy. President Smith pomocí zážitku, který se mu přihodil v letadle, učil tomu, jak důležité je zjevení.

Zjevení od Boha Jeho dětem

*Nebeský Otec nás osobně i jako Církev
vede skrze Ducha Svatého.*

Ze života George Alberta Smitha

Aby George Albert Smith vysvětlil důležitost zjevení při vedení Církve, vyprávěl o jednom zážitku, který se mu přihodil při letu z Los Angeles v Kalifornii do Salt Lake City v Utahu:

„Poblíž Milfordu v Utahu jsme najednou vlétli do jedné z nejhustších mlh, které jsem kdy viděl. Snažil jsem se dívat okénkem ven, ale kvůli mlze jsem nic neviděl. Venku nebylo možné vidět nic, ať jste se dívali jakýmkoli směrem.

Věděl jsem, že se blížíme k horám rychlostí přibližně pět kilometrů za minutu a že je musíme přeletět, abychom se dostali do údolí Solného jezera. Měl jsem obavy a říkal jsem si: Jak může pilot vědět, kam má letět, když vůbec nic nevidí? Měl kompas, ale letadlo se mohlo odchýlit od svého kursu. Měl přístroje udávající naši vzdálenost od hladiny moře, ale neměl jak zjistit, jak daleko jsme od země. Napadlo mě, že by mohl letět dostatečně vysoko, abychom se dostali přes hory, které stály mezi námi a údolím Solného jezera, a pak se snažit najít přistávací dráhu pomocí signálních světel, kdybychom se k nim dostali dostatečně blízko, ale zamrazilo mě při pomýšlení na nebezpečí, že se ztratíme a mineme signální světla a letiště.

S obavami jsem vstoupil do prostoru, kde seděl pilot a druhý pilot, abych zjistil, jak vědí, kam letíme. Nevěděl jsem, zda jsme třicet metrů, tři sta metrů nebo tři tisíce metrů nad zemí, a netušil jsem, jak to mohou vědět oni, vyjma jen přibližně. Všiml jsem si, že pilot měl na uchu nějaké malé zařízení, podobné tomu, které používají telefonní operátoři na ústřednách při přijímání hovorů. Zeptal jsem se druhého pilota, jak dokáží poznat, zda letíme správným směrem

nebo jak poznají, když letíme mimo kurs. Odpověděl: ‚Když nic nevidíme, vede nás rádiový paprsek.‘

‚Co je to?‘ zeptal jsem se. Vysvětlil mi, že tento paprsek lze přirovnat k elektrické dálnici mezi dvěma body – v našem případě byly těmito body Milford a Salt Lake City. Řekl, že zařízení, které měl pilot na uchu, funguje tak, že když se letadlo nachází v paprsku, vydává hluboký broukavý zvuk, ale když se letadlo odchýlí doprava nebo doleva, zvuk se změní a varuje pilota klapavým zvukem podobným tomu, který vydává telegraf. Jestliže ... se vrátí zpátky do paprsku neboli na onu dálnici, na bezpečnou trasu, klapání přestane a znovu uslyší broukavý zvuk. Pokud se budeme držet paprsku, dorazíme do cíle v bezpečí.

Vrátil jsem se na své místo velmi uklidněn vědomím, že i když jsme byli obklopeni mlhou a temnotou a nemohli jsme vidět ani vědět, kde jsme, pilot neustále dostával informace o tom, že jsme na dálnici, a věděl, že brzy dorazíme do cíle. Po několika minutách jsem pocítil, že letadlo klesá. Přeletěli jsme přes vrcholky hor a blížili jsme se k letišti. Když jsme byli téměř na zemi, viděli jsme silná světla na dráze, která nám ukazovala, kde přistát, a letadlo i se svým drahocenným nákladem se dotklo země tak jemně, jako když racek přistává na vodě, pomalu zastavilo a my jsme vystoupili z dopravního prostředku na zem, šťastní, že jsme opět doma. ...

Mnohokrát jsem myslel na to, co jsem se tehdy v onom letadle dozvěděl, a vztahoval jsem to na to, co prožíváme v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. ...

Pán, aby nás vedl, nám poskytl nejen rady již zaznamenané v písmech, ale také do této Církve postavil vedoucího, jednoho ze svých synů, který byl vybrán a vysvěcen a ustanoven presidentem. On je naším pilotem a bude ho řídit hlas, který mu umožní vést nás tam, kam máme jít. Jsme-li moudří, nebudeme svůj úsudek stavět proti němu, ale budeme ho s radostí cítit v jeho postavení tak dlouho, dokud ho Pán podporuje.“

President Smith použil svůj zážitek z letadla také k tomu, aby nás učil o tom, že každý z nás může přijímat zjevení, které nás bude vést v osobním životě, budeme-li toho hodni:

„Pokud žijeme tak, jak víme, že žít máme, máme právo na našeptávání tichého a jemného hlasu, který nás upozorňuje na nebezpečí a který nám říká: toto je bezpečná cesta, kráčeť po ní. ... Pokud jsme ve svém jednání pochybili, tento hlas nám bude našeptávat: ‚Obrať se, udělal jsi chybu; nedbal jsi na radu svého Nebeského Otce.‘ Odvrátte se od své mylné cesty, dokud je ještě čas, neboť pokud se příliš vzdálíte od správné cesty, neuslyšíte onen hlas a možná se beznadějně ztratíte. ...

Radím vám, abyste získali Ducha Božího a udrželi si Ho, a jediná cesta, jak si Ho udržíme, je tím, že Mu budeme žít nablízku dodržováním Jeho přikázání. ... Naslouchejte onomu tichému a jemnému hlasu, který vás vždy povede, budete-li toho hodni, po cestě, která představuje věčné štěstí.“¹ [Viz námět č. 1 na straně 112.]

Učení George Alberta Smitha

Bůh se projevuje svým dětem v dnešní době právě tak, jako se projevoval v dobách minulých.

Jaká výsada je žít na světě v době, kdy víme, že Bůh žije, kdy víme, že Ježíš Kristus je Spasitel světa a náš Vykupitel, a kdy víme, že Pán se nadále projevuje svým dětem, které se připravily na přijetí Jeho požehnání! Dnes dopoledne [na zasedání generální konference] se dívám do tváří mnoha posluchačů, z nichž většina se těší inspiraci od Všemohoucího, a když se modlí, modlí se ke svému Otci v nebi s vědomím, že jejich modlitby budou zodpověděny požehnáním na jejich hlavu. ... Víme, že existuje Bůh na nebi, že je naším Otcem, že se skutečně zajímá o naše záležitosti a že tak činí již od počátku světa, kdy byly na zem umístěny Jeho první děti.²

Rozdíl mezi touto úžasnou Církví a všemi ostatními církvemi je od počátku skutečnost, že věříme v božské zjevení; věříme, že náš Otec promlouvá k člověku dnes právě tak, jako to činil již od časů Adama. Věříme a víme – což je více než pouhá víra – že náš Otec vztahuje ruku na tento svět kvůli spasení dětí lidských.³

To, že jsme považováni za zvláštní lid, je nejen proto, že máme víru v tyto knihy [Knihu Mormonovu, Nauku a smlouvy a Drahoceňnou perlu], ale také proto, že s jistotou věříme, že náš Otec v nebi promlouvá v této době a v tomto věku. Ve skutečnosti víme,

že existuje komunikace s nebesy. Věříme, že Jehova chová vůči nám tytéž pocity, má nad námi tentýž vliv, který měl vůči svým dětem, které žily na tomto světě v dobách minulých.

Nevěřící považovali ve všech obdobích světa členy Církve Ježíše Krista za zvláštní lid. Když Pán promluvil skrze své služebníky, v různých dobách bylo na zemi mnoho těch, kteří říkali: „Nevěříme ve zjevení.“ Tato doba není výjimkou z pravidla. Tisíce, ba miliony dětí našeho Otce, které žijí na zemi, jen opakují minulou historii, když popírají, že Bůh znovu zjevuje svou vůli dětem lidským, a když říkají, že nepotřebují žádné další zjevení.⁴

Nevěříme, že nebesa nad naší hlavou jsou zapečetěna, ale věříme, že tentýž Otec, který miloval a opatroval děti Izraele, miluje a opatruje i nás. Věříme, že my právě tak potřebujeme pomoc od Nebeského Otce, aby nás v životě vedl, jako to potřebovali oni. Víme, že v této době a v tomto věku, v němž žijeme, byla pečeť zlomena a Bůh opět promluvil z nebe.⁵ [Viz námět č. 2 na straně 112.]

Pán vede svůj lid skrze zjevení dané presidentovi Církve.

Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů byla zorganizována na základě přímého přikázání od Nebeského Otce. Tato Církev byla založena na skále zjevení a skrze zjevení je vedena.⁶

Je jedinečné, že v této době můžeme patřit k církvi, jejíž členové věří tomu, že Pán promlouvá skrze jejich vedoucí. Když nám president této Církve dává ponaučení, věříme, že nám říká to, co by Pán chtěl, abychom dělali. Považujeme to za něco více než jen za rady od člověka. Věříme tomu, a díky tomu zpytujeme svou duši, a jsme nabádáni znovu obnovit své odhodlání být takovými, jakými by Bůh chtěl, abychom byli.⁷

Máme v Církvi svedené duše, které se ve své nevědomosti protivily a protiví radám [presidenta Církve], aniž by si uvědomovaly skutečnost, že se protiví Pánu a že upadají do temnoty a zármutku, a nebudou-li činit pokání, místo v celestiálním království nenajdou.

Pamatujme na to, že president Církve je oficiálně ustanoven jako vedoucí Církve zde ve smrtelnosti, aby zastupoval Pána nebes a země.⁸

Když lidé přicházejí k jednotlivci nebo k jednotlivcům, jak to tak někdy dělají, aby tím či oním způsobem dosáhli úspěchu, a říkají: „Měl jsem takový sen a toto Pán chce, abychom dělali,“ můžete vědět, že nejsou na Pánově straně linie. Sny, vidění a zjevení od Boha dětem lidským vždy přicházejí skrze Jeho řádně pověřeného služebníka. Můžete mít sny a projevy pro vlastní útěchu nebo pro vlastní uspokojení, ale nebudete je mít pro Církev. ... Není třeba, abychom byli oklamáni.⁹

Má duše je dnes naplněna vděčností, neboť vím, že zatímco postupujeme životem jako členové Círky, máme vedoucího, který zná cestu, a pokud budeme následovat jeho vedení, ... nepotkají nás duchovní pohromy, které potkávají svět, ale budeme konat dobro, žehnat lidstvu a radovat se ze společenství těch, které máme rádi.¹⁰ [Viz námět č. 3 na straně 112.]

Pokud dodržujeme přikázání, má každý z nás právo na osobní inspiraci od Ducha Svatého.

Mám ve vás víru, bratří a sestry. ... Máte nárok na totéž poznání, které má ten, který Církvi předsedá. Máte nárok na tutéž inspiraci, která plyne k těm, které Bůh nechal vysvětit jako své vedoucí. I vy máte nárok na inspiraci Ducha a na poznání, že Bůh je vaším Otcem, a když říkám „vy“, mluvím o všech těch, kteří jsou poslušni přikázání našeho Otce a přijímají onen jemný vliv Ducha Páně v Církvi Kristově. ... Každý z nás má nárok na inspiraci od Pána úměrně tomu, jak zbožný život vedeme.¹¹

Ať půjdete kamkoli, nenajdete jinou skupinu lidí, v níž má každý víru v Boha; a kdybychom se zeptali vás všech, kolik z vás má svědectví, nejen víru v něco jen proto, že vám to někdo řekl, ale kolik z vás má ujištění o tom, že toto je dílo Boží, že Ježíš je Kristus, že žijeme věčně, že Joseph Smith byl prorokem živého Boha, odpovéděli byste, že máte toto svědectví, které vás povznáší a posiluje a přináší vám uspokojení, zatímco kráčíte světem. ...

... Již jako chlapec jsem poznal, že toto je dílo Páně. Poznal jsem, že na zemi žijí proroci. Poznal jsem, že inspirace Všemohoucího působí na ty, kteří žijí tak, aby ji mohli přijímat, takže nejsme závislí na jednom ani na dvou ani na pultuctu jednotlivců. V této Církvi jsou

*„Každý z nás má nárok na inspiraci od Pána
úměrně tomu, jak zbožný život vedeme.“*

tisíce členů, kteří vědí – není to vůbec otázka nějaké smyšlené představy – vědí, že Bůh žije a že Ježíš je Kristus a že jsme děti Boží.¹²

Nejste závislí jen na historii, ani na naukách nějakého člověka, abyste věděli, že toto je dílo Páně, protože vám to bylo vštípeno do duše darem Ducha Svatého. V duchu nepochybujete o tom, jaký je váš původ, ani o tom, kam půjdete, až tento život skončí, jste-li věrní důvěře, jež ve vás byla vložena.¹³

Svědectví nám nemůže dát někdo jiný. Toto přesvědčení pochází od Nebeského Otce.¹⁴

Stojím zde s hlubokou vděčností za poznání, kterého se mi dostalo. Jsem vděčný za to, že nejsem závislý na žádném jedinci, pokud jde o svědectví, které mám. Samozřejmě, že jsem vděčný za povzbuzení, kterého se mi dostalo od druhých, kteří mají světlo a pravdu a kteří poskytují povzbuzení svým spravedlivým životem, ale na nikom z nich nejsem závislý, pokud jde o poznání týkající se

toho, že Bůh žije, že Ježíš Kristus je Vykupitel lidstva a že Joseph Smith je prorok Páně. Toto vím sám od sebe.

... S radostí vydávám svědectví o tom, že vím, že evangelium je pravdivé, a z hloubi duše děkuji Nebeskému Otci za to, že mi to zjevil.¹⁵

Ze všech požehnání, kterých se mi v životě dostalo, je tím nejdrahocennějším poznání, že Bůh žije a že toto je Jeho dílo, protože toto poznání zahrnuje všechna ostatní požehnání, v něž mohu doufat v tomto životě nebo v životě, který přijde.¹⁶ [Viz námět č. 4 na straně 112.]

Duch Svatý je bezpečným průvodcem při putování smrtelným životem.

Společenství [Božího] Ducha ... je bezpečným průvodcem při putování smrtelným životem a spolehlivou přípravou na domov v Jeho celestiálním království.¹⁷

V Jobovi čteme, že v člověku je duch a že mu inspirace Všemohoucího dává porozumění. [Viz Job 32:8.] Dodržujeme-li přikázání Boží, máme nárok na onu inspiraci, a budeme-li žít tak, jak by měli žít synové Boží, budeme tuto inspiraci mít, a nikdo tomu nebude moci zabránit, a výsledkem bude náš fyzický, duševní a morální rozvoj ve smrtelnosti a trvalý rozvoj po celou dobu věčnosti.¹⁸

Společenství Ducha Páně je protilátkou na únavu, ... na obavy a na vše ostatní, co nás v životě někdy přemáhá.¹⁹

Když byli Spasitelovi učedníci s Ním, obdivovali Ho, aniž věděli, jak veliký ve skutečnosti je, ale teprve až poté, co na ně sestoupila moc Ducha Svatého, až poté, co prošli křtem ohněm, byli schopni čelit problémům a snášet pronásledování, kvůli nimž byl život téměř nesnesitelný. Když se jim inspirací Všemohoucího dostalo poznání, věděli, že žijí věčně a že když prokážou věrnost, věděli, že až po smrti odloží své tělo, budou vzkříšeni z hrobu ke slávě a nesmrtelnosti.

To byl důsledek inspirace Ducha Božího, kterého se jim dostalo, inspirace Všemohoucího, která jim dala porozumění. ...

Modlím se o to, aby Duch, který nás uchovává na cestě pravdy a spravedlivosti, s námi zůstával, a modlím se o to, aby ona touha,

kteřá vychází z inspirace od Nebeského Otce, nás vedla na cestě životem.²⁰

Až bude dílo života dokončeno, kéž shledáme, že jsme nasloužili našeptáváním onoho tichého a jemného hlasu, který nás vždy vede po cestách spravedlivosti, kéž poznáme, že to pro nás znamenalo otevření dveří do celestiálního království – pro nás i pro ty, které máme rádi – abychom mohli kráčet kupředu po celé věky, ... na věky šťastni.²¹ [Viz námět č. 5 na straně 112.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Při četbě oddílu „Ze života George Alberta Smitha“ (strany 105–107) se zamyslete nad tím, jak se přirovnání presidenta Smitha týká našeho putování smrtelností. Co může mlha, rádiový paprsek a klapavý zvuk představovat? Jak vás Pán varuje před nebezpečím a pomáhá vám vytrvat na cestě vedoucí k věčnému životu?
2. Na stranách 107–108 president Smith uvádí, že zjevení je právě tak nezbytné dnes, jako tomu bylo v dobách biblických. Jak byste odpověděli někomu, kdo tvrdí, že zjevení v písmech jsou pro naši dobu postačující? Jaké zážitky vám pomohly poznat, že Nebeský Otec „se skutečně zajímá o naše záležitosti“?
3. Projděte si oddíl, který začíná na straně 108. Jak jste poznali, že rady od proroka pocházejí od Pána a jsou „něco více než jen ... rady od člověka“? (Strana 108.) Jak vám může osobní zjevení pomoci přijímat a uplatňovat zjevení dané skrze proroka?
4. Prostudujte si oddíl, který začíná na straně 116 a přemýšlejte o tom, jak jste získali svědectví o evangeliu. Jak vám pomohla svědectví druhých? Co jste udělali pro to, abyste pravdu poznali sami pro sebe?
5. V posledním oddíle učení (strany 111–112) vyhledejte slova a slovní spojení, která popisují, jak nám Duch Svatý může pomáhat. Zvažte, co můžete dělat, abyste byli v životě častěji hodni společenství Ducha Svatého.

Související verše z písem: Jan 15:26; 1. Nefi 10:17–19; 2. Nefi 32:5; Moroni 10:3–5; Nauka a smlouvy 1:38; 42:61; 76:5–10; Články víry 1:9

Pomůcka k výuce: „Nemějte obavy, jsou-li studenti na několik vteřin zticha poté, co jste jim položili otázku. Neodpovídejte na vlastní otázku; poskytněte studentům čas na přemýšlení o odpovědích. Dlouhotrvající ticho však může naznačovat, že otázce neporozuměli a že je třeba, abyste ji položili jinak.“ (*Učení – není většího povolání, 69.*)

Odkazy

1. Conference Report, Oct. 1937, 50–53.
2. Conference Report, Apr. 1946, 4.
3. Conference Report, Apr. 1917, 37.
4. „Some Points of ‚Peculiarity‘“, *Improvement Era*, Mar. 1949, 137.
5. *Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, 55.
6. „Message to Sunday School Teachers“, *Instructor*, Nov. 1946, 501.
7. Conference Report, Oct. 1930, 66.
8. Conference Report, Oct. 1937, 52–53.
9. Conference Report, Oct. 1945, 118–119.
10. Conference Report, Oct. 1937, 53.
11. Conference Report, Oct. 1911, 44.
12. Conference Report, Apr. 1946, 124–125.
13. Conference Report, Apr. 1905, 62.
14. „Opportunities for Leadership“, *Improvement Era*, Sept. 1949, 557.
15. Conference Report, Oct. 1921, 42.
16. Conference Report, Apr. 1927, 82.
17. „To the Latter-day Saints Everywhere“, *Improvement Era*, Dec. 1947, 797.
18. Conference Report, Apr. 1944, 31.
19. Conference Report, Oct. 1945, 115–116.
20. Conference Report, Apr. 1939, 124–125.
21. Conference Report, Apr. 1941, 28.

*„To, co neseme, je evangelium Ježíše Krista. To, co nám
plane v srdci, je touha spasit duše dětí lidských.“*

Nadšená touha sdílet evangelium

Naši bratři a sestry po celém světě potřebují poselství znovuzřízeného evangelia a naši výsadou je o toto poselství se s nimi podělit.

Ze života George Alberta Smitha

Jeden blízký přítel George Alberta Smitha napsal: „President George Albert Smith je od přírody misionářem. Již od mládí má horlivou touhu dělit se o nauky evangelia se svými bližními, seznamovat ‚syny a dcery Boží‘, jež všechny považuje za své bratry a sestry, s pravdami, které byly zjeveny Proroku Josephu Smithovi.

Při několika příležitostech jsem měl tu výsadu jet s presidentem Smithem vlakem. Pokaždé jsem byl svědkem toho, že jakmile jsme se rozjeli, vyndal z tašky několik letáků o evangeliu, dal si je do kapsy a pak se vydal mezi pasažéry. Svým přátelským a sympatickým přístupem se brzy seznámil s některým spolucestujícím a zanedlouho jsem ho už slyšel, jak mu líčí příběh o založení Církve Prorokem Josephem Smithem nebo jak mu vypráví o exodu Svatých z Nauvoa a o jejich zkouškách a těžkostech při putování přes pláne do Utahu nebo jak svému nově získanému příteli vysvětluje některé zásady evangelia. Následoval jeden rozhovor za druhým, s jedním pasažérem a hned s dalším, dokud jsme nedojeli do cíle. Za celou dobu, která čítá více než čtyřicet let, co presidenta Smitha znám, jsem poznal, že ať je kdekoli, je hlavně a především misionářem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.“¹

O presidentu Smithovi bylo také napsáno: „Povídal si o náboženství i s kominíkem, který zrovna pracoval na jeho domu. Jen zřídka-kdy vynechal příležitost vysvětlovat ‚věčné pravdy znovuzřízeného evangelia‘, ať již příteli, či neznámému člověku. Z jeho pohledu se

jednalo o tu největší laskavost, neboť poselství o Kristu bylo tím nejdůležitějším darem, který mohl druhým dát.“² [Viz námět č. 1 na straně 124.]

Vzhledem k tomu, že sdílení evangelia bylo tématem, o němž prezident Smith mluvil často, je tato kapitola první ze tří, které jsou v této knize tomuto tématu věnovány. Tato kapitola se zaměřuje na to, z jakých důvodů se o evangelium dělíme s druhými; kapitola 13 uvádí některé možnosti, jak se můžeme do této důležité práce zapojovat, a kapitola 14 popisuje, jak můžeme být ve svém úsilí co nejefektivnější.

Učení George Alberta Smitha

Svět potřebuje to, co máme my – evangelium Ježíše Krista znovuzřízené ve své plnosti.

Svět je v nesnázích, v těžkostech, od jednoho konce k druhému. Muži a ženy se dívají tu i tam a hledají, kam mají jít, aby činili to, co jim přinese pokoj. ... Evangelium Ježíše Krista bylo znovuzřízeno. Pravda, která byla zjevena z nebe, je zde, a právě tato pravda, toto evangelium, bude – kdyby to tak svět věděl – lékem na všechny jejich bolesti. Je to to jediné, co jim přinese pokoj, zatímco přebývají na této zemi.³

Je třeba, aby lidé tohoto světa obrátili své kroky a navrátili se k základům, které položil Pán nebe a země – k základům víry, pokání a křtu ponořením na odpuštění hříchů a k přijetí Ducha Svatého z rukou těch, kteří mají božskou pravomoc. Právě to svět potřebuje. Jsem vskutku vděčný za to, že mnozí se tímto směrem dívají. Jdou slepě po cestě, která vede k zármutku a neštěstí, ale byl jim dán nadosah lék na všechny nemoci – evangelium Ježíše Krista. Pro každého z nás byla vytyčena cesta, která, ač úzká a obtížná, vede zpět k Otci nás všech; a není jiné cesty, která tam vede.⁴

Církve světa se snaží, svým způsobem, vnést pokoj do srdce lidí. Mají mnohé ctnosti a mnohé pravdy a konají mnoho dobra, ale nejsou božsky oprávněny. A ani jejich kněží nemají božské zplnomocnění.⁵

Svatí posledních dnů jsou těmi jedinými, kteří mají pravomoc od Nebeského Otce vykonávat obřady evangelia. Svět nás potřebuje.⁶

Na světě je opravdový hlad po slovech Páně a mnoho čestných duší se upřímně snaží poznat, co si od nich náš Nebeský Otec přeje. Setkal jsem se ve světě s řadou vedoucích představitelů církví a našel jsem mezi nimi ušlechtilé jedince, kteří oddaně konají dobro, ale zřídka kdy jsem mezi těmi, kteří byli povoláni ke službě v různých církevních organizacích, našel ty, kteří rozuměli účelu svého bytí nebo kteří si uvědomovali, proč jsou zde na světě. Lidé nemohou učit něčemu, co sami neznají. Tito dobří muži, kteří nerozumějí evangeliu a nezbytnosti obřadů evangelia, se ve svém učení omezují do značné míry jen na morální ponaučení a na čtení žalmů svým kongregacím. Vybírají oddělené pasáže z písem jako podklad pro proslovy o ctnosti, čestnosti atd. – to vše je užitečné a povznášející, ale pronášejí jen málo kázání, která by vysvětlovala požadavky, které musí splnit každá duše předtím, než může vstoupit do nebeského království. Právě tyto poznatky svět potřebuje nejvíce. Jen málo duchovních má pro členy své kongregace takové poselství, které je inspiruje k tomu, aby věřili v božskost Ježíše Krista a v nezbytnost přijetí obřadů evangelia, které Kristus předepsal.⁷ [Viz námět č. 2 na straně 124.]

Mnozí lidé by přijali pravdu, kdyby jim k tomu byla dána příležitost.

Děti našeho Otce všude po světě dychtí vědět, co mají dělat, ale kvůli zlovolným vlivům, které se šíří po celé zemi, jsou oklamávány; úctyhodní lidé země jsou vůči pravdě zaslepeni. ... Protivník koná své dílo a jediná moc, která dokáže zneutralizovat jeho vliv, je evangelium Ježíše Krista.⁸

Lidé se navzájem podezírají. Nevěří tomu, co slyšeli, a nejsou ochotni udělat to, co Filip, jeden ze Spasitelových učedníků, doporučil Natanaelovi, který se s ním sešel. Filip řekl: „Pán přišel.“

A popsal mu Ho a Natanael se zeptal: „Odkud přišel?“

Filip odpověděl: „Vždyť přišel z Nazaréta.“ A pak onen dobrý muž pravil: „Může z Nazaréta přijít něco dobrého?“ Filip řekl: „Pojď a viz.“ (Viz Jan 1:43–46.)

Natanael byl učen víře, že z Nazaréta nemůže přijít nic dobrého, a přesto byl tím, o němž Spasitel později řekl, že je Izraelitou,

v němž lsti není – dobrým člověkem, ale oklamaným kvůli příběhům, které slyšel.

Když ale porozuměl, když přijal pozvání učedníků: „Pojď a viz“, přišel a viděl.

Díky vlivu Pánova Ducha pocítujeme velikou radost. Rádi bychom, aby se z tohoto požehnání mohl těšit každý, a tak, když se ptají: „Co je to zde za lidi?“, naše odpověď zní: „Pojďte a vizte.“⁹

Nebeský Otec ... mě povolal do mnoha koutů země a od doby, kdy jsem byl povolán do služby, jsem procestoval téměř milion kilometrů. Cestoval jsem po mnoha zemích a končinách a kamkoli jsem přišel, našel jsem dobré lidi, syny a dcery živého Boha, kteří čekají na evangelium Ježíše Krista, a jsou tisíce, stovky tisíců, miliony těch, kteří by přijali pravdu, kdyby jen věděli to, co víme my.¹⁰

Na světě je mnoho skvělých církevních organizací, mnoho oddaných mužů a žen, kteří žijí podle vůle Nebeského Otce tak, jak ji chápou. ...

Všichni ti, kteří budou žít podle světla, které jim Pán nabídl, a kteří budou Pána hledat v upřímné modlitbě, v srdci něco pocítí, jejich mysl bude osvícena a bude jim dána příležitost poznat, že Bůh opět promluvil.¹¹ [Viz námět č. 3 na straně 124.]

O evangelium se dělíme s nadšením, protože máme rádi své bližní.

Vnějšímu pozorovateli se snad může zdát, že mezi Svatými posledních dnů panuje neobvyklé nadšení. Jeden muž nedávno poznamenal: „Je pro mě zvláštní, s jakou radostí vy, členové, nesete své dílo vpřed. Nezáleží na tom, zda mezi vašimi lidmi mluvím s mladíkem nebo se zralým mužem, se zahradníkem nebo s policistou, všichni jsou šťastní, spokojení a jsou přesvědčeni o tom, že mají evangelium Ježíše Krista.“ ...

... Lze se tedy divit tomu, že na našich bohoslužbách lze pocítovat nadšení, že máme sklony k tomu, abychom se dychtivě dělili o tyto vznešené pravdy s bližními? Lze se divit tomu, že když nastane čas, kdy jsou naši synové povoláni do misijního pole, nebo když jsme požádáni odložit své povinnosti a vyjít jako služebníci živého

„Ti, kteří uvěří, budou následovat příklad daný Spasitelem, když svým učedníkům řekl: ‚Kdož uvěří a pokřtí se, spasen bude.‘“

Boha, obdařeni mocí z výsosti, majíce pravomoc, která byla předána v těchto posledních dnech, abychom se mohli se všemi lidmi podělit o tuto úžasnou pravdu, která tak obohacuje náš život, ... že to přijímáme ochotně a s radostí?¹²

To, co neseme, je evangelium Ježíše Krista. To, co nám plane v srdci, je touha spasit duše dětí lidských. Nejde o to, abychom se vypracovali a stali se finančně mocnými lidmi; nejde o to, aby byla naše jména oslavována kvůli tomu, čeho jsme dosáhli; ale jde o to, aby synové a dcery Boží, ať jsou kdekoli, mohli slyšet toto evangelium, které je mocí Boží ke spasení všech těch, kteří věří a jsou poslušni jeho předpisů. A ti, kteří uvěří, budou následovat příklad daný Spasitelem, když svým učedníkům řekl: „Kdož uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdož pak neuvěří, budeť zatracen.“ [Marek 16:16.]¹³

Pomyslete na to, jaká zodpovědnost je na nás vložena, pokud žijeme nedbale nebo netečně a neusilujeme o to, abychom se o pravdu dělili s těmi, které Pán miluje stejně tak jako nás, a kteří

jsou v Jeho očích drahocenní. Mám pocit, že někteří členové této Církve by se měli probudit. Myslím, že by se mělo více usilovat o to, abychom se s dětmi našeho Otce dělili o veškerou pravdu, která je této Církvi svěřena.¹⁴

Když je někdo nemocný, pokud je to náš soused, s radostí mu posloužíme; pokud v jeho rodině dojde k úmrtí, snažíme se ho utěšit. Ale rok za rokem ho necháváme kráčet po cestách, které zničí jeho příležitost obdržet věčný život, míváme ho, jako kdyby byl ničím.¹⁵

Uvědomujeme si, že každý muž je stvořen podle obrazu Božího a je synem Božím a že každá žena je Jeho dcerou? Nezáleží na tom, kde jsou, jsou to Jeho děti a On je má rád a přeje si, aby byly spaseny. Jako členové této Církve dozajista nemůžeme nečinně sedět opodál. Nemůžeme obdržet láskyplnou přízeň našeho Nebeského Otce, která je nám udělena, znalost o věčném životu, a sobecky si to ponechat v domnění, že díky tomu můžeme být požehnáni. Náš život neobohacuje to, co dostáváme, ale to, co dáváme.¹⁶

Mějme dostatečný zájem o spasení druhých tím, že budeme zbožně a horlivě usilovat o jejich obrácení – abychom se díky svému nesobeckému zájmu o Jeho děti mohli těšit z jejich věčné vděčnosti a lásky a z uznání našeho Nebeského Otce.¹⁷

Naše poslání ve vztahu k dětem našeho Otce ... je posláním pokoje a dobré vůle vůči všem lidem. Představuje intenzivní a nadšenou touhu dělit se se všemi dětmi našeho Otce o to dobré, co nám tak štědrě uděluje; a právě s nadějí, aby mohly porozumět, poklekáme den za dnem na kolena a modlíme se o to, aby se něco dotklo jejich srdce, aby Duch Boží vstoupil do jejich duše, aby mohly porozumět pravdě, která je jim předkládána.¹⁸

Kéž je tato velkolepá Církev, s mocí, která jí byla dána od Boha, schopna rychleji šířit pravdu a zachránit národy před zničením. Jako organizace rosteme rychle, ale já se neraduju ani tak z početního nárůstu jako z přesvědčení, že vliv, který šíříme, působí ve věci dobra, a že děti našeho Otce, od severu k jihu a od východu k západu, slyší poselství života a spasení, bez něhož nemohou přebývat v přítomnosti Vykupitele lidstva.¹⁹ [Viz námět č. 4 na straně 124.]

Pán nás bude volat k zodpovědnosti za naše úsilí dělit se o dar evangelia.

Přijali jsme úžasný dar, ale s tímto darem přichází velká zodpovědnost. Pán nám požehnal poznáním, které přesahuje poznání našich bližních, a s tímto poznáním přichází požadavek, že se o něj budeme dělit s Jeho dětmi, ať jsou kdekoli.²⁰

Nechápu, jak můžeme sloužit Bohu celou svou mocí, pokud nebudáme na Jeho děti nebo pokud tolik svého času věnujeme tomu, že se sobecky snažíme pracovat sami na sobě a hromadíme věci tohoto života a necháváme Jeho děti v temnotě, zatímco bychom je mohli přivádět ke světlu. Tak, jak tomu rozumím já, tím nejdůležitějším posláním, které v tomto životě mám, je toto: zaprvé dodržovat přikázání Boží, kterým jsem byl učen; a dále, učit těmto přikázáním děti mého Otce, které jim nerozumějí.²¹

Není jiného evangelia spasení a my, bratří, kteří jsme držiteli svatého kněžství, máme zodpovědnost nejen přinést toto poselství národům země, ale ztělesňovat ho svým životem a učit o něm ty naše bližní, kteří nejsou naší víry. Varuji vás tohoto dne, že Pán nás činí zodpovědnými za to, abychom vyzývali Jeho děti k pokání a abychom šířili Jeho pravdu. Pokud nevyužijeme svých příležitostí učit syny a dcery Boží, kteří nejsou naší víry a kteří přebývají mezi námi, tomuto evangeliu našeho Pána, bude nás na druhé straně závoje činit zodpovědnými z toho, co jsme zanedbali.²²

Zkrátka se budeme muset setkat se záznamem svého života, a pokud jsme byli věrní, jsem si jist, že Otec nás všech, kteří jsme na tomto světě, nám poděkuje a požehná nám za to, že jsme přivedli tolik Jeho synů a dcer k porozumění účelu života a toho, jak se mohou těšit ze života pod vlivem Jeho Ducha.²³

Když máme ducha evangelia, je naším přáním, abychom mohli učit tolik dětí našeho Otce, kolik jich jen dokážeme oslovit, oněm vznešeným pravdám, jež jsou nezbytné pro jejich oslavení; aby až přijde čas, kdy budeme stát v přítomnosti Vykupitele lidstva, jsme Mu mohli říci: „S touto mocí, kterou jsi mi dal, s touto moudrostí a znalostí, kterou mi dáváš, jsem se snažil s jemností a s láskou nepředstíranou, s odhodláním a s laskavostí přivést tolik Tvých dětí k poznání evangelia, kolik jsem byl schopen.“²⁴ [Viz námět č. 5 na straně 124.]

**Dělíme-li se o evangelium s Božími dětmi, naší
odměnou bude veliká radost, kterou s nimi
budeme prožívat v celestiálním království.**

My – mnozí z nás – trávíme většinu času tím, že usilujeme o věci tohoto života, které budeme nuceni opustit, až odsud budeme odcházet, a přesto jsou všude kolem nás nesmrtelné duše, které můžeme, budeme-li chtít, učit a inspirovat, aby zkoumaly pravdu, a můžeme jim do srdce vštěpovat poznání, že Bůh žije. Jaký poklad na celém světě by snad pro nás byl vzácnější? Neboť jejich vděčnost bychom pociťovali zde a jejich věčné a trvalé díky ve světě, který přijde. Jedná se o nanejvýš důležité poslání.²⁵

Pomyslete na to, co to bude znamenat, když namísto toho, abychom se sobecky snažili spasit jen svou malou rodinu, budeme moci napočítat desítky a stovky mužů a žen, kteří díky našemu vlivu přijali evangelium našeho Pána. Pak se budeme vstřetu cítit požehnání a budeme se těšit z jejich lásky a vděčnosti na věky.²⁶

Jak velkou radost budeme pociťovat na druhé straně závoje, až se shledáme s těmito dobrými muži a ženami, kteří nyní žijí podle světla, které mají, a kteří se snaží plnit svou povinnost vůči Bohu, a díky našemu setkání s nimi, díky naší horlivosti a ochoty se s nimi podělit, získají další informace o evangeliu našeho Pána a přijmou obřady Jeho svatého domu a budou připraveni na členství v celestiálním království! Jak šťastní budete, až nastane čas, kdy budete stát v přítomnosti onoho velikého Soudce, abyste se zodpovídali z oněch několika málo let života strávených ve smrtelnosti, a až tyto děti našeho Otce, které miluje právě tak moc jako nás, budou stát po našem boku a řeknou: „Nebeský Otče, byl to tento muž, tato žena, kdo mě jako první přivedl k poznání Tvé vznešené pravdy, což ve mne vyvolalo touhu hledat Tě horlivěji, než jak jsem Tě hledal předtím. Byl to tento muž nebo tato žena, kdo pro mě udělal tuto úžasnou věc!“ A to není vše.

Až ten čas přijde, až budete procházet věčnostmi, to je dlouhá doba, budete pociťovat lásku a vděčnost každého muže, ženy a dítěte, kterým jste pomohli obdržet věčné štěstí. Nestojí to snad za to? Můžeme zde trávit život a nahromadit několik stovek či tisíců dolarů, můžeme mít hejna, stáda, domy a pozemky, ale na druhou

„Když máme ducha evangelia, je naším přáním, abychom mohli učit tolik dětí našeho Otce, kolik jich jen dokážeme oslovit.“

stranu si to s sebou vzít nemůžeme. Tyto věci nejsou potřebné pro věčný život, jsou pro nás potřebné jen zde, ale pokud jsme získali vděčnost a lásku ostatních Božích dětí, bude k nám plynout na věky. Pomyslete na to, co to znamená! Až přijde čas, kdy tento svět bude očištěn ohněm a stane se celestiálním královstvím, až veškerá nečistota a vše, co není žádoucí, bude smeteno, jak uspokojující bude zjištění, že budeme sdílet společenství s těmi, kterým jsme sloužili ve smrtelnosti, že budeme mít dědictví s Ježíšem Kristem, naším Pánem, a že nás bude na věky vést! – Nestojí to snad za to? Není to snad radostná příležitost?²⁷ [Viz námět č. 6 na straně 124.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Projděte si oddíl „Ze života George Alberta Smitha“ (strany 115–116). Proč myslíte, že byl president Smith tak nadšený z misionářské práce? Co pro vás znamená být „hlavně a především misionářem Církve“?
2. Co znovuzřízené evangelium nabízí světu kromě „morálních ponaučení“, která nabízí většina náboženství? (Některé příklady najdete na stranách 116–117.)
3. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 117 (viz také NaS 123:12). Jaké znáte příklady lidí, kteří se zbavili nesprávných představ o Církvi tím, že přijali výzvu, aby „přišli a viděli“? Jakými způsoby lze tuto výzvu efektivně předat?
4. Přečtěte si první úplný odstavec na straně 120. Proč myslíte, že někdy váháme podělit se o evangelium s bližními? Zatímco studujete strany 118–120, přemýšlejte o tom, co můžete dělat pro to, abyste tuto váhavost překonali.
5. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 121 a přemítejte o tom, zda děláte vše, co od vás Pán očekává, pokud jde o sdílení evangelia. S modlitbou zvažte, jak byste mohli v plnější míře dodržovat toto přikázání.
6. Projděte si poslední oddíl učení (strany 122–123) a vzpomeňte si na toho, kdo vás nebo vaši rodinu jako první seznámil se znovuzřízeným evangeliem Ježíše Krista. Jak můžete projevit nebo vyjádřit vděčnost tomuto člověku?

Související verše z písem: Amos 8:11–12; Mosiáš 28:1–3; Alma 26:28–30; Nauka a smlouvy 4:4; 18:10–16

Pomůcka k výuce: „Je lepší vybrat jen několik dobrých myšlenek a mít dobrou diskusi – a něčemu se naučit – než se horečnatě snažit učit každému slovu v příručce. ... Pokud chcete mít ve své třídě Ducha Páně, je absolutně nezbytné, abyste nikam nespěchali.“ (Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church“, *Ensign*, June 2007, 91.)

Odkazy

1. Preston Nibley, „Sharing the Gospel with Others“, *Improvement Era*, Apr. 1950, 270.
2. Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom* (1981), 240.
3. Conference Report, June 1919, 43.
4. Conference Report, Apr. 1922, 54–55.
5. Conference Report, Apr. 1922, 53.
6. Conference Report, Apr. 1916, 47.
7. Conference Report, Oct. 1921, 38.
8. Conference Report, Apr. 1922, 53.
9. Conference Report, Oct. 1949, 5.
10. Conference Report, Oct. 1945, 120.
11. Conference Report, Apr. 1935, 43–44.
12. Conference Report, Oct. 1927, 46–47.
13. *Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, 55.
14. Conference Report, Apr. 1934, 28.
15. Conference Report, Oct. 1916, 50.
16. Conference Report, Apr. 1935, 46.
17. „Greeting“, *Millennial Star*, July 10, 1919, 441.
18. Conference Report, Oct. 1927, 49.
19. Conference Report, Oct. 1922, 98.
20. Conference Report, Apr. 1922, 53.
21. Conference Report, Oct. 1916, 50.
22. Conference Report, Apr. 1916, 48.
23. Conference Report, Oct. 1948, 7–8.
24. *Deseret News*, Aug. 20, 1921, Church section, 7.
25. Conference Report, Oct. 1916, 50.
26. Conference Report, Oct. 1941, 102.
27. *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), 214–216; prosluv pronesený 4. listopadu 1945 ve Washingtonu, D.C.

*George Albert Smith sloužil v letech 1919 až
1921 jako president Evropské misie.*

Konejte svůj díl při sdílení evangelia

Je mnoho způsobů, jak se můžeme zapojit do velikého díla sdílení znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista.

Ze života George Alberta Smitha

George Albert Smith, kromě toho, že sloužil téměř 48 let jako generální autorita, také pro Církev sloužil na třech misích na plný úvazek, včetně dvou let jako president Evropské misie. Povzbuzoval členy Círky k tomu, aby se duchovně připravovali na misionářskou službu na plný úvazek a aby toto povolání přijali, až ho obdrží. Také je ale učil, že k tomu, aby mohli kázat evangelium, není třeba, aby měli oficiální povolání na misi. George Albert Smith byl misionářem celý život a členům Círky často připomínal, že mají mnoho příležitostí dělit se o evangelium s bližními a s přáteli, a povzbuzoval je k tomu, aby byli dobrým příkladem Kristových učedníků.

President Smith začal sloužit v Evropské misii krátce po skončení 1. světové války. Kvůli válce se počet misionářů v misii výrazně snížil a snahy tento počet zvýšit narážely na překážky, neboť misionářům nebyla vydávána víza. Kromě toho nepřátelé Círky šířili o Svatých posledních dnů nepravdivé příběhy, a tím se vytvářely předsudky, které bylo obtížné vyvracet. Nehledě na tato omezení byl president Smith přesvědčen, že práce půjde kupředu díky příkladu věrných Svatých posledních dnů. Poznamenal, že když se Církev stává známější, „lidé si jejich členů váží kvůli jejich ctnostem“ a kritici „rychle přicházejí o nesprávné předsudky díky tomu, že se v každodenním životě dostávají do přímého kontaktu se Svatými posledních dnů. ... Pak nás, na základě osobního pozorování, posuzují podle našeho ovoce, a tyto poznatky, když je předávají dál, mohou mít jen jeden účinek – pro nás jen ten nejpříznivější.“¹

Krátce poté, co president Smith začal sloužit jako president misie, napsal členům Církve v Evropě a připomněl jim jejich zodpovědnosti týkající se toho, aby se dělili o evangelium a pomáhali při pokroku tohoto díla:

„S plnou důvěrou v to, že Pán obrátí srdce všech úctyhodných lidí k evangeliu, když mu porozumějí, využijme společně příležitosti pracovat, dokud je ještě čas. Šířme Mistrovo učení za účelem spasení, jak časného tak duchovního, oněch dobrých lidí ve Velké Británii i v dalších zemích Evropské misie.“²

O několik měsíců později napsal: „Každý člen Církve má nacházet potěšení v tom, že může učit pravdě. Každý z nás má každý den udělat něco, co přinese světlo našim spolubližním. Všichni jsou v očích Nebeského Otce drahocenní, a On nás náležitě odmění za to, že jsme jim toto světlo přinesli. Svou zodpovědnost nemůžeme přenést na bedra někoho jiného.“³

Poté, co se George Albert Smith v roce 1921 vrátil z Evropy, oznámil na generální konferenci: „Předsudky, které vůči nám existovaly v minulosti, se do značné míry rozptýlily, a stovky a tisíce mužů a žen jsou si vědomy díla, které konáme.“ Poté vybídl Svaté k tomu, aby se neustále snažili nacházet způsoby, jak se dělit o evangelium s druhými: „Naším úkolem je najít způsob, jak bychom mohli nabídnout evangelium našeho Pána všem lidem. To je náš úkol a s božskou pomocí najdeme způsob, jak ho splnit. Spočívá na nás zodpovědnost zjistit, zda neexistují nějaké možnosti, jak bychom mohli udělat něco více, než co jsme již udělali, abychom tak mohli uspokojit požadavky našeho Nebeského Otce.“⁴ [Viz námět č. 1 na straně 136.]

Učení George Alberta Smitha

Každý člen Církve má zodpovědnost dělit se o evangelium s druhými.

Pocituji velikou vděčnost za své výsady v Církvi Ježíše Krista, za své přátelství s muži a ženami této Církve i církví ostatních. Jsem vděčný za to, že mám řadu přátel v různých církvích světa, roztroušených na různých místech. Jsem vděčný za tato přátelství, ale nebudu spokojen, dokud se s nimi nebudu moci podělit o něco z toho, co dosud ještě neobdrželi.⁵

Vysíláme misionáře k národům světa, aby hlásali evangelium, které bylo zjeveno v těchto posledních dnech. To však není naše jediná povinnost. Přímo za našimi dveřmi jsou vyvolení synové a dcery našeho Nebeského Otce, kterých jsou stovky a tisíce. Žijí mezi námi, stávají se našimi přáteli, ale neučíme je do té míry, do které máme, o evangeliu, o němž víme, že je to moc Boží ke spasení. Členové Předsednictva Církve dělají vše, co je v jejich moci; obětují v zájmu Církve svůj čas během dne, a často i do pozdních nočních hodin. Bratři, kteří s nimi spolupracují, věnují štědrě svůj čas, cestují a učí Svaté posledních dnů a přinášejí evangelium dětem našeho Otce. Presidenti kůlů, vysocí rádci, biskupové sborů a jejich asistenti pracují bez ustání, aby žehnali lidem, a jejich odměna je jistá. Děláme ale vše, co bychom dělat měli, aby až budeme stát před stolicí našeho Nebeského Otce, Nebeský Otec mohl říci, že jsme splnili veškerou svou povinnost vůči svým bližním, Jeho dětem?⁶

V jednom z úplně prvních zjevení ... v Nauce a smlouvách se píše toto:

„Nyní vizte, podivuhodné dílo brzy vyjde mezi děti lidské; ...

Pročež, máte-li touhu sloužit Bohu, jste k tomuto dílu povoláni.“
[NaS 4:1, 3.]

Není nutné, abyste za účelem hlásání pravdy museli být povoláni jít do misijního pole. Začněte u toho, kdo bydlí hned vedle vás, tím, že v něm díky své spravedlivosti vzbudíte důvěru a lásku k vám, a vaše misionářská práce tím již začala.

„Neboť vizte, pole je již bílé ke žni.“ [NaS 4:4.]⁷

Šíření pravdy není zodpovědností někoho jiného, nýbrž je vaší i mou zodpovědností postarat se o to, aby děti lidské byly učeny evangeliu Ježíše Krista v jeho čistotě. Nevyvolává to snad ve vás pocit vděčnosti?⁸

Každý z nás má úžasnou příležitost. Rád bych položil důraz na osobní misionářskou práci každého z nás mezi našimi bližními. Pokud se budeme snažit, jak nejlépe dovedeme, budeme překvapeni, kolik z nich bude mít zájem, a nejen že nám budou vděčni za to, že jsme je přivedli k pravdě a otevřeli jim oči, aby viděli slávy a požehnání, které Nebeský Otec připravil, ale také nás budou mít rádi a budou nám po celou věčnost vděčni.

Je toho tolik, co nám Pán udělil, co ostatní lidé dosud neobdrželi. Dozajista nebudeme sobečtí. V srdci máme pocitovat touhu podělit se s každou duší – do té míry, do jaké je to možné – o radostné pravdy evangelia Ježíše Krista.⁹

A tak, zatímco každý z nás jde kupředu, přičemž každý z nás má určitý vliv na své bližní a své přátele, nebudme až příliš nesmělí. Není nutné, abychom lidi obtěžovali, ale snažme se, aby pocítili a pochopili, že máme zájem nikoli o to, abychom z nich udělali členy Církve kvůli členství, ale abychom je přivedli do Církve proto, aby se mohli těšit z týchž požehnání, ze kterých se těšíme my.¹⁰ [Viz námět č. 2 na straně 136.]

Vedeme-li příkladný život, náš vliv může povzbudit druhé k tomu, aby se chtěli něco dozvědět o evangeliu.

Pamatujte na to, že všichni máme zodpovědnosti. Možná nejsme povoláni k nějaké konkrétní povinnosti, ale v každém sousedství má každý z nás příležitost vyzařovat ducha pokoje, lásky a štěstí, aby lidé mohli porozumět evangeliu a mohli být shromážděni do stáda.¹¹

Před pouhými několika dny jedné naší sestře, která byla na návštěvě ve východní části Spojených států, jeden vzdělaný muž v rozhovoru řekl: „Nemohu věřit tomu, čemu věříte vy, ale přál bych si, abych mohl. Je to nádherné.“ A tak tomu je i s mnoha dětmi našeho Otce, které když vidí povahu tohoto díla a sledují skutky mužů a žen, kteří přijali pravdu, jsou naplněny úžasem nad tím, čeho jsme dosáhli, a nad pokojem a štěstím, které doprovázejí upřímného věřícího, a přejí si, aby se na tom mohly podílet i ony; a ony by mohly, pokud by měly víru.¹²

Mnohokrát jsem si všiml toho, a myslím, že většina z vás, kteří máte misionářské zážitky, to potvrdí, že žádný dobrý muž či žena nemůže být ovlivněn věrnými členy Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a zároveň se nevyjádřit pochvalně o tom, co vidí, když jsou s námi. Když od nás odejdou, je to někdy jiné, ale když na ně působí tento vliv, který pochází od Pána a kterého mají Jeho služebníci, kteří Mu slouží, obvykle se tito lidé rádi pochvalně vyjadřují ohledně toho, co vidí a co pocítují.¹³

*„V každém sousedství má každý z nás příležitost
vyzařovat ducha pokoje, lásky a štěstí.“*

Protivník vynakládá své největší úsilí na to, aby nám v šíření pravd evangelia zabránil. A vaší i mojí povinností je to, abychom taktně, s bratrskou láskou a s vírou vyvraceli předsudky, které protivník zasel do srdce dětem našeho Otce, abychom zbožili ony falešné domněnky, které se v některých případech vyskytují dokonce i v mysli dobrých mužů a dobrých žen, a abychom je učili evangeliu našeho Pána, což je moc Boží ke spasení všech těch, kteří evangeliu věří a jsou ho poslušni.¹⁴

Myslím, že tato úžasná organizace, k níž patříme, by měla být schopna být takovým příkladem, aby lidé v našem sousedství, ti, kteří nejsou členy Církve, poté, co uvidí naše dobré skutky, pociťovali nutkání velebit jméno Nebeského Otce. Takto ohledně této záležitosti smýšlím. To jediné, co je třeba, abychom dělali, je být příkladem, být dobrými muži a dobrými ženami, a lidé si toho všimnou. Možná nám pak dají příležitost k tomu, abychom je učili tomu, co neznají.¹⁵

Pokud bychom my, členové Církve, dodržovali přikázání Boží, pokud bychom si cenili pravdy tak, jak bychom měli, pokud by náš život byl v souladu s krásami jejího učení, a naše bližní, sledující naše chování, by to nutilo usilovat o pravdu, pak bychom konali úžasnou misionářskou práci.¹⁶ [Viz námět č. 3 na straně 136.]

Misionářské práce se účastníme i tím, že pomáháme připravovat budoucí misionáře a že jim pomáháme, když jsou na misii.

Naším posláním není jen učit evangelium Ježíše Krista a žít podle něj, ale naším posláním je i vysílat do světa naše syny a dcery, kteří jsou čas od času povoláváni pracovat ve službě Církvi. A když jdou pracovat, mají být natolik vyškoleni, že budou neústupní vůči pokušením protivníka; mají být v životě tak čistí, ctnostní a spravedliví, jak je to jen možné, a pak ti, s nimiž se setkají, budou pociťovat vliv již jejich pouhé přítomnosti. Duch Boží nebude přebývat v nečistých schránkách, Jeho Duch však bude přebývat s těmi, kteří se uchovávají čistými a jemnými.

[Vychovávejme] tudíž své chlapce a dívky pod vlivem Ducha Božího.¹⁷

Nedopusťte, aby vaše děti vyrůstaly, aniž byste je učili naukám evangelia Ježíše Krista. Nečekejte na to, až je pošlete do misijního pole, aby poznaly, co evangelium znamená. Vzpomínám si, když jsem byl před pětadesáti nebo šedesáti lety [jako misionář] na Jihu Spojených států, jak jeden muž, který pocházel z velké rodiny, řekl: „Nevím, co říci. Nevím, co mám těmto lidem říkat.“

„Nuže,“ řekl jeden z bratří, „učte je o Bibli. Jděte si pro Bibli a přečtěte jim něco z Genesis.“ On odvětil: „Nevím, kde v Bibli se Genesis nachází.“ A to přišel z ... rodiny Svatých posledních dnů, aby přinesl poselství života a spasení těmto lidem na Jihu Spojených států. Netrvalo to však dlouho a jeho smýšlení se změnilo. Obdržel svědectví o pravdě skrze studium a modlitbu a věděl, že evangelium je zde, a byl schopen stát pevně na nohou a vydávat upřímné svědectví o tom, že evangelium Ježíše Krista je pravdivé.¹⁸

Ohromuje mne, jak důležitá je příprava na tuto práci. Nestačí jen, aby chlapec projevil touhu jít do světa a kázat evangelium díky

důvěře v rodiče, že udělá to, co by chtěli, aby udělal; nestačí, aby přijal povolání k misionářské službě, které náš Nebeský Otec čas od času vydává skrze své služebníky; nýbrž je také nutné, aby byl pro tuto práci způsobilý, aby bádal v písmech a naučil se tomu, co Pán chce, aby věděl. Je důležité, aby naši synové a naše dcery byli utvrzeni ve víře a věděli, tak jako to vědí jejich rodiče, že toto je dílo našeho Otce. ...

Desítky mužů způsobilých pro tuto práci má v misijním poli větší hodnotu než stovka těch, kteří jsou neznalí pravdy a kteří se sami musejí nejprve učit, než budou schopni vysvětlovat pravdu druhým.

Toto je dílo našeho Otce a nelze si s ním zahrávat. Je pro nás nanejvýš důležité. Snažme se ... vybudovat víru ve svých dětech, aby byly ochotny přijmout každé povolání a aby v hloubi duše pocítovaly, že mohou říci: „Jsem připraven jít kamkoli, kam si Nebeský Otec přeje, abych šel.“¹⁹ [Viz námět č. 4 na straně 137.]

Žádá se od nás, ... abychom posílali své syny a dcery do misijního pole. ... Velmi rád vidím, když muži a ženy hospodaří a plánují, aby jejich děti mohly vyjít do světa. Před několika týdny odjel do misijního pole ... jeden mladý muž, a jeho dvě sestry ... mu posílají část svého skromného výdělku, aby se mohl těšit z požehnání misie. Je prvním z dětí jedné velké rodiny, které jde do misijního pole, aby šířilo pravdu. ... Víím, jaká radost vstoupí do srdce oněch dvou ušlechtilých žen, které mají takovou víru, že poskytují ze svých prostředků svému bratrovi, aby mohl sloužit Pánu v misijním poli. I ony obdrží požehnání plynoucí z výuky evangelia do té míry, do jaké je lze obdržet, aniž by sloužily osobně.²⁰

Myslím ... na naše zástupce v misionářském poli roztroušené po různých částech této země i v některých zemích cizích. Modlete se za ně, bratří a sestry. Potřebují pomoc od Pána a potřebují naši víru a modlitby. Pište jim a povzbuzujte je, aby věděli, když dostanou dopis z domova, že na ně neustále pamatujete.²¹

Do misionářské práce se zapojujeme tím, že se sami připravujeme sloužit na misi.

Nebude to dlouho trvat, než bude poptávka po schopných mužích a ženách v této Církvi, aby učili pravdě i v těch částech země,

kam jsme doposud nebyli vpuštěni; a máme-li v království našeho Otce pociťovat věčnou radost s těmi, kterými nám zde požehnal, nebudme v životě sobečtí; připravujme se na tuto práci a vyjděme do světa a hlásejme pravdu, až nastane příležitost, a budme prostředkem v rukou našeho Otce, abychom přivedli Jeho děti zpátky k Němu tím, že je budeme učit krásám Jeho evangelia.²²

Před pouhými několika lety byli mnozí moji přátelé bohatí, měli vše potřebné k životu a mnohé přepychové věci, a když jim bylo naznačeno, že by mohli nastoupit do misijního pole, někteří z nich řekli: „Nemohu opustit své podnikání, nedokázal bych vyjít s penězi, kdybych měl odejít a opustit to, co mám.“ Jejich podnikání ale skončilo a přišli o něj. To, bez čeho by se podle svého názoru nemohli obejít, se jim vymklo z kontroly, a mnozí z těchto mužů by dnes byli šťastní, kdyby se mohli vrátit o deset let zpátky a kdyby mohli říci, když by byli povoláni jít sloužit Pánu: „Přizpůsobím své podnikání, jsem šťastný, že mi byla nabídnuta příležitost být vyslanec života a spasení.“

... Pomyslete na své možnosti a výsady – můžete sedávat v domovech úctyhodných lidí světa a učit je evangeliu Ježíše Krista; pomyslete na to, co to může znamenat, sednout si s muži, kteří nemají božskou pravomoc, a učit je plánu spasení a vysvětlovat jim, jakým způsobem se i oni mohou těšit z požehnání božské pravomoci, z níž se těšíte vy.

Mám pocit, že někteří z nás jsou sobečtí. Tak rádi si užíváme svých požehnání, jsme tak šťastní, že můžeme být obklopeni pohodlím života a že se stýkáme s těmi nejlepšími muži a ženami, které lze na světě najít, že zapomínáme na svou povinnost vůči ostatním. Jak šťastní bychom mohli být, kdybychom se snažili mocněji působit ve věci dobra na světě tím, že budeme sloužit těm, kteří dosud neporozuměli evangeliu našeho Pána!

Mnozí z nás již překročili střední věk, mnozí z nás již končí v zaměstnání. Církev potřebuje misionáře v poli. Ty, kteří rozumějí evangeliu a kteří jsou ochotni dát za něj život, je-li to nutné, a když pravím, že potřebujeme misionáře, myslím tím to, že je potřebuje svět.²³

Naše misionářské pole leží před námi. Synové a dcery našeho Otce nás potřebují. ... V této Církvi jsou tisíce mužů a žen, kteří jsou

„V této Církvi jsou tisíce mužů a žen, kteří jsou schopni učít evangelium a kteří se mohou stát ještě schopnějšími tím, že budou konat svou povinnost v misijním poli.“

schopni učít evangelium a kteří se mohou stát ještě schopnějšími tím, že budou konat svou povinnost v misijním poli. Budou požehnáni dostatkem prostředků, aby je mohli použít a vykonávat práci, kterou Pán chce, abychom vykonávali.²⁴

Nyní, když je čas již na dosah, kdy budou spuštěny mříže a překonány překážky, jež byly vztyčeny proti šíření evangelia, kdy k vám přijde zvuk hlasu Páně skrze Jeho služebníky: „Připravte se vyjít do světa a kázat evangelium,“ nedělejte to, co udělal Jonáš, nesnažte se skrývat nebo utíkat od své povinnosti; nevymlouvejte se na to, že nemáte prostředky nutné k tomu, abyste šli; nedopusťte, aby váš náhled zastínily bláhové věci, které by vám zabránily vidět věčný život v přítomnosti našeho Nebeského Otce, jehož lze dosáhnout jedině díky víře a oddanosti Jeho věci. Nechť každý muž dá do pořádku svůj dům; nechť každý muž, který je držitelem kněžství, dá do pořádku sám sebe, a když od služebníků Páně přijde povolání,

aby vyšel do světa učít pravdě, varovat děti lidské, jak náš Otec požaduje, aby byly varovány, nechtě se nikdo neskrývá za nějaké bláhové věci, aby ho nespolkla když ne veliká ryba, tak bláhové věci tohoto světa. [Viz Jonáš 1:1–17.]²⁵

Není to jednoduchý úkol; není to možná příjemné být povolán do světa, opustit blízké, ale pravím vám, že těm, kteří jsou věrní, těm, kteří tuto povinnost vykonávají tak, jak je to od nich požadováno, to zajistí pokoj a štěstí přesahující veškeré chápání, a připraví je to na to, aby v příhodné době, kdy práce tohoto života bude dokončena, mohli povstat v přítomnosti svého Stvořitele, který je přijme za to, co vykonali.²⁶

Modlím se o to, aby Jeho Duch mohl spočívat na celé [Církvi], abychom mohli v srdci chovat lásku k dětem našeho Otce, abychom mohli chápat důležitost svého poslání ve světě, a abychom, zatímco usilujeme o věci, které nejsou naše, které jsou nám jen propůjčeny jako správčům, nezapomínali na onen drahocenný dar, onu drahocennou výsadu, kterou máme na dosah, a kterou představuje výuka evangelia a zachraňování duší dětí lidských.²⁷ [Viz námět č. 5 na straně 137.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Přemítejte o slovech presidenta Smitha v oddílu „Ze života George Alberta Smitha“ (strany 127–128). Proč měl podle vás tak optimistický postoj k misionářské práci v Evropě, navzdory protivenství, kterému čelil? Jak vám může pomáhat jeho příklad v případě, že členové vaší rodiny nebo přátelé nepřijímají vaše pozvání k tomu, aby se dozvěděli něco o evangeliu?
2. Projděte si první oddíl učení (strany 128–130). Jaké metody jsou podle vaší zkušenosti nejúčinnější, když se snažíte podělit se o evangelium s bližními a přáteli?
3. Projděte si oddíl, který začíná na straně 130 a vzpomeňte si na nějaký případ toho, kdy příklad člena Církve vedl někoho k tomu, aby se dozvěděl více o Církvi. Z jakých důvodů je dodržování církevních měřítek tak důležité v misionářské práci?

4. Na stranách 132–133 se zaměřte na to, co je třeba, aby perspektivní misionáři dělali, aby se na misií duchovně připravili (viz také NaS 4). Jak mohou rodiče pomáhat svým synům a dcerám připravit se na misií? Jak mohou pomoci kněžská kvora a sestry z Pomocného sdružení?
5. Projděte si poslední oddíl učení (strany 133–136). Co mohou být ony „bláhové věci“, které by nám mohly bránit ve službě na misií? Jaká požehnání přicházejí skrze službu misionářů-seniorů? Přemístejte o tom, co musíte dělat, abyste se vy sami připravili na misionářskou službu.

Související verše z písem: Matouš 5:14–16; Marek 16:15–16; 1. Timoteovi 4:12; Alma 17:2–3; Nauka a smlouvy 31:1–8; 38:40–41

Pomůcka k výuce: „Používáte-li rozmanité vzdělávací činnosti, studenti mají tendenci lépe porozumět zásadám evangelia a lépe si je pamatovat. Díky pečlivě vybrané metodě výuky může být určitá zásada jasnější, zajímavější a snadněji zapamatovatelná.“ (*Učení – není většího povolání, 89.*)

Odkazy

1. „New Year’s Greeting“, *Millennial Star*, Jan. 6, 1921, 2.
2. „Greeting“, *Millennial Star*, July 10, 1919, 441.
3. „New Year’s Greeting“, *Millennial Star*, Jan. 1, 1920, 2.
4. Conference Report, Oct. 1921, 37–38.
5. Conference Report, Oct. 1950, 159.
6. Conference Report, Apr. 1916, 46.
7. Conference Report, Oct. 1916, 50–51.
8. Conference Report, Oct. 1929, 23.
9. *Deseret News*, June 25, 1950, Church section, 2.
10. Conference Report, Apr. 1948, 162.
11. Conference Report, Apr. 1950, 170.
12. Conference Report, Oct. 1913, 103.
13. Conference Report, Apr. 1922, 49.
14. „The Importance of Preparing“, *Improvement Era*, Mar. 1948, 139.
15. Conference Report, Apr. 1941, 26.
16. Conference Report, Oct. 1916, 49.
17. Conference Report, Oct. 1932, 25.
18. Conference Report, Oct. 1948, 166.
19. „The Importance of Preparing“, 139.
20. Conference Report, Apr. 1935, 45.
21. Conference Report, Oct. 1941, 98.
22. Conference Report, Oct. 1916, 51.
23. Conference Report, Oct. 1933, 27–28.
24. Conference Report, Apr. 1946, 125.
25. Conference Report, June 1919, 44.
26. Conference Report, Apr. 1922, 53.
27. Conference Report, Oct. 1916, 51.

„Přejeme si konat dobro všem a pomáhat všem porozumět plánu života a spasení, který Pán v těchto posledních dnech zjevil.“

Jak se dělit o evangelium efektivně

*Naše úsilí dělit se o evangelium je neúčinnější
tehdy, když máme rádi své bratry a sestry a
když máme společenství Ducha Svatého.*

Ze života George Alberta Smitha

George Albert Smith se ve své neúnavné snaze dělit se o evangelium s druhými řídl tímto prohlášením ze svého osobního kréda: „Nebudu se snažit nutit druhé, aby žili podle mých ideálů, ale spíše je budu mít natolik rád, abych je přiměl dělat to, co je správné.“⁴¹ Byl přesvědčen, že neúčinnějším způsobem, jak se dělit o evangelium, je vyhledávat v lidech jiné víry dobré vlastnosti a poté jim směle, ale laskavě, nabízet další pravdy znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista. Podělil se o tuto příhodu, která se mu stala, když předsedal Evropské misii:

„Jednoho dne jsem jel někam vlakem. V kupé se mnou seděl jakýsi presbyteriánský duchovní, velmi sympatický a slušný gentleman, a když mi dal příležitost, řekl jsem mu, že jsem členem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Byl překvapen a s údivem se na mě podíval. Řekl: ‚To se nestydíte, že patříte k takové skupině?‘

Usmál jsem se a odpověděl jsem: ‚Milý bratře, styděl bych se, kdybych díky tomu, co vím, k takové skupině nepatřil.‘ To mi pak poskytl příležitost, kterou jsem si přál, k tomu, abych mu mohl říci a vysvětlit něco z toho, čemu věříme. ...

Byl to dobrý muž, který neměl ani tušení o tom, co se snažíme dělat. Nebyli jsme tam kvůli tomu, abychom mu přinesli zármutek nebo trápení; snažili jsme se mu pomoci. Zatímco jsme probírali celou tu situaci, řekl jsem mu: ‚Máte mylnou představu o účelu Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů v této zemi. Já jsem zde

jako jeden z představitelů Církve a pokud mi dovolíte vám něco málo říci, myslím, že o nás budete mít lepší mínění.‘ Řekl jsem: ‚Především vás, zdejší milé lidi, žádáme o to, abyste si ponechali všechny ty vznešené pravdy, které jste získali ve svých církvích a které jste přijali z písem – ponechejte si je všechny, ponechejte si veškeré skvělé vzdělání, které jste získali ve vzdělávacích institucích, veškeré poznání a pravdu, kterou jste získali ze všemožných zdrojů, ponechejte si ... vše dobré ve svém charakteru, co jste získali ve své milé rodině; ponechejte si veškerou lásku a krásu, kterou máte v srdci díky tomu, že žijete v tak krásné a úžasné zemi. ... Toto vše je součástí evangelia Ježíše Krista. Pojdme si tedy sednout a my se s vámi podělíme o něco z toho, co jste v životě ještě nepoznali a co obohatilo život náš a díky čemuž jsme šťastní. Nabízíme vám to bez peněz a bez ceny. Žádáme vás jen o to, abyste vyslechli, co chceme říci, a pokud se vám to bude líbit, ochotně to přijali. ...‘

Takový je postoj Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů.²
[Viz námět č. 1 na straně 146.]

Učení George Alberta Smitha

**Misionářská práce je nejefektivnější tehdy,
když ji vykonáváme s láskou a laskavostí,
nikoli s nátlakem a kritizováním.**

Náš Nebeský Otec ... nás, své zástupce, vyslal do světa nikoli proto, abychom vynakládali nátlak nebo donucování, ale abychom druhé vyzývali. „[Pojďte, následujte] mne,“ řekl Spasitel, „a já vám odpočinutí dám.“ Právě tomuto evangelium učí, a právě toto je naším posláním.³

Účelem této Církve není vydávat prohlášení, která by zraňovala city těch, kteří něčemu nerozumí. Tato Církev není církví, která obchází a kritizuje druhé a nachází na nich chyby, ale její představitelé, v duchu láskyplné vlídnosti a touhy pomáhat, přinášejí poselství evangelia národům země.⁴

Ve všech ... církvích jsou dobří muži a dobré ženy. A právě ono dobro, které se v těchto různých denominacích nachází, je spojuje. Měl jsem tu výsadu setkat se s lidmi v mnoha částech světa a být v domovech mnoha lidí z různých světových denominací, ať již

křesťanů nebo Židů. Byl jsem s [muslimy]; byl jsem s těmi, kteří věří v Konfucia; a mohl bych zmínit pěknou řádku dalších. Ve všech těchto organizacích jsem našel úžasné lidi a já mám nesmírně velkou zodpovědnost, kdykoli jdu mezi ně, neurazit je, nezranit jejich city, nekritizovat je, protože oni nerozumějí pravdě.

My, jako představitelé Církve, máme zodpovědnost jít mezi ně s láskou, jako služebníci Páně, jako zástupci Pána nebe a země. Možná, že to vůbec neocení; možná to budou odmítat jako něco samolibého a neoprávněného, ale to můj postoj nezmění. Nechystám se je učinit nešťastnými, pokud tomu mohu nějak pomoci. Rád bych je učinil šťastnými, zvláště když pomyslím na ty úžasné příležitosti, kterých se mi dostalo díky členství v této pozeňnané Církvi.⁵

Naše poslání je posláním lásky a snášenlivosti a přejeme si konat dobro všem a pomáhat všem porozumět plánu života a spasení, který Pán v těchto posledních dnech zjevil.⁶

Nemůžeme tyto mladé lidi a své bližní a přátele tlačit do království nebeského tím, že je budeme kárat a budeme na nich vyhledávat chyby, ale chci vám říci, že je můžeme svou láskou nasměrovat k našemu Otci v nebi a možná je k Němu i postupně vést.

Toto je naše výsada. Láska je onou mocnou silou, kterou lze ovlivnit tento svět.⁷

Pojďme my, kteří víme, ti z nás, kteří mají svědectví, kupředu den za dnem, a s láskou a laskavostí nepředstíranou pojdme mezi tyto muže a ženy, ať již jsou v Církvi nebo mimo Církev, a najděme způsob, jak se dotknout jejich srdce a vést je na stezku, jež jim zajistí poznání pravdy.⁸

Velmi se modlím o to, abychom my, jako služebníci Páně, chovali k lidstvu pravou lásku, abychom měli trpělivost s těmi, kteří chybují, a s laskavostí a láskou šli kupředu a učili prostým zásadám evangelia našeho Pána, aby každá duše, s níž se setkáme, mohla být pozeňnána.⁹ [Viz námět č. 2 na straně 146.]

**Není třeba, abychom se styděli podělit se
o to, o čem víme, že je pravdivé.**

Někdy mám pocit, že si nedostatečně uvědomujeme důležitost [evangelia], že mu neučíme s takovou naléhavostí, kterou si to žádá.¹⁰

Toto evangelium Ježíše Krista je moc Boží ke spasení, jak prohlásil apoštol Pavel [viz Římanům 1:16]. Je to Vykupitelovo dílo. Je to jediný způsob, jak můžeme dosáhnout nejvyššího oslavení, kterého, jak Spasitel lidstva zamýšlel, mají dosáhnout ti, kteří Ho následují. Neříkám to samolibě, říkám to s pravou láskou vůči dětem našeho Otce, které patří k jiným církvím. Říkám to s láskou k jejich synům a dcerám, kteří toto porozumění nemají, ale On nám přikázal, abychom toto říkali. Jeho vůlí je, aby to lidé věděli.¹¹

Vím, že Bůh žije. Vím, že Ježíš je Kristus. Vím, že Joseph Smith byl prorok Páně. Nikdy jsem nebyl nikde, kde bych se styděl o těchto pravdách svědčit. Nevím, proč by se někdo měl stydět za to, že zná pravdu, jen proto, že někdo jiný ji nezná, zvláště pokud se tato pravda týká evangelia, což je moc Boží ke spasení.¹²

Pokud známe pravdu, nemá být považováno za vychloubačné, když se takto vyjadřujeme. Pokud jde o nás, nemá být považováno za samolibé, když můžeme ostatním dětem našeho Otce říci: „Toto vím a vy to můžete vědět také, pokud si to budete přát.“

Toto je krása evangelia Ježíše Krista. Není určeno jen pro několik málo jedinců, ale má ho poznat každá duše, která se narodí na svět. ... Dnes existují ti, kteří vědí, že Bůh žije, a jsou tisíce dalších, kteří by to mohli vědět, kdyby chtěli. ... Tito lidé nezávisí na nás, pokud jde o jejich vlastní poznání, ale závisí na nás, abychom je učili, jak toto poznání mohou získat.¹³

Vím, že Nebeský Otec promluvil v této době a v tomto věku světa, že Jeho evangelium je na zemi, a i když bych nechtěl nutit žádnou duši, aby ho přijala, modlím se o to, abychom mohli mít moc, moudrost a sílu oslovit své bližní, kteří tuto pravdu neznají. Konejme svou povinnost a přivedme je do Pánova stáda, aby společně s námi poznali, že On žije.¹⁴ [Viz námět č. 3 na straně 146.]

**Snažíme se rozšířit štěstí a dobrotivost,
kterou Boží děti již mají.**

Když se mne [lidé] ptají: „Co je účelem této organizace, ke které patříte? Co to je, na čem vám tolik záleží, že vysíláte své misionáře do celého světa?“ někdy odpovídám: „Přejeme si, abyste byli všichni šťastní. Přejeme si, abyste se všichni radovali, tak jako se radujeme my.“¹⁵

Tisíce a tisíce misionářů ... jdou do světa a s láskou a laskavostí chodí od dveří ke dveřím a říkají ostatním dětem našeho Otce:

„Dovolte nám si s vámi promluvit; dovolte nám vysvětlit vám něco, o čem jsme si jisti, že vás učiní šťastnými, tak jako to učinilo šťastnými nás!“

Taková je historie misionářské práce Církve, do níž patříme.¹⁶

Vzpomínám si, jak mi při jedné příležitosti jeden člověk poté, co jsme spolu nějakou dobu hovořili, řekl: „Z toho, co se dozvídám, je vaše církev stejně tak dobrá jako kterákoli jiná církev.“ Předpokládám, že si myslel, že nám tím složil velkou poklonu, ale já jsem mu řekl: „Pokud Církev, kterou zde reprezentuji, není pro děti lidské důležitější než kterákoli jiná církev, pak svou povinnost konám špatně. Nepřicházíme proto, abychom vám odňali pravdu a ctnost, kterou již máte. Nepřicházíme proto, abychom na vás hledali chyby nebo vás kritizovali. ... Ponechejte si všechno dobro, které máte, a dovolte nám, abychom vám přinesli dobro další, abyste byli šťastnější a abyste byli připraveni vstoupit do přítomnosti Nebeského Otce.“ [Viz námět č. 4 na straně 146.]

... V době, kdy byl na zemi Spasitel, v zenitu času, zde byli i jiné církve; bylo zde mnoho denominací a sekt, a všechny věřily, že slouží Pánu. Veliké synagogy v Judeji byly plné mužů, kteří věřili, že mají pravomoc kněžství. Řídili se, podle svého názoru, učením Abrahamovým a Mojžíšovým. Nepřestávali hlásat příchod Spasitele světa. Povzbuzovali muže a ženy ke spravedlivým skutkům. Postavili chrám a domy pro uctívání Boha. Postavili pomníky prorokům, kteří vydávali svědectví o existenci Boha, a z nichž někteří byli zabiti a zpečetili své svědectví vlastní krví. Mezi takové lidi Spasitel přišel. ... Bylo v nich mnoho dobra. Byli mezi nimi mnozí dobří muži a ženy. Mezi těmito lidmi bylo mnoho spravedlivosti. Spasitel nepřišel proto, aby jim cokoli z těchto dobrých věcí odňal. Když se mezi nimi objevil, nebylo to proto, aby je zatratil, ale aby je volal k pokání, aby je odvedl od omylů a aby je povzbudil v tom, aby si podrželi veškerou pravdu, kterou měli.

... Když lidské rodině hlásáme, a to také děláme, že člověk odpadl od evangelia, nehlásáme něco, co by se na světě v minulosti dosud nestalo. Když říkáme, že dobří muži a ženy jsou sváděni

k tomu, aby dělali to, co není správné, a aby věřili tomu, co není správné, neříkáme to proto, abychom je zatracovali, neříkáme to s přáním je zranit, ale říkáme to s přáním, aby se lidé na dostatečně dlouhou chvíli zastavili a zpytovali sami sebe, aby poznali, kudy se ubírají a jaké bude jejich konečné určení.¹⁷

Ó, kéž bychom byli schopni umožnit lidem, aby porozuměli našim pohnutkám, aby si uvědomili, že si nepřejeme připravit je o jejich možnosti, ale kéž by pocítili, že je chceme ze srdce oslovit v lásce a laskavosti, nikoli s přáním jim ublížit. Naším posláním ve světě je zachraňovat duše, žehnat jim a dostat je do takového stavu, aby mohly kráčet zpět do přítomnosti našeho Otce a byly korunovány slávou, nesmrtelností a věčným životem.¹⁸

Budeme-li učit s Duchem Svatým, On vydá těm, které učíme, svědectví o pravdě.

Tato Církev vysílá misionáře do čtyř koutů světa a ti hlásají evangelium Ježíše Krista. Mnozí z nich nezískali vzdělání na významných světových univerzitách. Jejich vzdělání je do značené míry omezeno jen na praktické životní zkušenosti, ale mají něco, co má větší schopnost inspirovat lidskou rodinu – společenství Ducha Svatého.¹⁹

Když cestuji sem a tam po misijním poli, vidím, jak se tito úžasní mladí muži a ženy, kteří nesobecky slouží, rozvíjejí, a uvědomují si, že se nejen učí jazyk země, v níž pracují, ale také poznávají, že mají od Pána dar šířit pravdu, který lidé nemohou získat žádným jiným způsobem.²⁰

Mnozí z vás nebo z vašich předků jste vyslechli evangelium, kterému učí Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů. ... Někdy jste ho vyslechli na ulici, kde prostý misionář učil tomu, k čemu ho Pán povolal.

Srdce těch, kteří naslouchali, se cosi dotklo. Zažil jsem to v misijním poli. Viděl jsem skupinky lidí stát a naslouchat prostému misionáři, který vysvětloval účel života a mluvil s lidmi a povzbuzoval je, aby činili pokání z hříchů, a občas jsem zaslechl, jak lidé říkají: „Nikdy jsem nepocítoval to, co jsem pocítoval, když jsem slyšel mluvit onoho muže.“²¹

„Pracujme den za dnem, aby nám náš Otec mohl žehnat. Budeme-li mít Jeho Svatého Ducha, lidé, s nimiž se setkáme, to pocítí.“

Bez ohledu na to, jak nadaní můžeme být nebo jak výmluvně dokážeme řečnit, to, co se dotýká lidského srdce a přináší přesvědčení o božskosti tohoto díla, je Duch našeho Otce.²²

Toto je dílo Páně. Lidé by v něm nemohli pokračovat tak úspěšně, jak pokračují, jednoduchými prostředky, které k tomu používáme. Obyčejný člověk by nemohl do vaší duše vnést poznání, které máte. Stejně tak my, lidé, nemůžeme vstúpit těm, kteří jsou ve světě, ujištění o tom, že Bůh žije a že toto je Jeho Církev, ale budeme-li konat svůj díl práce, Nebeský Otec našemu úsilí požehná.²³

Pracujme den za dnem, aby nám náš Otec mohl žehnat. Budeme-li mít Jeho Svatého Ducha, lidé, s nimiž se setkáme, to pocítí, protože tento Duch bude prostupovat prostředím, v němž žijeme, a oni Ho budou přijímat a vnímat.²⁴

Těch, kteří přijali evangelium, které bylo zjeveno v posledních dnech, je poměrně málo; jsou ale miliony dětí našeho Otce, které

si přejí poznat Jeho vůli; a když jim bude přinesena pravda a přesvědčující vliv Ducha jim o této pravdě vydá svědectví, s radostí ji přijmou.²⁵ [Viz námět č. 5 níže.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Prostudujte si poslední dva odstavce oddílu „Ze života George Alberta Smitha“ (strany 139–140). Přemýšlejte o někom, koho znáte a kdo není členem Církve. Jaké vlastnosti na tomto člověku obdivujete? Jakým pravdám evangelia tento člověk již nyní věří? Jaké další pravdy by mu nebo jí obzvláště pomohly? Když takto přemýšlíme o lidech, jak to ovlivňuje způsob, kterým se s nimi dělíme o evangelium?
2. Přečtěte si první oddíl učení (strany 140–141) a přemýšlejte přitom o nějakém okamžiku, kdy jste byli motivováni k něčemu dobrému díky lásce, kterou vám někdo projevil. Proč je tak důležité vyhýbat se kritizování těch, jejichž náboženské přesvědčení se liší od toho našeho?
3. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 141. Co to znamená dělit se o evangelium s „naléhavostí“? Jak se můžeme dělit o svědectví o znovuzřízeném evangeliu, aniž bychom zněli vychloubačně nebo samolibě?
4. Co měl podle vás president Smith na mysli, když řekl: „Pokud Církev, kterou zde reprezentuji, není pro děti lidské důležitější než kterákoli jiná církev, pak svou povinnost konám špatně“ (Strana 143.) Co z toho, co Církev Ježíše Krista nabízí, může prohloubit štěstí v životě člověka?
5. Přečtěte si poslední oddíl učení (strany 144–146) a vzpomeňte si na nějaký zážitek, kdy jste se s někým podělili o evangelium. Díky čemu byl tento zážitek úspěšný? Co můžete dělat pro to, abyste se zlepšili ve své snaze dělit se o evangelium?

Související verše z písem: Jan 13:34–35; 2. Timoteovi 1:7–8; 2. Nefi 33:1; Alma 20:26–27; Nauka a smlouvy 50:13–22

Pomůcka k výuce: Zvažte možnost rozdělit členy třídy do skupinek po třech až pěti lidech. V každé skupince určete vedoucího. Zadejte každé skupince jiný oddíl. Požádejte je, aby si ve skupince přečetli svůj přidělený oddíl a diskutovali o odpovídajících otázkách na konci kapitoly. Poté požádejte členy třídy, aby se o to, čemu se ve svých skupinkách naučili, podělili s celou třídou. (Viz *Učení – není většího povolání*, 161.)

Odkazy

1. „President George Albert Smith’s Creed“, *Improvement Era*, Apr. 1950, 262.
2. *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), 199–201; proslov pronesený 4. listopadu 1945 ve Washingtonu, D.C.
3. Conference Report, Oct. 1930, 67–68.
4. Conference Report, Oct. 1931, 120.
5. Conference Report, Oct. 1945, 168.
6. Conference Report, Oct. 1927, 47.
7. Conference Report, Apr. 1950, 187.
8. Conference Report, Apr. 1934, 30.
9. Conference Report, Oct. 1928, 94.
10. Conference Report, Apr. 1916, 47.
11. Conference Report, Oct. 1927, 48.
12. „At This Season“, *Improvement Era*, Dec. 1949, 801, 831.
13. „Opportunities for Leadership“, *Improvement Era*, Sept. 1949, 557, 603–604.
14. Conference Report, Oct. 1930, 69.
15. Conference Report, Oct. 1948, 7.
16. Conference Report, Oct. 1946, 5.
17. *Deseret News*, Aug. 20, 1921, Church section, 7.
18. Conference Report, Oct. 1904, 66.
19. Conference Report, Apr. 1940, 85.
20. Conference Report, Apr. 1935, 45.
21. Conference Report, Oct. 1949, 7.
22. Conference Report, Oct. 1904, 66.
23. Conference Report, Oct. 1929, 25.
24. Conference Report, Oct. 1906, 50–51.
25. *Deseret News*, Jan. 12, 1907, 31.

President Smith byl přesvědčen o tom, že technologické vymoženosti se „mohou ... vskutku stát požehnáním, pokud je budeme používat ve spravedlivosti k šíření pravdy a k podpoře díla Páně mezi lidmi“.

Neste dílo Páně kupředu

*Bůh řídí své dílo a vyzývá každého člena
Církve, aby pomáhal nést toto dílo kupředu.*

Ze života George Alberta Smitha

Když byl George Albert Smith v roce 1903 povolán do Kvora Dvanácti apoštolů, počet členů Církve čítal něco málo přes 300 000. Na konci jeho služby v povolání presidenta Církve překročil tento počet 1 milion. President Smith se z tohoto růstu radoval, protože to znamenalo, že poselství spasení se dostává k více a více lidem. „Měli bychom být velmi šťastni,“ řekl posluchačům na generální konferenci v roce 1950, „ne kvůli tomu, že jsme zvýšili náš počet v organizaci, k níž patříme, ale proto, že více dětí našeho Otce, více Jeho synů a dcer, je přiváděno k porozumění pravdy a přicházejí do Jeho organizace, kterou připravil proto, aby nás učil tomu, jak žít, a aby nás vedl po stezce věčného štěstí.“¹

V období od roku 1903 do roku 1951, kdy president Smith zemřel, Církev čelila mnoha problémům, pokud jde o její celosvětový růst. Události jako 1. světová válka, 2. světová válka a Velká hospodářská krize výrazně omezily počet misionářů, kteří mohli být vysláni do zahraničí. Navzdory těmto těžkostem zůstával George Albert Smith přesvědčen, že Církev bude dál růst a uskuteční své poslání naplnit celou zemi. (Viz Daniel 2:35.) V roce 1917, kdy vrcholila 1. světová válka, řekl Svatým: „Nejsem zklamaný kvůli tomu, že si tato pravda nenachází cestu rychleji. Naopak vidím v dnešních událostech osobní zásah všemoudrého Otce, aby byla připravena cesta pro šíření evangelia, které znovuzřídil na zemi v naší době.“²

I když byla první polovina 20. století poznamenána značnými problémy, přinesla také nové technologie, které podle přesvědčení presidenta Smitha napomohly růstu Pánova díla. Byl horlivým zastáncem leteckého průmyslu a považoval ho za způsob, díky němuž

může jako generální autorita efektivněji plnit své úkoly vyžadující cestování. Také podporoval církevní využití rozhlasu a televize, aby se slovo Páně mohlo dostat k širšímu publiku. „Měli bychom tyto [vynálezy] považovat za požehnání od Pána,“ řekl. „Významným způsobem rozšiřují naše schopnosti. Mohou se vskutku stát požehnáním, pokud je budeme používat ve spravedlivosti k šíření pravdy a k podpoře díla Páně mezi lidmi. Ona velká výzva, které nyní svět čelí, spočívá v tom, jak tyto mnohé vynálezy budeme používat. Můžeme je použít k tomu, abychom ničili, jak jsme to občas v minulosti již dělali, nebo je můžeme použít k tomu, abychom byli světlem a požehnáním pro lidstvo, jak by si to přál Nebeský Otec.“³

V proslovu na generální konferenci v roce 1946 president Smith prorokoval o využití těchto technologií: „Nebude to dlouho trvat a služebníci Páně budou schopni od tohoto řečnického pultu i z jiných míst předávat poselství izolovaným skupinám, které jsou tak daleko, že se k nim nelze dostat. Tímto způsobem i dalšími způsoby budou evangelium Ježíše Krista, našeho Pána – jedinou moc Boží ke spasení v přípravě na celestiální království – slyšet lidé ve všech částech světa a mnozí z vás, kteří jste zde, se onoho dne dožijí.“⁴ [Viz náměty č. 1 a 4 na stranách 156–157.]

President Smith si uvědomoval, že dílo Církve je úspěšné díky tomu, že to je dílo Páně, a učil Svaté, že příležitost se na tomto díle podílet, je požehnání, které Pán nabízí každému členovi své Církve. Během své první generální konference, poté, co byl ustanoven presidentem Církve, řekl: „Pociťuji velikou zodpovědnost, která spočívá na mých bedrech. Víím, že bez pomoci Nebeského Otce by tato organizace, k níž patříme, nemohla být úspěšná. Nemůže být úspěšná díky žádnému člověku ani skupině lidí, ale pokud členové této Církve budou nadále dodržovat příkázání Boží, žít podle svého náboženství, být příkladem pro svět [a] budou mít rádi své bližní tak jako sebe, půjdeme kupředu a poplyne k nám stále větší štěstí.“⁵

Učení George Alberta Smitha

Každý člen má mnoho příležitostí zapojit se do díla Páně.

Zodpovědnost za vedení tohoto díla nespočívá jen na [presidentovi Církve], ani na jeho rádcích, ani na kvoru apoštolů; ale spočívá

také na každém muži a ženě, který byl pokřtěn služebníkem Božím, a stal se tak členem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. ... I kdybychom chtěli, nemůžeme tuto zodpovědnost přesunout na jiné; Otec ji vložil na naše bedra a my se musíme napřímit a pomoci ji vítězně naplnit.⁶

Věřím vám, bratří a sestry. Mám důvěru ve vaši víru a ve vaši bezúhonnost. ... Každý z vás [je] také zodpovědný [Pánu] za prosazování tohoto díla, stejně jako jsou zodpovědni ti, kteří vám předsedají. Nemohu říci: „Jsem já strážným bratra svého?“ Nemohu přesunout tuto zodpovědnost na druhé ..., musím stát mezi dětmi našeho Otce a nést svůj díl, musím nést onu část břemene, které na mě Pán vkládá, a pokud se tomu budu stranit, zjistím, že přicházím o ona požehnání, kterých by se mi dostalo, kdybych byl poslušen příkázání našeho Otce.⁷

Máme dychtivě konat dobro. Jen nedbalý služebník čeká, dokud mu není přikázáno ve všech věcech. [Viz NaS 58:26–27.] Nebeský Otec od nás očekává, že budeme zvelebovat své povolání, bez ohledu na to, kde působíme, bez ohledu na to, jak prostý může být náš životní úděl.⁸

Má-li člověk obdržet ta největší požehnání v království Nebeského Otce, není nutné, aby byl členem Kvora Dvanácti nebo Předsednictva Církve. Toto jsou jen úřady požadované v Církvi, ale je mnoho věrných a oddaných mužů, kteří jsou hodni toho, aby tyto úřady zastávali, a jejichž času a talentů je zapotřebí všude po celé Církvi. ... Pamatujte na to, že mezi řadovými členy i všude v Církvi má každý muž a každá žena mnoho příležitostí udělat něco pro požehnání bližních a pro to, aby dílo Páně šlo kupředu.⁹

Někteří z těch, kteří jsou držiteli kněžství, a někteří z těch, kteří zastávají v Církvi určité funkce, mají sklon zanedbávat shromáždění svátosti a další důležité povinnosti a omezovat své působení jen na určité mimořádné povolání. Mohou to být úředníci a učitelé v Nedělní škole, kteří když vykonají svou práci v Nedělní škole, považují to za dostatečné; nebo to mohou být ti, kteří pracují [v Mladých mužích nebo v Mladých ženách] nebo v Primárkách nebo v oblasti genealogie nebo sociální péče nebo v nějakém jiném pověření, a když vykonají své zodpovědnosti v tomto pověření, mají za to, že všechny jejich povinnosti jsou splněny.

Jakkoli máme všechny takové členy rádi a velebíme je za onu velkou službu, kterou poskytují, musíme si připomínat, že po každém z nás se požaduje, aby žil každým slovem, jež vychází z úst našeho Otce v nebi [viz NaS 84:44]. Všeobecně řečeno, zvláštní pověření nás nezprošťují našich dalších povinností; a zvláštní schůzky či shromáždění obvykle nenahrazují všeobecná shromáždění Církve, ani jim nejsou nadřazeny. A nad rámec našich zvláštních povinností a pověření se od nás očekává, že se budeme každý den chovat jako Svati posledních dnů v tom nejširším významu těchto slov, takže když vidíme nějaké neštěstí nebo nějakou nouzi či potřebu poradit v jakékoli situaci, máme neprodleně jednat jako skuteční služebníci Páně.

A pak jsou zde ti, kteří jsou členy Církve jen podle jména, ale kteří, jak se zdá, mají pocit, že jsou zproštěni povinností poskytovat jakoukoli službu. Dříve či později se ale v nitru začnou cítit nepříjemně a začnou pochybovat v myšlenkách, jako se to stává každému z nás, když neděláme to, o čem víme, že je naší plnou povinností. Ten, kdo žije v souladu s evangeliem Ježíše Krista, nikdy nepochybuje o úspěchu Církve; ale ten, kdo zanedbává svou povinnost, kdo nedodržuje své smlouvy, ztrácí Ducha Páně a pak začíná pochybovat o tom, co se se Sionem stane. ...

Kdykoli konáte svou povinnost naplno, budete vědět – stejně jako víte, že žijete, že toto je dílo našeho Otce a že ho vítězně naplní.¹⁰

Což nevidíte, jak podivuhodné dílo a div kráčí kupředu? Což nevidíte, jak jsme my, jako jednotlivci, přispěli jen svým šartem, ale zástupy se spojily a slovo Páně se šíří mezi dětmi lidskými; nikoli bojovným způsobem, ale s laskavostí a s láskou, s touhou žehnat celému lidstvu?¹¹ [Viz námět č. 2 na straně 156.]

Protivenství nezastaví pokrok Církve, protože je to dílo Boží, nikoli lidské.

Církev měla na začátku jen šest členů. A roste den za dnem, navzdory odporu protivníka. Kdyby nebylo mocného rámě spravedlivosti, kdyby nebylo bdělé péče Nebeského Otce, tato Církev by byla již dávno rozdracena jako skořápka. Nicméně Pán pravil, že nás bude střežit, a slíbil nám ochranu, pokud Ho budeme ctít a budeme dodržovat Jeho přikázání.¹²

„Všude v Církvi má každý muž a každá žena mnoho příležitostí udělat něco pro požehnání bližních a pro to, aby dílo Páně šlo kupředu.“

K růstu této Církve nedochází proto, že by byla nějak oblíbená. Dochází k němu navzdory odporu moudrých lidí světa; dochází k němu navzdory odporu náboženských učitelů, a Církev dál tu a tam shromažďuje vybrané duchy, kteří žijí takovým způsobem, že dokáží pochopit pravdu.¹³

Občas si čtu deník svého dědečka George A. Smitha. ... Četl jsem o jeho osobních zážitcích, některých nanejvýš bolestných a jiných zázračných. V mládí byl vyslán kázat evangelium našeho Pána. Prožil to, co prožili i ostatní, kteří byli povoláni ke službě. Lidé se zlými úmysly proti němu a jeho společníkům vznášeli falešná obvinění, ale on pokračoval věrně dál a Pán je ospravedlnil a zvelebil v očích lidí a dal jim svědectví o božskosti tohoto díla, které bylo tak přesvědčivé, že pro ně žádný úkol, kterého se při šíření pravdy ujali, nebyl příliš těžký.

Dědeček byl jedním z těch, kteří byli v roce 1839 vysláni kázat evangelium do Anglie. Protivník se je snažil všemožně zastrašit.

Deníky, které si tehdy psali, vypovídají o tom, že je hanobili zlí lidé a útočili na ně zlí duchové, ale Pán je ochránil a oni vykonali veliké dílo. Bylo tam tehdy osm členů Kvora Dvanácti. Mezi těmi, kteří byli povoláni do Anglie, byli muži, kteří neměli prostředky na zaplacení cesty, ale vyrazili z domova pěšky. Jeden z těchto mužů byl kvůli dlouhodobé nemoci příliš slabý, než aby ušel tři kilometry k dostavníku, a tak mu jeho přítel pomohl tuto vzdálenost překonat. Měli víru v Boha; věděli, že toto je Jeho Církev, a tak se vydali na cestu a přátelé, kteří nebyli členy Církve, byli inspirováni k tomu, aby jim dali peníze a zaplatili jim plavbu na druhou stranu oceánu, kde tito misionáři předali své poselství, a mnoho vírou naplněných lidí přijalo díky jejich službě pravdu.¹⁴

Toto je Boží dílo. Není to dílo žádného člověka. Žádný člověk ani skupina lidí by ho nemohli nést kupředu a uspět s ním tváří v tvář nepřátelství světa. Mnohokrát se ti, [kteří se tomuto dílu staví na odpor,] domnívali, že nadešel konec Církve, a pokaždé ji Pán skrze svou vznešenou moc pozvedl, a tato Církev se šíří od města k městu, od vesnice k vesnici, od národa k národu.¹⁵

Vím, že existuje mnoho problémů a že tak, jak dny poplynou, nastanou ještě větší problémy, ale tentýž Otec v nebi, který vedl děti Izraele, který zachránil Daniela a tři hebrejské děti před záhubou, tentýž Nebeský Otec, který zachoval naše předky, kteří přišli do [údolí Solného jezera] a který je zde usadil a požehnal jim a umožnil lidem v jejich chudobě, aby měli tento velkolepý chrám [Salt Lake] a další velkolepé chrámy, ... tentýž Otec, váš Otec i Otec můj, je připraven vylít na nás svá požehnání i dnes.¹⁶

Není důvod, abychom byli sklíčení. Evangelium Ježíše Krista se dál šíří kupředu. Máme zaslíbení od Nebeského Otce, že se bude šířit kupředu i nadále. Žádná jiná dispensace neměla takové ujištění, jaké máme my. V minulých dispensacích bylo evangelium ze země odňato. Když bylo znovuzřízeno v naší době, bylo tak učiněno se zaslíbením, že již nikdy nebude vzato ze země ani dáno jinému lidu. A tak vás, kteří jste přiložili ruku na pluh, naléhavě prosím, abyste se neobraceli zpět. Služte Bohu a dodržujte Jeho příkázání.¹⁷

Není třeba, abychom si o pokrok Sionu dělali starosti, neboť tato stará dobrá loď popluje hrdě dál a ti, kteří jsou věrní a upřímní, s ní bezpečně doplují do přístavu Božího, korunováni slávou,

nesmrtelností a věčným životem. Nebojím se o tyto věkem sehnuté muže a ženy, kteří si uchovali víru. Nebojím se o chlapce a dívky, kteří krácejí v poslušnosti příkázání Páně. ... Ale obávám se, že Svatí posledních dnů, kteří znají vůli našeho Otce, a přesto ji nekonají, ti, kteří čas od času vyslechnou učení Páně, a obracejí se k němu zády, svého cíle nedosáhnou, pokud se neobrátí a nebudou celým svým srdcem činit pokání.¹⁸

Dílo Boží postupuje kupředu – musíme být činorodí, chceme-li s ním udržet krok. Církev je každý uplynulý rok od svého zorganizování silnější než v roce předešlém. Dnes je vyhlídka na pokračující úspěch lepší než kdy jindy. Více lidí se dozvídá pravdu o nás a o našem postoji vůči nim. Tak, jak se světlo šíří mezi lidem, předsudky způsobené neznalostí mizí. ...

Mělo by být každému zřejmé, a jednou tomu tak bude, že odpor vůči tomuto dílu by toto dílo přemohl již dávno, kdyby nemělo božský původ. Nechť celý svět ví, že nemůže být přemoženo, neboť je to „moc Boží ke spasení všem těm, kteří věří“. [Viz Římanům 1:16.]¹⁹ [Viz námět č. 3 na straně 157.]

Bůh upravuje podmínky ve světě tak, aby se Jeho dílo mohlo šířit po celé zemi.

[Bůh] stanovil, že toto poselství, které bylo hlášáno Jeho služebníky v dobách minulých a které bylo obnoveno a prohlášováno skrze služebníky v posledních dnech, si lidé vyslechnou, a Bůh svou své moci upraví podmínky na tomto světě a způsobí, že děti lidské se pokoří, dokud nebudou kajícnými a ochotnými naslouchat. Pravdy, kterým učíme, neboli pravdy, které po nás Bůh požaduje, abychom ve světě učili, si nacházejí svou cestu.²⁰

Pán jednomu ze svých proroků zjevil, že při příchodu Knihy Mormonovy započne své dílo mezi národy, aby znovuzřídil svůj lid. [Viz 2. Nefi 30:3–8; 3. Nefi 21:1–14; 29:1–2.] Když si uvědomíme, jakou rychlostí se může dnes, v porovnání s rokem 1830, šířit evangelium Ježíše Krista, můžeme vidět, že Pán již vztáhl ruku a lidé mají příležitost tuto pravdu poznat. Nebude to dlouho trvat a v každé části tohoto světa se lidé budou moci doslechnout o evangelium od služebníků Páně, kteří ho budou hlásat s mocí. Nebeský Otec upraví podmínky ve světě tak, aby mohlo být evangelium kázáno.²¹

Spasitel pravil, že toto evangelium království bude kázáno po celém světě jako svědectví všem národům, a potom přijde konec! [Viz Joseph Smith–Matouš 1:31.] Pán by nepožadoval něco nemožného. Odstraňuje překážky a evangelium „bude kázáno“.²²

Sion bude vykoupěn a svět, který nyní dílu „mormonismu“ nerozumí, se dožije poznání, že toto je moc Boží ke spasení všem těm, kteří budou dodržovat přikázání našeho Otce. Mám svědectví o tom, že dílo se šíří rychle a že děti lidské přijímají „mormonismus“ do svého nitra; toto je dílo našeho Otce. Sami o sobě jsme možná maličcí a slabí, ale budeme-li v životě ctnostní a čistí, budeme-li činit to, o čem víme, že je správné, budou muži i ženy povoláváni k tomu, aby pokračovali v díle Páně, dokud dílo našeho Otce nebude vykonáno tak, jak si to On přeje. Ti, kteří nás nyní chápou nesprávně, nás poznají lépe. Ti, kteří se domnívají, že máme sobecké motivy, budou zbaveni klamu, a naši bratři a sestry ze světa, kteří touží po pravdě a přejí si poznat, co od nich Pán požaduje, budou v srdci zasaženi a přijmou evangelium. Sion povstane a bude zářit a stane se slávou celé země – Pán Bůh Izraelský tak stanovil.²³ [Viz námět č. 4 na straně 157.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. President Smith prorokoval, že „evangelium Ježíše Krista, našeho Pána ... [budou] slyšet lidé ve všech částech světa“ (strana 150). Jaké technologie toto umožňují? V jakém smyslu přispívají nové technologie nebo vědecké vymoženosti k naplňování Pánova díla?
2. Přečtěte si první oddíl učení (strany 150–152) a přemýšlejte přitom o svém současném povolání nebo pověření v Církvi. Jak vám naplňování vašeho povolání umožňuje podílet se na tom, „aby dílo Páně špelo kupředu“? Jak tomuto dílu pomáhá vaše úsilí coby domácího učitele nebo navštěvující učitelky? Jak se můžeme všichni podílet na tomto díle i nad rámec svého oficiálního povolání nebo pověření?

3. Na stranách 152–155 vydává president Smith svědectví o tom, že Pán řídí práci své Církve. Jaké vaše osobní zážitky dokládají pravdivost tohoto svědectví? Jak naše snaha učit evangelium v rodině a žít podle něj dokazuje naši víru v Pánovo dílo?
4. Na stranách 150 a 155–156 se zaměřte na to, co podle presidenta Smitha Pán udělá, aby připravil cestu pro to, aby mohlo být kázáno Jeho evangelium. Jaké vidíte důkazy toho, že se to dělo nebo děje v dnešním světě?

Související verše z písem: Daniel 2:44–45; Joel 2:27–28; Mosiáš 27:13; Nauka a smlouvy 64:33–34; 65:1–6; 107:99–100; Mojžíš 1:39

Pomůcka k výuce: „Mohou nastat situace, kdy nebudete znát odpověď na otázku. Pokud toto nastane, prostě řekněte, že nevíte. Možná byste mohli říci, že se pokusíte nalézt odpověď. Nebo můžete vyzvat studenty, aby našli odpověď, a během příští lekce jim poskytnout čas k tomu, aby přednesli, co zjistili.“ (*Učení – není většího povolání*, 64).

Odkazy

1. Conference Report, Apr. 1950, 6.
2. Conference Report, Apr. 1917, 37.
3. *Deseret News*, May 10, 1947, Church section, 10.
4. Conference Report, Oct. 1946, 6.
5. Conference Report, Oct. 1945, 173.
6. Conference Report, Apr. 1904, 64.
7. Conference Report, Oct. 1911, 44.
8. Conference Report, Apr. 1934, 30.
9. Conference Report, June 1919, 42–43.
10. „Our Full Duty“, *Improvement Era*, Mar. 1946, 141.
11. Conference Report, Apr. 1930, 68.
12. Conference Report, Oct. 1945, 170–171.
13. Conference Report, Oct. 1916, 47.
14. Conference Report, Apr. 1931, 32–33.
15. Conference Report, Oct. 1931, 122–123.
16. Conference Report, Oct. 1945, 174.
17. *Deseret News*, Aug. 20, 1921, Church section, 7.
18. Conference Report, Oct. 1906, 49.
19. „New Year’s Greeting“, *Millennial Star*, Jan. 1, 1920, 3.
20. Conference Report, Apr. 1917, 37.
21. Conference Report, Apr. 1927, 82–83.
22. „New Year’s Greeting“, 2.
23. Conference Report, Apr. 1906, 58.

„Svatí posledních dnů, zachovávejte den sabatu a světte jej, a přinese vám to velikou radost.“

„Budeš přinášeti svátosti své v můj svatý den“

Svěcení dne sabatu a způsobilé přijímání svátosti nám přináší větší duchovní sílu.

Ze života George Alberta Smitha

George Albert Smith se již jako dítě učil tomu, jak důležité je zachovávat den sabatu. Často se v neděli stávalo, že chlapci ze sousedství za ním zašli po Nedělní škole a zvali ho, aby si s nimi šel hrát s míčem. „Byl jsem jako ti chlapci,“ řekl. „Hru s míčem nebo jiné hry jsem považoval za skvělou zábavu. Ale měl jsem úžasnou matku. Neřekla: ‚Nemůžeš si jít hrát,‘ ale řekla: ‚Synu, budeš šťastnější, když nepůjdeš. ...‘ Chtěl bych vám říci, že jsem za tuto výchovu v rodině moc vděčný.“¹ Vliv toho, čemu presidenta Smitha učila jeho matka, lze vidět v tom, že Svatým často připomínal, že svěcení dne sabatu přináší veliká požehnání.

George Albert Smith měl jako generální autorita možnost účastnit se nedělních bohoslužeb Církve na mnoha různých místech. Když sledoval Svaté, jak během sabatu společně uctívají Boha, měl radost z jejich uctivého postoje ke svátosti: „Mám pocit, že pochopení posvátnosti svátosti večere Páně je pro členy Církve důležité. ... Mám radost, když vidím, jak naši bratří a sestry přicházejí do kaple a přijímají způsobile ... tyto symboly.“² [Viz námět č. 1 na straně 166.]

Učení George Alberta Smitha

Boží přikázání, abychom světili den sabatu, není břímě, ale požehnání.

[Pán] nás učí, že musíme zachovávat den sabatu a světit ho. Jeden den ze sedmi oddělil jako svůj den a když uvážím všechna Jeho

požehnání, která nám udílí v oněch zbývajících dnech, zdá se mi, že bychom měli nacházet radost v konání toho, o co nás žádá ve svůj svatý den, a jsem přesvědčen o tom, že dokud to nebudeme dělat, žádné štěstí nenajdeme. ... On chce, abychom byli šťastní, a řekl nám, jak tohoto štěstí můžeme dosáhnout.³

Máme myslet na účel dne [Páně] a vnímat účinek uctívání Boha. Co by svět získal, kdyby všechny děti Nebeského Otce – a my jsme všichni Jeho děti – respektovaly Jeho přání, aby sabat byl dnem uctívání? Nelze odhadnout, jakých prospěšných změn by bylo možné dosáhnout, nejen v našem národě, ale i ve všech národech světa, kdybychom dodržovali den sabatu a světili jej.⁴

Sabat se stal volným dnem ... – dnem, který si tisíce lidí vyhražují k tomu, aby porušovaly příkázání, které Bůh dal před dávnou, dávnou dobou, a já jsem přesvědčen o tom, že mnoho zármutku a starostí, které postihují a i nadále budou postihovat lidstvo, lze vysledovat až ke skutečnosti, že lidé ignorují Jeho nabádání světit den sabatu.⁵ [Viz námět č. 2 na straně 166.]

Jedním z prvních kázání, které bylo proneseno v tomto údolí [Solného jezera], bylo kázání pronesené presidentem Brighamem Youngem, který členy upozorňoval na to, aby zachovávali den sabatu a světili ho, a aby nehledě na to, jak obtížná je jejich situace, během dne sabatu neodcházeli vykonávat manuální práci. ... Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů povzbuzuje své členy, aby pamatovali na den sabatu a světili ho, protože toto konání těší Nebeského Otce.⁶

Učme tyto chlapce a dívky [v Církvi], zatímco dospívají, aby dělali to, co by Pán chtěl, aby dělali během dne sabatu, a vliv, který mohou mít v obci, v níž žijí, bude překvapivý. Dokud svět nebude činit pokání ze své nedbalosti a lhostejnosti, dokud Svatí posledních dnů nebudou v mnoha případech činit pokání ze svého lhostejného postoje vůči svatému dnu našeho Nebeského Otce, nedostane se nám veškeré radosti a štěstí, které si přejeme mít zde, a nebude s námi ani na věčnosti.⁷

Zdá se, že někteří lidé si myslí, že pokud se zúčastnili náboženského shromáždění nebo vykonali nějakou část služby, která se od nich v neděli požaduje, mohou se pak svobodně věnovat zálibám

a zabývat se činnostmi, které jsou neslučitelné s duchem sabatu, a přesto si i nadále uchovávat přízeň našeho Otce. Pravím vám, že pokud budou členové Církve, kteří vědí, co mají dělat, setrvat v znesvěcování dne sabatu tím, že se budou věnovat světským zálibám, ztratí víru; a Duch našeho Nebeského Otce se od nich vzdálí.⁸

Znesvěcovat den sabatu není nic nevýznamného. Chci vám říci, že pokaždé, když znesvěcujete den sabatu, něco ztrácíte – ztrácíte toho více, než kolik získáváte, nehledě na to, co si můžete myslet, že získáte.⁹

Zapomínat na to, že [den sabatu] je dnem Páně, jak se zdá, že někteří z nás zapomínají, je nevděčné. Bůh oddělil jeden den ze sedmi nikoli proto, aby z něj udělal břímě, ale aby nám do života vnesl radost a aby způsobil, že náš domov bude místem rodinného shromáždění, aby se rodiče a děti mohli sejít kolem rodinného krbu a mohli prohlubovat lásku jednoho ke druhému. ...

Svatí posledních dnů, zachovávejte den sabatu a svěťte jej, a přinese vám to velikou radost a Nebeský Otec vám bude udílet požehnání, která budou vyplývat z poslušnosti Jeho rad a pokynů.¹⁰

Důležitou součástí svěcení dne sabatu je účast na církevním shromáždění.

Chceme-li činit to, co by si Nebeský Otec přál, abychom činili, budeme v den sabatu chodit do Jeho svatého domu a přijímat tam svátost na památku oběti, kterou pro nás vykonal Vykupitel lidstva.¹¹

Toto [den sabatu] je Pánův svatý den; toto je den, který oddělil stranou a během něhož Ho máme uctívat, a v těchto posledních dnech nám dal dodatečné přikázání – abychom v Jeho svatý den chodili do domu modlitby a půstu a vyznávali tam své chyby a vydávali svědectví mezi sebou [viz NaS 59:9–12]. ...

V této zázračné době, kdy lidé mohou sedět pohodlně doma a naslouchat hudbě světa a poslouchat veřejné proslovy a kázání, zůstávají u svého krbu a možná mají pocit, že získávají vše, co by mohli získat, kdyby šli na místo určené pro náboženské bohoslužby.

Není třeba, aby Svatí posledních dnů byli v tomto ohledu oklamáni. To, co přináší užitek, není jen ono slovo, které slyšíme, ale

zásadní je i vliv, který prostupuje naše domy uctívání a který pochází od našeho Nebeského Otce. Můžeme mít doma rozhlasový přijímač, ale ten nám nepřinese takový duchovní užitek, jaký by nám přineslo to, kdybychom šli v Pánův svatý den do Jeho domu, kde je nám umožněno přijmout svátost a kde se modlíme a prosíme o požehnání od Nebeského Otce a získáváme svědectví o pravdě, jejímž záměrem je spasit lidstvo.¹² [Viz námět č. 3 na straně 166.]

Přijímání svátosti v den sabatu je posvátnou výsadou.

Myslím, že snad většina z nás si uvědomuje, jakého daru se nám dostává při oněch příležitostech, kdy je nám umožněno sejít se v pokoji a v tichosti, shromáždit se a přijmout symboly zlomeného těla a prolité krve Mistrov. V mysli každého z nás to má být – a předpokládám, že je – tou nejposvátnější a nejslavnostnější událostí, kdy si uvědomujeme, že obnovujeme smlouvy s Tím, kdo dal svůj život proto, abychom mohli být vzkříšeni a oslaveni. Jsem si jist, že když tyto symboly přijímáme, všichni si uvědomujeme, že svátost, kterou Pán zavedl před svou smrtí, má pro nás být povzbuzením, inspirací a požehnáním po celou věčnost.¹³

Svátost je velmi důležitá. Sám Pán určil, že máme tyto symboly přijímat. Je mnoho těch, kteří věří, že je nutné, aby byli pokřtěni a aby v jejich prospěch byly vykonány i další obřady evangelia, a přesto se stávají lhostejnými a nedbalými, pokud jde o svátost večere Páně. Náš Otec v nebi toto považoval za tak důležité, že skrze Jeho milovaného Syna a apoštoly a proroky byli Svatí, jak je zaznamenáno v písmech, nabádáni k tomu, aby svátost přijímali pravidelně. Zmiňují se o tom tři evangelisté [viz Matouš 26:26–28; Marek 14:22–24; Lukáš 22:19–20] a my shledáváme, že písmena na mnoha místech učí tomu, jak je to důležité, stejně jako tomu učil sám Pán, když přebýval v těle. Otec v nebi nám nedává žádná přikázání ani žádné rady, které nejsou důležité. Učí nás, abychom byli pozvednuti, abychom rostli a rozvíjeli se, a budeme-li Jeho rady následovat, připraví nás to na to, abychom se mohli vrátit do Jeho přítomnosti. ... Každý sabatní den se od nás očekává, že se budeme scházet a že budeme přijímat symboly těla a krve našeho vzkříšeného Vykupitele. ...

„Svátost, kterou Pán zavedl před svou smrtí, má pro nás být povzbuzením, inspirací a požehnáním po celou věčnost.“

Zmínku o tom nacházíme také v 18. kapitole 3. Nefiho, kde Spasitel učí lid na tomto [americkém] kontinentu zachovávat svátost, stejně jako to učil své učedníky ve starém světě. Píše se zde:

„A když zástup pojeďl a byl naplněn, on pravil učedníkům: Vizte, bude mezi vámi vysvěcen jeden a tomu dám moc, aby lámal chléb a žehnal ho a dával ho lidu církve mé, všem těm, kteří uvěří a budou pokřtěni ve jménu mém.

A to budete vždy hleděti, abyste činili, stejně jako jsem činil já, stejně jako jsem já lámal chléb a žehnal ho a dal ho vám.“

... V dalším verši se píše toto:

„A to budete činiti na památku těla mého, které jsem vám ukázal. A bude to svědectvím Otci, že na mne vždy pamatujete. A budete-li na mne vždy pamatovati, budete míti Ducha mého, aby byl s vámi.“
[3. Nefi 18:5–7.]

... Kromě toho shledáváme, že v naší době nám Pán dal na toto téma zjevení. Ve 20. oddíle Nauky a smluv nám Pán dává ohledně této záležitosti určité pokyny. V tomto zjevení, počínaje 75. veršem, říká:

„Je nutné, aby se církev scházela často, aby přijímala chléb a víno na památku Pána Ježíše;

A starší nebo kněz ho bude žehnati; a tímto způsobem ho bude žehnati – poklekne s církví a bude vzývati Otce ve vážné modlitbě řka –“

Všimněte si té nádherné modlitby, která následuje ...:

„Ó Bože, Věčný Otče, prosíme tě ve jménu tvého Syna, Ježíše Krista, abys požehnal a posvětil tento chléb duším všech těch, kteří jej přijímají, aby jej mohli jísti na památku těla tvého Syna a tobě dosvědčiti, ó Bože, Věčný Otče, že jsou ochotni vzítí na sebe jméno tvého Syna a vždy na něj pamatovati a zachovávatí jeho přikázání, jež jim dal; aby mohli vždy mítí jeho Ducha, aby byl s nimi. Amen.“
[NaS 20:75–77.]

Modlitba a požehnání vody je do určité míry podobné [viz NaS 20:78–79].

Jak posvátné, jak nesmírně posvátné jsou myšlenky vyjádřené v modlitbě svátosti! Nabádám vás, bratří, abychom když vykonáváme obřad svátosti, opakovali ... přesně ona slova daná zjevením, a abychom tak činili s Duchem Páně. Když tyto modlitby opakujeme, máme pociťovat význam toho, co vyjadřují slova, jež pronášíme.¹⁴

Někdy se obávám, že když se na některém našem shromáždění vykonává obřad svátosti, nepanuje tam ona posvátná atmosféra, která tam panovat má. Je to tak posvátná výsada! ... Ti, kteří svátost [přijímají], mají pamatovat na závazek, který je v modlitbě vyjádřen.¹⁵ [Viz námět č. 4 na straně 166.]

Způsobilé přijímání svátosti obnovuje naši duchovní sílu.

K výživě fyzického těla přijímáme fyzickou potravu – neboli přijímáme chléb a vodu atd. Právě tak je nezbytné, abychom přijímali symboly těla a krve našeho vzkříšeného Pána, abychom prohlubovali i svou duchovní sílu. Lze vysledovat, že muži a ženy, kteří rok od roku nepřijímají Večeři Páně, postupně ztrácejí Ducha našeho

Nebeského Otce; když mají příležitost podílet se na tomto požehnání, ale nevyužívají toho, ztrácejí Jeho společenství. ...

Nalistoval jsem si jednu pasáž v písmech, v 11. kapitole 1. Korintským, počínaje 23. veršem, kde se píše toto:

„Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb,

a díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou památku.

Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrátkoli pítí budete, na mou památku.

Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokudž nepřijde.

A protož kdokoli jedl by chléb tento, a pil kalich Páně nehodně, vinen bude tělem a krví Páně.

Zkusíš tedy sám sebe člověk, a tak chléb ten jez, a z toho kalicha pí.

Nebo kdož jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla Páně.

Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí mnozí.“
[1. Korintským 11:23–30.]

... Rád bych vás upozornil na to, že pokud [přijímáme svátost] nezpůsobile, skrývá se v tom určité nebezpečí. Před přijímáním této svátosti má být naše srdce neposkvrněné; naše ruce mají být čisté; máme být prosti veškerého nepřátelství vůči těm, s nimiž se stýkáme; máme být smířeni s bližními; a máme mít v srdci touhu činit vůli našeho Otce a dodržovat všechna Jeho příkázání. Budeme-li tak činit, bude pro nás přijímání svátosti požehnáním a obnoví to naši duchovní sílu. ...

... Smlouvy, které uzavíráme se svým Otcem, bychom měli brát vážně. Věnujme těmto smlouvám bedlivou pozornost a dbejme na to, abychom jedli a pili způsobile, aby naše duše získala požehnání a aby se naše duchovní síla prohloubila. Tato požehnání jsou určena vám, bratří a sestry, kteří jste domácími ve víře. Buďme za ně vděční a žijme tak, abychom jich byli hodni, abychom svým životem mohli být příkladem toho, čemu věříme. Nechť nikdo z nás na sebe

neuveďte odsouzení tím, že bude přijímat svátost nehodně, čímž by mu bylo odepřeno společenství Ducha našeho Otce.¹⁶

[Svátost] máme přijímat s pokorou, s připravenými čistými rukama a neposkvřeným srdcem a s přáním, aby to bylo přijatelné pro našeho Otce; pak ji budeme přijímat způsobile a budeme se radovat z požehnání, kterého se nám dostane.¹⁷

Kéž nám Pán žehná; kéž je Jeho Duch na nás i nadále vyléván. Kéž máme jeden druhého rádi, jak nám to přikázal Otec. Můžeme-li přijímat svátost způsobile, můžeme mít i jeden druhého rádi, tak jako to náš Otec stanovil; a přitom budeme pamatovat na to, co nám řekl: „Nejste-li jedno, nejste moji.“ [NaS 38:27.]¹⁸ [Viz námět č. 5 níže.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Přečtěte si druhý odstavec na straně 159. Kdyby se měl prezident Církve zúčastnit vašeho shromáždění svátosti, jak by to podle vás na něj zapůsobilo? Co můžete osobně dělat pro to, abyste projevovali větší uctivost vůči Pánu a svátosti?
2. Přemítejte o slovech presidenta Smitha uvedených v druhém a třetím odstavci na straně 160. Jaký užitek by obecně přineslo společnosti to, kdyby více lidí ctilo den sabatu? Jakými vhodnými způsoby můžeme pomoci rodině i ostatním porozumět tomu, že zachovávání dne sabatu je spíše požehnání než břímě?
3. Co nám přináší společné nedělní uctívání Boha v porovnání s tím, kdybychom evangelium studovali jen sami doma? (Některé příklady najdete na stranách 161–162; viz také NaS 59:9–12.)
4. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 162 a přemítejte o tom, co můžete dělat pro to, aby se obřad svátosti stal smysluplnější součástí vašeho života. Jak lze efektivně pomáhat dětem připravit se na svátost a přistupovat k ní s úctou?
5. Přečtěte si poslední čtyři odstavce učení (strany 165–166) a zaměřte se přitom na to, co nás podle presidenta Smitha činí

způsobilými přijímat svátost. Proč podle vás přispívá způsobilé přijímání svátosti k růstu naší duchovní síly?

Souwisející verše z písem: Exodus 20:8–11; Izaiáš 58:13–14; Matouš 18:20; 3. Nefi 18:1–12; 20:8–9; Moroni 6:5–6

Pomůcka k výuce: „Zkušený učitel nepřemýšlí: ‚Co bych měl dnes ve třídě udělat?‘, ale ptá se: ‚Co budou dnes moji studenti ve třídě dělat?‘; neptá se: ‚Čemu dnes budu učit?‘, ale spíše: ‚Jak pomohu studentům odhalit to, co potřebují znát?‘ (Virginia H. Pearceová, *Učení – není většího povolání*, 61.)

Odkazy

1. Conference Report, Oct. 1948, 188.
2. Conference Report, Apr. 1908, 34–35.
3. Conference Report, Oct. 1937, 50.
4. „A Faith Founded upon Truth“, *Deseret News*, June 17, 1944, Church section, 4.
5. Conference Report, Oct. 1935, 120.
6. Conference Report, Apr. 1948, 13–14.
7. „Tribute to Richard Ballantyne“, *Instructor*, Nov. 1946, 505.
8. „Faith – and Life“, *Improvement Era*, Apr. 1949, 252.
9. Conference Report, Oct. 1948, 188.
10. Conference Report, Oct. 1932, 23.
11. Conference Report, Oct. 1932, 23.
12. *Deseret News*, Jan. 31, 1925, section 3, page 4.
13. „The Sacredness of the Sacrament“, *Improvement Era*, Apr. 1946, 206.
14. Conference Report, Apr. 1908, 35–37.
15. „The Sacredness of the Sacrament“, 206.
16. Conference Report, Apr. 1908, 34–35, 37.
17. Conference Report, Apr. 1908, 36.
18. Conference Report, Apr. 1908, 37.

„V písmech se o moci víry nachází hojnost důkazů. ... Díky víře prorok Eliáš svolal z nebe oheň, aby spálil oběť, kterou připravil.“

Posilující moc víry

Víra je dar od Pána, díky němuž jsou spravedliví lidé obdařeni mocí konat pozoruhodné věci.

Ze života George Alberta Smitha

V roce 1919 byl George Albert Smith, tehdy člen Kvora Dvanácti apoštolů, povolán presidentem Evropské misie. Krátce po svém příjezdu se president Smith v poselství určeném místním Svatým zmínil o těžké situaci v Evropě, která se dosud vzpamatovávala ze zničujících dopadů 1. světové války: „Uvědomuji si, že žijeme v důležitém období světové historie. Vzhledem k novým, napjatým okolnostem, kterým národy čelí, a k nepokojné atmosféře, která se šíří téměř všude mezi dětmi lidskými, pocítuji tudíž velkou zodpovědnost se s nimi setkávat a nanejvýš upřímně toužím po božském vedení při vykonávání svých povinností.“ President Smith měl víru v to, že navzdory těžké době, které čelili, bude úsilí členů a misionářů odměněno úspěchem: „S pomocí dobrých a schopných spolupracovníků v [misijním] ústředí a s věrnými muži a ženami v misijním poli očekávám s radostným tušením bohatou úrodu poctivých duší.“¹

Jednou z nejnaléhavějších povinností presidenta Smitha jako presidenta misie bylo zvýšit počet misionářů v Evropě. Církev vyslala do Evropy během války jen velmi málo misionářů a představitelé evropských vlád nyní kvůli nedostatku potravin a dalším ekonomickým problémům nebyli ochotni vydávat víza cizincům. President Smith měl obtížný úkol přesvědčit tyto představitelé, aby umožnili misionářům vstoupit do jejich země. V dopise své dceři Emily popsal president Smith cestu do Londýna, kterou za tímto účelem podnikl.

„Náš americký velvyslanec je velmi laskavý a podařilo se mu zajistit nám rozhovor se sirem Robertem Hornem, ministrem práce Velké Británie. Když jsme dorazili do jeho kanceláře, předali jsme dopis od velvyslance tajemníkovi sira Roberta, který se nás zeptal,

zda lze naši záležitost přesunout, protože jeho nadřazený se za několik minut chystal odjet na tři týdny do Skotska. Ujistil jsem ho, že bychom byli velmi vděční za pět minut jeho času právě nyní, protože jsme nebydleli v Londýně a protože naše záležitost byla urgentní. Tajemník zašel za sirem Robertem a zanedlouho se vrátil s tím, že sir Robert svou cestu odloží a setká se s námi téhož dne ve čtyři hodiny. Onoho rána jsem se velmi vroucně modlil o to, abychom měli otevřenou cestu, a když jsme byli pozváni, abychom se vrátili, byl jsem Nebeskému Otci nesmírně vděčný.“

V určenou hodinu byli prezident Smith a jeho společníci pozváni do soukromé kanceláře sira Roberta Hornea. „Snažili jsme se mu vysvětlit, co potřebujeme, a ujistili jsme ho, že to, o co žádáme, potřebuje i Velká Británie. Téměř hodinu a půl s velkým zájmem naslouchal části historie Církve a tomu, čemu věříme, atd.

Když jsem domluvil, znovu se zeptal, co od něho žádáme, a když jsme mu řekli, že si přejeme mít výsadu doplnit své misionářské síly až na dvěstěpadesát misionářů – na tentýž počet jako před válkou – řekl, že pro něj bude potěšením vydat pokyn ministerstvu, aby bylo tomuto počtu misionářů umožněno vstoupit do země, jakmile sem dorazí. Samozřejmě jsme byli velmi potěšeni a při odchodu jsme ho ujistili, že z nás sňal značné břímě.

Jsem si jist, že jsme se spřátelili s jedním z nevlivnějších mužů Anglie, a neváhal bych za ním kdykoli zajít, pokud by to bylo potřeba.“²

James Gunn McKay, jeden z misionářů presidenta Smitha, který byl na setkání se sirem Robertem Hornem přítomen, později řekl: „Podívejte se na tu úžasnou práci, kterou vykonal. [V misi] tehdy bylo jen několik málo misionářů. Zdálo se, že cesta byla zatarašena, ale on přišel naplněn inspirací Páně a byl schopen zaklepat na dveře úředníků a získat si jejich důvěru; a nakonec jsme získali ony výsady, které jsme chtěli – aby misionáři mohli přijít a pustit se znovu do práce a plnit své poslání nést kupředu věc Boží a konat Jeho dílo – a tímto způsobem nám poskytl svědectví o tom, že Bůh řídí toto dílo.“³ Starší McKay přisuzoval úspěch presidenta Smitha jeho „víře a oddanosti a pravé lásce vůči všem těm, s nimiž se stýkal“. „Pracoval jsem s ním,“ řekl. „Radil jsem se s ním; modlil jsem se s ním, a vím, že jeho víra a oddanost je tak hluboká jako sám život.“⁴ [Viz námět č. 1 na straně 177.]

Učení George Alberta Smitha

Moc víry je patrná v písmech.

Je nám řečeno, že bez víry nemůžeme potěšit Boha [viz Židům 11:6]. Víra je hybnou silou veškerého jednání a v písmech se o moci víry nachází hojnost důkazů. Byla to víra, díky níž byl Noé schopen postavit koráb, a díky poslušnosti příkázání Božích byli on a jeho rodina zachráněni, zatímco ti, kterým se víry nedostávalo, byli pohřbeni ve veliké potopě. [Viz Genesis 6:13–22; 7:1–24.]

Byla to víra, díky níž byli Lot a členové jeho rodiny ochráněni, když oheň z nebes pohltit města Sodomu a Gomoru a zahubil obyvatele, kteří víru neměli. [Viz Genesis 19:12–25.]⁵

Díky víře Mojžíš vyvedl děti Izraele z poroby, prošel Rudým mořem jako po suché zemi, a když se o to pokusila egyptská vojska, která je pronásledovala, utopila se. Lidé byli živeni chlebem z nebe. Když Mojžíš udeřil do skály na Orébu, vytryskla voda, která uhasila jejich žízeň; a pustinou byli vedeni do zaslíbené země. [Viz Exodus 14:21–31; 16:14–15; 17:5–6.]⁶

Když se Daniel dál otevřeně modlil k Bohu Izraele navzdory nařízení, které jeho nepřátelé záměrně připravili, aby ho zahubili, uvrhli ho do jámy lvové a ponechali ho v ní celou noc. Věděl, že Nebeský Otec ho může ochránit, a jeho důvěra byla neochvějná. Druhý den, časně zrána, vyrazil král k jámě a našel Daniela naživu. Díky jeho víře byla divoká zvířata neškodná a díky víře si získal náklonnost krále. [Viz Daniel 6:4–28.]

Tři hebrejci, Sidrach, Mizach a Abdenágo, kteří odmítli uctívat zlatý obraz, který postavil Nabuchodonozor, byli uvrženi do ohnivé pece, která byla rozpálena sedmkrát více než obvykle. Důvěřovali živícímu Bohu a jejich víra byla odměněna tím, že jejich život byl zachován. [Viz Daniel 3:8–28.]

Díky víře prorok Eliáš svolal z nebe oheň, aby spálil oběť, kterou připravil, a král a jeho lid tak byli přesvědčeni, že Bohem je Bůh Izraele, a nikoli Bál [viz 1. Královská 18:36–40].

Díky víře si bratr Jaredův a jeho následovníci uchovali jazyk svých otců během zmatení jazyků u Babylonské věže a byli

„Díky víře Mojžíš vyvedl děti Izraele z poroby [a] prošel Rudým mořem jako po suché zemi.“

přivedeni na tuto západní polokouli [viz Eter 1:33–43]. ... A obdobná víra umožnila Lehimu přeplavit se s rodinou přes moře a usadit se v této zemi – vyvolené nad všemi ostatními zeměmi.

Byla to víra, díky níž byli Ježíšovi učedníci schopni vytrpět pronásledování, které je potkalo, a utvrdit navzdory odporu Židů evangelium, které jim Spasitel předal.⁷

Byla to víra, díky níž Vykupitel světa a ti, kteří se s Ním stýkali, vykonalí všechny zázraky. Od počátku času až do nynějška má ten, kdo je naplněn vírou, moc Boží.⁸ [Viz námět č. 2 na straně 177.]

Moc víry je zřejmá v životě spravedlivých Svatých v této dispensaci.

Právě díky bezvýhradné víře v Boha odešel chlapec-prorok [Joseph Smith] do lesa, poklekl a pomodlil se a obdržel první veliký nebeský projev, kterého se mu dostalo, díky němuž byl lidstvu znovu

zjeven charakter Božstva. Byla to víra, díky níž byl schopen vydat se na pahorek Kumora a obdržet tam z rukou anděla ony posvátné záznamy, které později přeložil darem a mocí Boží. Byla to víra, díky níž vedl svůj lid z Kirtlandu do Missouri a zpátky do Illinois, a ačkoli jejich domovy byly opakovaně pleněny a oni byli vyháněni, víra, kterou měli vštípenou v srdci, s nimi zůstala, a oni věděli, že Bůh na ně pamatuje. Byla to víra, díky níž bylo pod vedením Proroka Josepha Smitha založeno veliké město Nauvoo; a díky víře obdržel ony vznešené pravdy, které jsou obsaženy v Nauce a smlouvách.

Byla to víra, díky níž Brigham Young vedl lid do této západní krajiny [údolí Solného jezera]; a když dorazil na vrchol hory a pohlédl na údolí, Bůh mu dal svědectví, že toto je to místo, kde se má Izrael usadit. ... Byla to víra, díky níž lidé, ve své slabosti a chudobě, položili úhelný kámen tohoto velkolepého chrámu [Salt Lake], s vírou, že Bůh připraví cestu a zajistí prostředky, díky nimž bude možné tuto stavbu dokončit. Byla to víra, díky níž byl Nebeský Otec milosrdný k těmto lidem, kteří s úzkostí sledovali, jak jim cvrčci požírají úrodu, aniž by tomu mohli zabránit, a skrze prozřetelnost Boží byly jejich modlitby zodpověděny a oni o tom získali svědectví díky tomu, že přiletěli rackové a zachránili jim úrodu a ochránili je před vyhladověním. ...

... Díky víře jsou muži, kteří stojí v čele tohoto díla, čas od času inspirováni k tomu, aby nám předali ponaučení, které potřebujeme. Díky víře jsme vzděláváni ... těmi, kteří slouží ve jménu Páně – a Utěšitel obživuje jejich porozumění, připomíná jim věci minulé a ukazuje jim věci, které mají přijít; čímž dokazují, že mají ducha zjevení.⁹

Díky víře se starší Izraele vydávali do světa, opouštěli domov a své blízké a snášeli potupu světa, aby mohli vydávat svědectví o tom, že Bůh žije, že Ježíš je Kristus a že Joseph Smith byl prorok Páně. Díky víře byli vaši nemocní uzdraveni a vaši mrtví vzkříšeni k životu. Kdyby byly dostupné záznamy o zázracích, které se udály mezi tímto lidem ..., byly by svědectvím o moci Boží skrze víru, která nebyla překonána v žádném období světa.

Právě tato zásada, bratří a sestry, nás směřuje k nebi a dodává nám naději v životních zápasech. Když jsme zmateni a když čelíme překážkám, které zdánlivě nedokážeme překonat, můžeme s vírou

„Byla to víra, díky níž Brigham Young vedl lid do ... [údolí Solného jezera].“

ve Vykupitele světa přijít k Bohu a vědět, že naše modlitby budou zodpověděny v náš prospěch.¹⁰ [Viz námět č. 3 na straně 177.]

Často se lidé ptají: Je možné, aby chlapci a dívky, mladí muži a ženy, kteří vyrostli v tomto pokolení v Církvi, byli ochotni snášet těžkosti, strádání a zkoušky, které kvůli evangeliu snášeli jejich otcové a matky? Opustili by pohodlný domov, aby kvůli víře zalidnili novou zemi?

Pravím vám, že pokud jim bylo do srdce vštípeno poznání božskosti tohoto díla, tak jak ho známe, pokud jim byla dána víra díky tomu, že dodržujeme přikázání Páně, pokud jsme je učili, aby poznali, že Ježíš je Kristus a že Joseph Smith byl prorok Páně, pak vám pravím ano! – udělali by to, co udělali jejich otcové a matky, zařadili by se mezi ty, kteří tvoří Izrael posledních dnů.

Pokud by to znamenalo strádání, pokud by to znamenalo nemoci a utrpení nebo dokonce vyhoštění, stovky a tisíce našich synů a dcer by díky poznání, že toto je evangelium Kristovo, zpečetili své

svědectví vlastním životem, pokud by to bylo potřeba.¹¹ [Viz námět č. 2 na straně 177.]

**Budeme-li používat víru, Pán nám otevře cestu,
abychom mohli vykonat to, o co nás žádá.**

Vzpomínám si, jak jsem jednoho dne pocítil inspiraci říci jednomu misionáři, který se chystal odjet do určitého města, kde nám nedovolili konat pouliční shromáždění:

„Pamatujte na to, abyste dal Pánu šanci. Budete žádat o laskavost. Dejte Pánu šanci. Požádejte Ho, aby vám otevřel cestu.“

Tento mladík se vydal do onoho města, vstoupil do kanceláře starosty a zeptal se, zda se může se starostou sejít. Chtěl se ho zeptat, zda mohou změnit určité pravidlo.

Když tam přišel, zjistil, že starosta je mimo město. Mladík vyšel z kanceláře, rozhlédl se po chodbě a na konci chodby spatřil na dveřích nápis: „Kancelář vrchního konstábla“. Na okamžik zaváhal, ale něco mu řeklo: „Dej Pánu šanci.“ Vešel do kanceláře vrchního konstábla a řekl mu, proč přišel. Když domluvil, konstábl řekl:

„Jaký roh ulice byste tedy chtěl?“

On odvětil: „Neznám toto město tak dobře jako vy. Nerad bych žádal o nějaký roh ulice, který by byl nevhodný nebo kde bychom překáželi dopravnímu provozu. Nevadilo by vám, kdybyste šel se mnou a nějaký roh vybral?“

Představte si misionáře, jak žádá vrchního konstábla, aby mu vybral roh ulice, na kterém by mohl kázat evangelium!

Konstábl odvětil:

„Samozřejmě, půjdu s vámi.“

Za patnáct minut měli jeden z nejlepších rohů ve městě spolu s povolením kázat evangelium Ježíše Krista tam, kde se nekázalo na ulicích od doby před [1. světovou] válkou. ...

Pán má schopnost dosáhnout toho, čeho my nejsme schopni, a nikdy nás nežádá, abychom udělali něco, co by On neumožnil vykonat. Právě to nám řekl skrze Nefiho. Nebude žádat nic, aniž by připravil cestu.

„A stalo se, že já, Nefi, jsem řekl svému otci: Půjdu a učiním věci, které přikázal Pán, neboť vím, že Pán nedává dětem lidským žádná přikázání, aniž by pro ně připravil cestu, aby mohly uskutečnit věc, kterou jim přikazuje.“ [1. Nefi 3:7.]

Pokud vás Pán o něco žádá nebo od vás očekává, že něco uděláte, a vy zkrátka nevíte, jak na to, udělejte to nejlepší. Vydejte se směrem, kterým byste měli jít; důvěřujte Pánu, dejte mu šanci, a On vás nikdy nezklame.¹²

Jak úžasné je vědět, že se můžeme, pokud chceme, chytit za ruku Nebeského Otce a nechat se Jím vést! Žádný jiný lid na světě nemá takovou jistotu, jako má tento lid.¹³ [Viz námět č. 4 na straně 177.]

Bůh uděluje víru jako dar spravedlivým.

Naše víra je podmíněna naším spravedlivým životem. Nemůžeme žít nesprávně a mít takovou víru, jakou bychom mít měli, ale pokud dodržujeme přikázání Páně, můžeme mít víru a tato víra poroste a bude se prohlubovat tak, jak se bude prohlubovat naše spravedlivost.¹⁴

Pokud se někomu z nás nedostává víry v toto dílo, je tomu tak proto, že nedodržuje přikázání Boží. Pokud někteří nevědí, že toto je dílo našeho Otce, je tomu tak proto, že nekonají svou povinnost. Víím, právě tak, jako vím, že žiji, že toto je dílo Páně, a toto poznání přichází díky dodržování Jeho přikázání.¹⁵

Víme, že víra je dar Boží; je to ovoce spravedlivého života. Ne-přichází k nám na povel, ale je to důsledek toho, že konáme vůli Nebeského Otce. Pokud se nám víry nedostává, zkoumejme své nitro, abychom zjistili, zda dodržujeme Jeho přikázání, a pokud ne, čiňme neodkladně pokání. ... Kéž Pán prohloubí naši víru a kéž žijeme tak, abychom toho byli hodni.¹⁶

Doufám, že ti, kteří obdrželi tento úžasný dar víry, žijí tak, aby si ho udrželi.¹⁷ [Viz námět č. 5 na straně 177.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. V příběhu na stranách 169–170 vyhledejte to, co dokládá víru George Alberta Smitha. Jeden z misionářů presidenta Smitha řekl, že tím, čeho president Smith dosáhl, „nám poskytl svědectví o tom, že Bůh řídí toto dílo“ (strana 170). Jaký vliv na vás měla nebo má víra druhých, například rodinného příslušníka nebo blízkého přítele?
2. Projděte si příklady víry uvedené na stranách 171–174. Jaké další příklady víry mají pro vás zvláště velký význam? Jak byste mohli použít tyto příklady k tomu, abyste pomohli někomu, kdo víru používá, ale dosud neobdržel požehnání, po kterých touží?
3. Jak vám vaše víra dodává „naději v životních zápasech“? Jak nám může víra pomoci překonávat strach nebo jiné překážky, „které zdánlivě nedokážeme překonat“? (Strana 173.)
4. Přečtěte si příběh, který začíná na straně 175, a porovnejte ho s příběhem uvedeným v oddíle „Ze života George Alberta Smitha“. Máte nějaké zážitky, které se podobají těmto příběhům? Co podle vás znamená „dát Pánu šanci“?
5. President Smith učil, že „víra je dar Boží“, který „k nám [nepřichází] na povel“ (strana 176). Jaký vliv má tato zásada na to, jak se snažíte prohlubovat svou víru a inspirovat k víře druhé? Co konkrétně můžeme například dělat, abychom si „udrželi“ dar víry? (Viz Alma 32:35–43.)

Související verše z písem: Židům 11:1–11, 17–34; Jakub 2:17–24; Alma 32:26–43; Eter 12:6–22; Moroni 7:27–39; Nauka a smlouvy 136:42

Pomůcka k výuce: „Abyste pomohli studentům připravit se na zodpovězení otázek, můžete jim předtím, než bude něco přečteno nebo proneseno, říci, že je požádáte o jejich reakci. ... Mohli byste například říci: ‚Až budu číst tuto pasáž, věnujte tomu pozornost, abyste se mohli podělit o to, co vás na ní nejvíce zaujalo‘ nebo ‚Až budeme číst tento verš, zamyslete se, zda rozumíte tomu, co nám Pán říká o víře.‘“ (*Učení – není většího povolání*, 69).

Odkazy

1. „Greeting“, *Millennial Star*, July 10, 1919, 440–441.
2. Glenn R. Stubbs, „A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951“ (PhD diss., Brigham Young University, 1974), 142–143.
3. James Gunn McKay, Conference Report, Oct. 1921, 156.
4. James Gunn McKay, „A Biography of George Albert Smith“, 160.
5. Conference Report, Apr. 1923, 75–76.
6. Conference Report, Oct. 1913, 102.
7. Conference Report, Apr. 1923, 75–76.
8. Conference Report, Oct. 1913, 102.
9. Conference Report, Oct. 1913, 102–103.
10. Conference Report, Oct. 1913, 102–103.
11. „As to This Generation“, *Improvement Era*, Feb. 1949, 73.
12. „Give the Lord a Chance“, *Improvement Era*, July 1946, 427.
13. Conference Report, Apr. 1947, 164.
14. Conference Report, Oct. 1950, 6.
15. Conference Report, Oct. 1915, 27–28.
16. Conference Report, Oct. 1913, 103.
17. Conference Report, Apr. 1923, 77.

Zůstávejte na Pánově straně linie

*Pán nám dal přikázání, abychom dokázali
odolávat zlu a nacházet štěstí.*

Ze života George Alberta Smitha

George A. Smith, dědeček George Alberta Smitha, sloužil mnoho let v Kvoru Dvanácti apoštolů a v Prvním předsednictvu jako rádce Brigham Younga. George Albert Smith často opakoval radu, kterou jeho dědeček dával své rodině: „Existuje dobře definovaná hraniční linie mezi Pánovým územím a územím ďáblovým. Zůstanete-li na Pánově straně linie, budete pod Jeho vlivem a nebudete mít touhu činit zlo; ale přejdete-li na stranu ďábla, byť jen o píd', jste v moci pokušitele, a bude-li úspěšný, nebudete schopni správně myslet ani uvažovat, protože ztratíte Ducha Páně.“

George Albert Smith řekl, že tuto radu používal během celého života jako vodítko při rozhodování: „Když jsem byl někdy pokoušen něco udělat, zeptal jsem se sám sebe: ‚Na které straně linie jsem?‘ Když jsem se rozhodl být na bezpečné straně, na straně Pánově, udělal jsem vždy to, co bylo správné. A tak když přijde pokušení, s modlitbou o problému přemýšlejte, a vliv ducha Páně vám pomůže rozhodnout se moudře. V bezpečí jsme pouze na Pánově straně linie.“¹ [Viz námět č. 1 na straně 187.]

Učení George Alberta Smitha

**Máme-li zůstat na Pánově straně linie, je
nutná naprostá poslušnost přikázání.**

Veškeré bezpečí, veškerá spravedlivost, veškeré štěstí se nacházejí na Pánově straně linie. Pokud dodržíte přikázání Boží tím, že

„Budeme-li se řídit radami a pokyny, které Pán dal, naše cesta bude cestou štěstí.“

zachováváte den sabatu, jste na Pánově straně linie. Pokud dbáte na osobní modlitby i na rodinné modlitby, jste na Pánově straně linie. Pokud jste vděční za jídlo a vyjadřujete tuto vděčnost Bohu, jste na Pánově straně linie. Pokud máte rádi bližního svého jako sebe samého, jste na Pánově straně linie. Pokud jste čestní v jednání s bližními, jste na Pánově straně linie. Pokud dodržujete Slovo moudrosti, jste na Pánově straně linie. A tak bych mohl pokračovat s Desaterem a s dalšími příkázáními, která nám Bůh dal jako vodítko, a mohl bych znovu říci, že vše, co obohacuje náš život, co nás činí šťastnými a co nás připravuje na věčnou radost, se nachází na Pánově straně linie. Hledání chyb na tom, co nám Bůh dal jako vodítko, se na Pánově straně linie nenachází.² [Viz námět č. 2 na straně 188.]

[Pán pravil]: „Nemohu pohlížeti na hřích se sebemenší mírou shovívavostí“; ani se sebemenší mírou shovívavosti [NaS 1:31]. Proč? Protože ví, že když hřešíme, přicházíme o požehnání, které bychom obdrželi, kdybychom neopustili cestu, která k onomu požehnání vede.³

Čas od času slyšíme, jak někdo říká: „No tak, já bych nebyl tak puntičkářský. Pán na nás nebude tak tvrdý, když něco uděláme jen částečně.“ Ten, kdo takto mluví, se již nachází na ďáblově straně linie, a vy ho neposlouchejte, protože pokud ho budete poslouchat, můžete být svedeni z cesty. Nikdo, kdo má Ducha Páně, takto nemluví. Sám Pán řekl, že musíme dodržovat Jeho příkázání: „Je zákon, neodvolatelně ustanovený v nebi před založením tohoto světa, na němž jsou všechna požehnání založena.“ (NaS 130:20.) Evangelium Ježíše Krista nás má naučit tomu, jak ona požehnání získat.⁴

Náš milující Otec v nebi nám dává příkázání proto, aby nám pomohl najít štěstí.

Pán, který viděl postoj svých dětí a který si uvědomoval, že budou potřebovat vedení, nám ve své laskavosti poskytl Desatero příkázání i další příkázání, která nám jsou čas od času dáována, aby nám pomáhala najít štěstí. Sami vidíte, jak lidé ve světě běhají sem a tam ve snaze najít štěstí, ale nenacházejí ho. Kdyby se tak jen zastavili na dostatečně dlouhou chvíli, aby mohli přijmout Pánovy rady, štěstí by našli, ale žádným jiným způsobem ho nezískají.⁵

„Zjevení Páně určené pro nás v této době a v tomto věku světa jsou pro mne ... jen laskavým zvukem hlasu našeho Otce v nebi, který k nám ve svém milosrdenství promlouvá.“

Když jsem byl dítětem, poznal jsem, nebo jsem si myslel, že jsem poznal, že příkázání Páně jsou Jeho zákony a předpisy určené k tomu, aby mě vedly. Myslel jsem si, že jsem poznal, že za neposlušnost těchto zákonů bude následovat trest, a předpokládám, že jako dítě jsem se domníval, že Pán ustanovil události a uspořádal záležitosti v tomto životě takovým způsobem, že musím být poslušný určitých zákonů, jinak přijde rychlá odplata. Když jsem ale zestárl, dívám se na to z jiného pohledu, a takzvané zákony Páně, rady obsažené ve svatých písmech, zjevení Páně určené pro nás v této době a v tomto věku světa, jsou pro mne nyní jen laskavým zvukem hlasu našeho Otce v nebi, který k nám ve svém milosrdenství promlouvá. Jsou to jen rady a pokyny milujícího rodiče, který se o naše blaho stará víc, než se o něj dokáže postarat rodiče pozemští, a tudíž to, co se mi kdysi zdálo, že se nelítostně nazývá zákonem, považuji nyní za láskyplnou a něžnou radu od všemoudrého

Nebeského Otce. A tak říkám, že pro mě není těžké věřit tomu, že je pro mě nejlepší dodržovat příkázání Boží.⁶

Veškeré štěstí, kterého se dostalo mně a mé rodině, bylo a je důsledkem snahy dodržovat příkázání Boží a žít tak, abych byl hoden požehnání, která Bůh slibuje těm, kteří Ho ctí a dodržují Jeho příkázání.⁷

Budeme-li se řídit radami a pokyny, které Pán dal, naše cesta bude cestou štěstí. Bude cestou, která možná nebude vždy snadná a pohodlná, ale bude končit v přítomnosti Nebeského Otce, a naším údělem bude sláva, nesmrtelnost a věčný život.⁸ [Viz námět č. 3 na straně 188.]

Protivník se nás klamáním a lstivostí snaží svést z cesty.

Na světě dnes existují dva vlivy, a tyto vlivy působí již od počátku. Jeden vliv je tvořivý, vyzařuje štěstí a buduje charakter. Ten druhý vliv ničí, mění lidi v demony, sráží je dolů a zbavuje je odvahy. My všichni jsme náchylní k oběma vlivům. Jeden pochází od našeho Nebeského Otce a ten druhý od zdroje zla, které je na světě již od počátku a které se snaží dosáhnout zničení lidské rodiny.⁹

Všichni budeme pokoušeni; nikdo není zproštěn pokušení. Protivník použije všechny dostupné prostředky k tomu, aby nás oklamal; pokusil se o to bezúspěšně i u Spasitele světa. Pokouší se o to i u mnoha dalších mužů, kteří vlastní božskou pravomoc, a někdy u nich najde slabinu a daný jedinec přijde o to, co mohlo být velkým požehnáním, kdyby byl zůstal věrný.¹⁰

Jeden muž mi jednou řekl – nebo to poznamenal na místě, kde jsem zrovna byl: „Zdá se, že tady ti lidé si myslí, že jsem plný ďábelství, ale tak tomu není.“ A já jsem mu řekl: „Milý bratře, znal jste někdy někoho, kdo byl plný ďábelství a věděl o tom?“ To je jedna z ďáblových lstí – zmocnit se vás a zabránit vám v tom, abyste to poznali. A to je jedna z našich těžkostí.¹¹

Prorok Nefi viděl před stovkami let, co nastane – že se lidé budou vzájemně svářit a zapírat Ducha Svatého a Svatého Izraelského, a že jako nauku budou učit příkázání lidská. V dnešním světě se jistý vliv snaží přimět lidi k tomu, aby věřili, že věčný život mohou získat vlastní inteligencí a vlastní mocí. Dovolte mi ... přečíst něco z Nefiho:

„A budou také mnozí, kteří řeknou: Jezte, pijte a veselte se; nicméně bojte se Boha, páchání [malého hříchu] on ospravedlní.“

Rád bych, abyste si všimli tohoto: „Páchání [malého hříchu] on ospravedlní.“ Onen lstivý protivník ví, že kdyby jen dokázal přimět muže či ženu k tomu, aby udělali malou špatnost, tak jsou do té míry na jeho území, do té míry jsou v jeho moci.

„Nicméně bojte se Boha, páchání [malého hříchu] on ospravedlní; ano, zalžete trochu, chyťte člověka za slovo, vykopejte jámu bližnímu svému; v tom není nic špatného. A toto všechno dělejte, neboť zítra zemřeme; a pakliže budeme vinni, Bůh nás uhodí několika ranami a nakonec budeme spaseni v království Božím.“ [2. Nefi 28:8.]

Není to snad přesně to, co ďábel říká, právě tak jednoduše, jako se to zde píše, dětem lidským i dnes? No tak, páchejte malý hřích, to vám neublíží, lžete trochu, to nijak zvlášť neuškodí, Pán vám to odpustí a dostanete jen několik ran a nakonec budete spaseni v království Božím. Přesně tak to říká muži či ženě, kteří byli učeni Slovu moudrosti, když jim říká: pijte trochu čaje, to vám neuškodí; užívejte trochu tabáku, nic na tom nesejde; trochu lihoviny vám vůbec neublíží. Toto jsou maličkosti; on vždy působí po částech a postupně, ne najednou. Právě na toto bych rád, abychom pamautovali. ... Právě tato nevýznamná záludná našeptávání oklamávají lidstvo a dostávají nás do moci ďáblovy. ...

A Nefi dále říká:

„A jiné upokojí a ukolébá je do tělesného bezpečí, takže řeknou: Vše je dobré v Sionu; ano, Sionu se dobře daří, vše je dobré; a tak ďábel klame duši jejich.“

Chtěl bych, abyste si všimli tohoto: „A tak ďábel klame duši jejich a svádí je opatrně dolů do pekla.“ [2. Nefi 28:21.] A právě takto to dělá, přesně takto to dělá. Nepřijde, nepopadne vás fyzicky a nepřenese vás na své území, nýbrž našeptává: „Udělej toto malé zlo“, a když s tím uspěje, přijde další malé zlo a další, a tak, mám-li použít citovaných slov, „klame duši jejich“. Právě tak to dělá. Snaží se, abyste uvěřili, že něco získáváte, a vy přitom něco ztrácíte. A tak tomu je pokaždé, když nezachováváme nějaký zákon Boží nebo nedodržujeme příkázání, jsme oklamáváni, protože na tomto světě, ani ve světě, který přijde, nelze dosáhnout ničeho, jedině poslušností zákona našeho Nebeského Otce.

... Onen zvláštní výraz: „A svádí je *opatrně* dolů do pekla“ má svůj význam, toto je jeho postup. Muži a ženy v dnešním světě jsou podrobeni tomuto vlivu, neustále je přitahuje to či ono a toto našeptávání neustává a oni nerozumějí tomu, co by si Pán přál, aby dělali, ale postupují dál na území onoho zlého a jsou podrobeni jeho moci tam, kam Duch Páně nepůjde.

Nefi dále říká: ...

„A vizte, jiné odvádí lichocením a říká jim, že není žádného pekla; a praví jim: Já nejsem žádný ďábel, neboť žádného není; a tak jim šeptá do uší, až je polapí hroznými řetězy svými, odkud není vysvobození.“ [2. Nefi 28:22.]

Bratří a sestry, takový je stav dnešního světa. Nefi by to nedokázal říci jasněji, kdyby byl přímo zde, v současném světě. Protivník koná své dílo, a protože Nebeský Otec si přál ochránit své děti před zlovolností této nauky a tohoto názoru, vyslal do světa chlapce-proroka Josepha Smitha, pověřil ho božskou pravomocí, zorganizoval svou církev a znovu započal učit děti lidské pravdě, aby mohly být odvedeny od svých mylných cest.¹²

Musíme se naučit překonávat své choutky, svůj sklon konat zlo. Musíme se naučit odolávat pokušení. Právě proto jsme zde, a abychom to mohli lépe zvládat, bylo na zemi znovuzřízeno evangelium a my jsme byli učiněni jeho podílníky a máme sílu, která k nám přichází skrze moc Duchu Svatého. Nemáme odolnost jen obyčejného člověka, s omezeními, která má ten, kdo nezná pravdu – máme tutéž odolnost jako on, a navíc máme odolnost vyplývající z toho, že známe pravdu a že známe účel své existence.¹³ [Viz námět č. 4 na straně 188.]

Odolávat zlu můžeme tím, že se rozhodneme podrobit se vlivu Páně.

Vzpomínám si na jednoho dobrého muže, před mnoha lety, který byl tehdy předsedou kontrolní rady Americké universalistické církve. Přijel nás navštívit sem [do Salt Lake City] a zúčastnil se dvou lekcí Nedělní školy. Jedna z těchto tříd [pro děti] ho obzvláště zaujala. Nakonec, když [výuka] končila, president Nedělní školy řekl: „Nechtěl byste říci pár slov [členům třídy]?“ ... On na to: „Ano, rád

bych řekl pár slov.“ A řekl: „Kdybych tak mohl žít v prostředí, je-
hož jsem byl dnes dopoledne svědkem v oné malé ... třídě sabatní
školy, nemohl bych jinak než být dobrým člověkem.“ [Viz námět
č. 5 na straně 188.]

Mnohokrát jsem o tom přemýšlel. Vzduch, který dýcháme, si pečlivě vybíráme, abychom mohli žít zdravě. Ale někdy se ve své nedbalosti podrobujeme nemorálním vlivům, které ničí naši odolnost vůči zlu, a jsme sváděni k tomu, abychom dělali to, co bychom dělat neměli a co bychom ani nedělali, kdyby na nás působil vliv Páně. Kdybychom tak jen byli pokorní, kdybychom tak jen pama- tovali na modlitbu, kdybychom tak jen žili tak, abychom každou hodinu života mohli popravdě říci: „Otče v nebi, jsem ochotný a dychtivý dělat to, co si přeješ, abych dělal,“ byl by náš každodenní život, zatímco prožíváme tuto pozemskou zkušenost, obohacen.¹⁴

Sami si vybíráme, kam se dostaneme. Bůh nám dal svobodu jednání. On nám ji neodejme, a pokud dělám něco špatného a dostávám se na území ďáblovo, je tomu tak proto, že mám vůli a schopnost tak učinit. Nemohu vinit nikoho jiného, a pokud se rozhodnu dodržovat příkázání Boží a žít tak, jak bych měl, a zůsta- vat na Pánově straně linie, dělám to proto, že bych to dělat měl, a obdržím za to požehnání. Nestane se tak následkem něčeho, co by mohl udělat někdo jiný.¹⁵

My, Svatí posledních dnů, bychom si měli dávat veliký pozor na to, abychom každý den svého života žili tak, aby na nás působila moc Páně a abychom byli schopni odvracet se od toho, co má sklon oslabovat naši schopnost dosáhnout celestiálního království.¹⁶

Dbejte na to, abyste byli postaveni na skále. Dbejte na to, abyste poznali, co si ohledně vás Mistr přeje, a dbejte na to, abyste, až tato přání poznáte, dodržovali Jeho zákony a příkazy. Dbejte na to, aby- ste díky neposkvrněnosti svého života měli nárok na společenství Svatého Ducha, protože pokud budete neposkvrnění, ctnostní a bezúhonní, onen zlý nebude mít žádnou moc vás zničit.¹⁷

Modlím se o to, abychom zkoumali své nitro a abychom zjistili, na čí straně linie stojíme; a pokud jsme na Pánově straně, zůstaňme tam, protože to znamená věčné štěstí ve společenství těch nejlep- ších mužů a žen, kteří kdy na této zemi žili.

„My, Svatí posledních dnů, bychom si měli dávat veliký pozor na to, abychom každý den svého života žili tak, aby na nás působila moc Páně.“

Pokud jsme jakkoli sešli z cesty, pokud jsme byli nedbalí; pokud jsme naslouchali pokušiteli a dostali se přes onu linii, abychom okusili to, co svět považuje za tak žádoucí, a o čem Pán pravil, že pro nás není dobré, dostaňme se co nejrychleji zpět na druhou stranu, žádejme Pána, aby nám naši pošetilost odpustil, a pak s Jeho pomocí dál vedme takový život, který znamená věčné štěstí.¹⁸

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Přečtěte si oddíl „Ze života George Alberta Smitha“ (strana 179) a Moroniho 7:10–19. Jak můžete poznat, že jste „na Pánově straně linie“? Jak si můžeme navzájem pomáhat zůstat na Pánově straně linie?

2. V prvním odstavci na straně 181 prezident Smith vyjmenovává několik příkázání, která máme dodržovat, abychom zůstali na Pánově straně linie. Jaká další měřítká nám Pán dává, aby nám pomohl zůstat na své straně linie?
3. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 181, a zamyslete se nad tím, jak byste mohli použít slova presidenta Smitha k tomu, abyste pomohli někomu, kdo má pocit, že příkázání jsou příliš omezující.
4. Projděte si strany 183–185 a zaměřte se na Satanovy taktiky, které prezident Smith popisuje, a vzpomeňte si na nějaké okamžiky, kdy jste byli svědky těchto taktik. Jak můžeme mladým lidem pomoci je rozpoznat a překonat? Jak nám skutečnost, že „známe účel své existence“ (strana 185), pomáhá odolávat pokušení?
5. Přemýšlejte o tom, jak by se příběh uvedený na straně 185 mohl týkat i vás. Na jakých místech nebo v jakých situacích například nepociťujete žádnou touhu činit zlo? Co můžeme dělat pro to, abychom takové prostředí vytvořili i ve svém domově, na pracovišti, v obci nebo v osobním životě?

Související verše z písem: Matouš 4:1–11 (včetně výňatků z Překlada Josepha Smitha, které se těchto veršů týkají); Jakub 4:7; 1. Janova 5:3–4; Alma 13:27–28; Helaman 5:12; Nauka a smlouvy 82:8–10

Pomůcka k výuce: „Otázky, které jsou před začátkem výuky napsány na tabuli, pomohou studentům začít přemýšlet o tématech ještě před zahájením lekce.“ (*Učení – není většího povolání*, 93).

Odkazy

1. „A Faith Founded upon Truth“, *Deseret News*, June 17, 1944, Church section, 9.
2. Conference Report, Oct. 1945, 118.
3. *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), 198; proslav pronesený 4. listopadu 1945 ve Washingtonu, D.C.
4. „Seek Ye First the Kingdom of God“, *Improvement Era*, Oct. 1947, 690.
5. Conference Report, Apr. 1941, 25.
6. Conference Report, Oct. 1911, 43–44.
7. Conference Report, Apr. 1949, 87.
8. Conference Report, Apr. 1937, 36.
9. „A Faith Founded upon Truth“, 9.
10. Conference Report, Oct. 1945, 117.
11. Conference Report, Apr. 1948, 179.
12. Conference Report, Apr. 1918, 39–41.
13. Conference Report, Oct. 1926, 102.
14. Conference Report, Oct. 1929, 23.
15. Conference Report, Oct. 1932, 27.
16. Conference Report, Oct. 1926, 103.
17. Conference Report, Oct. 1906, 48.
18. „Seek Ye First the Kingdom of God“, 691.

Časná a duchovní požehnání plynoucí z dodržování Slova moudrosti

*Nebeský Otec nám dal Slovo moudrosti, aby
nám mohl žehnat fyzickým zdravím a aby
nás mohl připravovat na věčný život.*

Ze života George Alberta Smitha

Když byl George Albert Smith ještě dítě, nakazil se skvrnitým tyfem. Lékař, který ho vyšetřoval, řekl matce, že její syn má zůstat tři týdny v posteli, nejíst tuhou stravu a pít trochu kávy. President Smith později vzpomínal:

„Když odešel, řekl jsem mamince, že žádnou kávu nechci. Učili mě tomu, že ve Slově moudrosti, které dal Pán Josephu Smithovi, se praví, že kávu pít nemáme.

Maminka přivedla na svět tři děti, a dvě z nich zemřely. Proto o mě měla neobvyklou starost.“

Mladý George Albert Smith místo toho požádal o kněžské požehnání, které mu dal jeho domácí učitel.

„Když druhý den ráno přišel lékař, hrál jsem si venku s ostatními dětmi. Byl překvapen. Vyšetřil mě a zjistil, že horečka je pryč a že se zdám být zdravý.

Byl jsem vděčný Pánu za to, že jsem se uzdravil. Byl jsem si jist, že mě vyléčil On.“¹

President Smith chtěl, aby Svatí rozuměli tomu, že poslušnost Slova moudrosti přináší nejen fyzické zdraví, ale i duchovní požehnání. Na kněžském zasedání generální konference vyprávěl příběh o starozákonním proroku Danielovi, který byl jako zajatec vzat do Babelóna a měl jíst králův pokrm a pít královo víno:

President Smith učil, že díky tomu, že Daniel zachovával tehdejší Pánův zdravotní zákon, byl hoden „inspirace Všemohoucího“.

„Daniel byl prorokem Božím, a prorokem byl proto, že dodržoval příkázání Boží. Rád bych, ... abyste si toto poselství odnesli s sebou. Daniel, se svými společníky, zachovával učení Boží týkající se toho, jaké jídlo a pití mají přijímat, a odmítli pozřít jídlo, které se podávalo na králově stole. [Viz Daniel 1:3–16.]“

President Smith pak vysvětlil, že díky tomu, že Daniel byl poslušen tehdejšího Pánova zdravotního zákona, byl nejen ušetřen jeho život, ale také obdržel velké duchovní požehnání – „inspiraci Všemohoucího“. ² [Viz námět č. 1 na straně 197.]

Učení George Alberta Smitha

Slovo moudrosti je láskyplnou radou od našeho Otce, který zná všechny věci.

Přečtu vám část toho, co Pán řekl Církvi 27. února 1833:

„Slovo moudrosti, ku prospěchu rady vysokých kněží, shromážděných v Kirtlandu, a církve a také svatých v Sionu –

Poslané jako pozdrav; ne skrze příkázání nebo nucení, ale skrze zjevení a slovo moudrosti ukazující řád a vůli Boží ohledně časného spasení všech svatých v posledních dnech.“

Zamyslete se nad tím na okamžik – „ohledně časného spasení všech svatých v posledních dnech“.

„Dané jako zásada se zaslíbením, přizpůsobené schopnosti slabých a nejslabších ze všech svatých, již jsou nebo mohou být nazýváni svatými.“ [Viz NaS 89:1–3.]

Poté nám Pán říká, co je pro nás dobré, vysvětluje, jaké druhy potravin jsou pro nás žádoucí, a pak nás varuje před určitými věcmi, které jsou nanejvýš zhoubné a škodlivé [viz NaS 89:5–17].

Zdá se mi, že my, jako členové, jsme zázračně požehnáni. ... Pán k nám je natolik milosrdný, že nás ohledně mnoha věcí upozorňuje, radí nám a varuje nás.³

Na Slovo moudrosti pohlížím jako na laskavou radu od našeho Otce v nebi, který si přeje vidět, jak se Jeho děti stávají více takovými, jako je On. ... Přijímám to jako otcovskou radu Toho, kdo ví, co potřebuji, a kdo mně řekl: „Můj synu, tyto věci pro tebe nejsou dobré,

a pokud se jich vyvaruješ, dám ti společenství svého Svatého Ducha a radost v životě na tomto světě a nakonec i věčný život.“ A tak, jsem-li přesvědčen, že Pán mi radí, abych se těmto zakázaným věcem vyhýbal, byl bych velmi pošetilý, kdybych některé z nich požil. Pokud Ten, který toho ví více než kdokoli jiný, praví, že jsou škodlivé, a varuje mě před nimi, cítil bych se zatracen, kdybych je požil. ...

... Pán považoval za natolik důležité, aby nám tuto radu dal a aby nás varoval, a pokud On, který ví všechny věci, považoval za nezbytné poskytnout nám rady a pokyny týkající se těchto časných záležitostí, měli bychom se my, kteří nevíme, co pro nás zítřek chystá, těmito božskými radami řídit. Jsem přesvědčen, že díky Slovu moudrosti mají Svatí posledních dnů zákon, který je povznese a pozvedne nad ty, kteří ho nedodrží.⁴

Záměrem evangelia Ježíše Krista je zachovat duši, jejíž schránkou je tělo, pro věčné štěstí. Jak pošetilí jsme, pokud dáváme přednost zvyklostem a způsobům světa! ... Nebeský Otec nás ve své laskavosti a lásce [varoval]: „V důsledku zla a plánů, které existují a budou existovat v srdci spikleneckých lidí v posledních dnech, jsem vás varoval a varuji vás předem tím, že vám dávám skrze zjevení toto slovo moudrosti.“ (NaS 89:4.) ... Účelem evangelia Ježíše Krista je připravit nás na pochopení toho, jak krásný je život, o němž Pán řekl, jak ho máme vést, tím, že nám poradil, jak se můžeme vyvarovat toho, co ničí svět.⁵

Věříte, že nám Pán dal Slovo moudrosti? Opravdu si myslíte, že On ví, co je pro nás dobré? Myslíte si, že by Ho potěšilo, kdybychom tento zákon dodržovali? On říká, že by Ho to potěšilo. Myslíte si, že to myslí vážně?⁶

Bratři a sestry, nemůžeme beztrestně pohlížet na Slovo moudrosti s pohrdáním. Bylo dáno jako pokyn a rada, ne skrze příkázání nebo nucení, ale jako slovo moudrosti od našeho Otce, pro časné spasení našeho těla a pro přípravu naší duše na věčný život.⁷ [Viz námět č. 2 na straně 197.]

**Těm, kteří jsou poslušni Slova moudrosti,
Pán slibuje duševní a fyzické zdraví.**

Jsem vděčný za ono úžasné Slovo moudrosti, které je velmi jednoduché a o němž Pán říká, že je „přizpůsobené schopnosti

slabých a nejslabších ze všech svatých, již jsou nebo mohou být nazýváni Svatými“. Zastavím se, abych se zeptal: ... Jsme hodni být nazýváni Svatými? Všichni ti, kteří doufají, že mohou být nazýváni Svatými, mají být dozajista těmi, kdo Slovo moudrosti dodržují. A co pro nás Slovo moudrosti znamená? Poskytuje nám příjemnou stránku života, odnímá od nás jedovaté dýmy, které mnozí lidé dýchají v důsledku kouření tabáku. Umožňuje nám vyvarovat se onoho odporného stavu, který je důsledkem žvýkání tabáku. Ochraňuje nás, pokud ho zachováváme, před chorobami způsobenými tím, že bychom do těla přijímali [drogy] obsažené v čaji a kávě, a před zhoubnými účinky lihovin. ...

Nebeský Otec nám nejen říká, čeho se máme vyvarovat, ale také nám říká, co můžeme požívat s užitkem. Řekl nám, že veškeré obilí, veškeré prospěšné byliny, plody vinného kmene, atd., jsou dobré pro člověka. Maso zvířat a ptactva ve vzduchu; a o tomto se zmiňuje s tím, že ho můžeme užívat střídmě a s díkyvzdáním; a já bych rád zdůraznil s díkyvzdáním.⁸

Pozorujeme, že dodržování zdravotních zákonů přináší duševní a fyzickou sílu, a zjišťujeme, že z neposlušnosti těchto zákonů vyplývá duševní a fyzický úpadek. Náš Stvořitel, Otec našeho ducha, je tím, kdo nám dal příležitost přebývat na této zemi a kdo řekl, že určité věci, o nichž se mluví v onom zjevení, pro nás nejsou dobré. Dal nám cenná zaslíbení, pokud budeme tohoto zákona poslušni – zaslíbení moudrosti, zdraví a síly a toho, že ničící anděl projde kolem nás a neublíží nám, podobně jako u dětí Izraele [viz NaS 89:18–21].⁹ [Viz námět č. 3 na straně 197.]

Dodržování Slova moudrosti posiluje naši víru a duchovnost.

Jsem zcela přesvědčen, že když nám Pán, ve svém milosrdenství, dal Slovo moudrosti, dal nám ho nejen proto, abychom mohli být zdraví, zatímco žijeme na tomto světě, ale také proto, aby se posílila naše víra, aby se prohloubilo naše svědectví o božskosti poslání našeho Pána a Mistra, a tím abychom mohli být lépe připraveni na návrat do Jeho přítomnosti, až skončí naše zdejší práce. Obávám se, že my, jako synové a dcery Sionu, si někdy neuvědomujeme, jak důležité je toto významné poselství pro svět.¹⁰

„Nebeský Otec nám nejen říká, čeho se máme vyvarovat, ale také nám říká, co můžeme požívat s užitkem.“

Chci vám říci, že podle mého soudu je užívání tabáku, což někteří lidé považují za maličkost, prostředkem pro zničení jejich duchovního života, prostředkem, který od nich odhání společenství Ducha našeho Otce, prostředkem, který je odcizuje od společenství dobrých mužů a žen a který na ně přivádí pohrdání a výtku od dětí, které se jim narodily – a přesto ďábel člověku říká: vždyť je to jen maličkost!¹¹

Žijeme v době, kdy Pán znovu promlouvá ke svému lidu. My, členové Církve, kteří se podrobujeme požadavkům našeho Otce v nebi, chápeme dokonale, že Bůh žije a že odměňuje ty, kteří Mu pilně slouží. Chápeme, že nám dává určitá pravidla a předpisy, které nás v tomto životě řídí, a jsme-li poslušni Jeho požadavků, máme záruku, že z nás má radost, a naši poslušnost budou následovat slíbená požehnání; pokud ale Jeho učení poslušni nejsme, pokud nedbáme na Jeho moudré rady, pak od Něj nemáme žádné zaslíbení a jen marníme příležitosti, kterých se nám znovu již nedostane. Vím, jak je důležité, aby Svatí posledních dnů zachovávali tento

konkrétní zákon [Slovo moudrosti]. Věřím, že budou-li Svatí posledních dnů tohoto zákona poslušni, budou moci pociťovat mnohem větší víru. V Mormonově učení čteme, že pokud se mezi lidmi nekonalý zázraky, bylo tomu tak proto, že neměli víru; a Mormon jim dále řekl, že bez víry byl stav lidí strašlivý. [Viz Moroni 7:37–38.] Porušujeme-li zjevenou vůli Páně, je přirozené, že naše víra ochabne, neboť Duch se s námi nebude neustále nesnadit. ...

... Jsem pevně přesvědčen o tom, že kvůli zanedbávání tohoto jednoduchého požadavku víra v srdci některých našich členů oslábila – že kdybychom ve všeobecnější míře dodržovali Slovo moudrosti, víra by mezi Svatými posledních dnů zesílila, a díky tomu by k nám plynulo větší poznání; neboť díky poslušnosti Slova moudrosti by se dostavil i sklon k poslušnosti ostatních zákonů našeho Otce, a dodržování každého tohoto zákona nám zajišťuje požehnání.¹² [Viz náměty č. 3 a 4 na straně 197.]

Tím, že jsme poslušni Slova moudrosti, se připravujeme na věčný život.

Občas přemýšlím o tom, zda si Svatí posledních dnů uvědomují, že [Slovo moudrosti] nám bylo dáno pro naše oslavení; nejen pro naše časné požehnání, ale pro to, aby nás připravilo na duchovní život. ...

Je nám řečeno, že sláva Boží je inteligence [viz NaS 93:36], a my všichni obdivujeme inteligentní muže a ženy, proto má být naším přáním položit základy pro rozvíjející se duševní schopnosti, a nedělat nic, co by tyto schopnosti oslabovalo. V životě některých lidí je patrné, že se připravují o rozumové schopnosti, které by mohli mít, a to kvůli tomu, že dál užívají věci, o nichž Nebeský Otec řekl, že nejsou dobré; v důsledku toho se stávají méně inteligentními a nepřipravují se na věčný život, jenž má být jejich cílem.¹³

Pokud věříme, jak to tvrdíme, že Ježíš je Kristus a že jsme dětmi Nebeského Otce, pak si máme dávat velký pozor na to, jak se chováme, abychom byli hodni chrámu, v němž přebýváme a který byl stvořen podle obrazu Božího. Kolik z nás si uvědomuje, že když do těla přijímáme to, co náš Otec zakázal, znesvěcujeme tím chrám ducha? Kolik z nás se zastaví a zamyslí se nad tím, že když se podáváme slabostem těla, připravujeme se o příležitosti, které na nás

v budoucnu čekají, a oddělujeme se od požehnání, která má Pán připravena pro věrné?¹⁴

Pokud tento zákon, který je přizpůsoben možnostem těch nej slabších z nás, dodržujeme, stane se základem, na který lze přidávat mnohá velká požehnání, která nám Otec s potěšením udělí, a na která bychom jinak neměli nárok a nemohli bychom je obdržet. Jak se může kdokoli z nás cítit ospravedlněn, pokud nedbá jednoho jednoduchého zákona Božího, o němž Bůh svým vlastním hlasem řekl, že ho může dodržovat kdokoli z nás? Můžeme snad očekávat, že budeme schopni dodržovat vyšší zákon a že budeme schopni dosáhnout velikého oslavení, pokud nedodržujeme tento jednoduchý požadavek?¹⁵ [Viz námět č. 3 na straně 197.]

Svou rodinu nejlépe učíme dodržovat Slovo moudrosti tím, že tento zákon dodržujeme my sami.

Pokud budou otcové a matky dodržovat Slovo moudrosti, mohou svým potomkům předat ctnosti a sílu, které by jim jinak nemohli dát. Jsem přesvědčen, že společenství Ducha našeho Otce bude přebývat v srdci a v domově těch, kteří tento zákon dodržují, a jejich touha být poslušni se přenese i na děti. ... Je dobře známou skutečností, že účinek tabáku na lidský mozek je nanejvýš škodlivý, tabák ničí paměť a otupuje jemné smysly; rovněž účinek lihovin na mladistvý mozek je velmi zhoubný – ničí touhu být úctyhodným a bezúhonným člověkem a vede k neřestem a ke zločinu. ... Pán nám dal tento zákon s laskavostí a s láskou a slíbil nám určitá požehnání, budeme-li Jeho rady poslušni. Chtěl bych vás vyzvat, bratří a sestry, abyste tomuto učili ve svém domově. Upozorňujte na to své dospívající děti a upozorňujte je i na odměnu, která je na dodržování Slova moudrosti založena.

Dovolte mi říci, že nejlepším důkazem naší víry v tento zákon, který, jak věříme, přišel od Boha, je to, že ho v životě důsledně zachováváme. Můžeme o něm celý den kázat, ale pokud ho v praxi porušujeme, náš příklad může být pro ty, které máme rádi víc než život, zhoubný, neboť se budou domnívat, že se mohou bezpečně držet směru, kterým je vedeme.¹⁶

Naléhavě vás žádám, abyste s modlitbou báдали ve Slově moudrosti. Jen číst ho nestačí; bádejte v něm s modlitbou. Zjistěte, proč nám ho Nebeský Otec dal. Dal nám ho se zaslíbením delšího života a štěstí – nikoli tehdy, když ho nebudeme dodržovat, nýbrž tehdy, když ho dodržovat budeme. Čtěte si Slovo moudrosti s rodinou a buďte dobrým příkladem. Budeme-li tak činit, Sion bude nadále růst. Budeme-li tak činit, Církev Beránka Božího se bude dál stávat silou ve věci dobra na tomto světě.¹⁷ [Viz námět č. 5 níže.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Na straně 191 se president Smith zmiňuje o tom, jak Daniel odmítl požit králův pokrm a víno. Přečtěte si 1. kapitolu knihy Danielovy a vzpomeňte si na nějakou situaci, kdy se vám možná stalo, že ostatní očekávali, že si vezmete něco, co Slovo moudrosti zakazuje. Jak lze v takové situaci vhodně dodržovat Slovo moudrosti a zároveň být zdvořilý?
2. Projděte si první oddíl učení (strany 191–192). Jak byste mohli použít to, čemu se v tomto oddíle učí, abyste pomohli někomu, kdo má problémy s dodržováním Slova moudrosti?
3. Stručně si projděte strany 193–196, kde president Smith mluví o některých požehnáních slíbených těm, kteří dodržují Slovo moudrosti (viz také NaS 89:18–21). Jak se tato zaslíbení naplnila nebo naplňují ve vašem životě? Jaká další požehnání jste získali nebo získáváte díky tomu, že žijete podle tohoto zákona?
4. Na straně 195 president Smith slibuje, že poslušnost Slova moudrosti přináší „sklon k poslušnosti“. Co pro vás toto slovní spojení znamená?
5. Jak podle vašeho názoru dodržování Slova moudrosti pomáhá Církvi „stávat [se] silou ve věci dobra na tomto světě“? (Strana 197.) S modlitbou si prostudujte 89. oddíl Nauky a smluv, jak to doporučuje president Smith, a přemýšlejte o tom, jak můžete zachovávat Slovo moudrosti v plnější míře.

Související verše z písem: 1. Korintským 6:19–20; Alma 34:36; Nauka a smlouvy 29:34; 130:20–21

Pomůcka k výuce: „Vyjadřovat lásku k těm, které učíte, můžete tím, že jim pozorně nasloucháte a že se o ně upřímně zajímáte. Kristova láska má moc obměkčit srdce a pomoci lidem, aby byli vnímaví vůči našeptávání Ducha.“ (*Učení – není většího povolání*, 46.)

Odkazy

1. „Boyhood Experiences“, <i>Instructor</i> , Feb. 1943, 73.	8. Conference Report, Oct. 1923, 72–73.
2. Conference Report, Oct. 1943, 44.	9. Conference Report, Apr. 1907, 19.
3. „Saints Blessed“, <i>Deseret News</i> , Nov. 12, 1932, Church section, 5.	10. Conference Report, Apr. 1907, 19.
4. Conference Report, Apr. 1907, 19–21.	11. Conference Report, Apr. 1918, 40.
5. „Seek Ye First the Kingdom of God“, <i>Improvement Era</i> , Oct. 1947, 688.	12. Conference Report, Oct. 1908, 83–84.
6. Conference Report, Oct. 1935, 121.	13. Conference Report, Apr. 1907, 19.
7. Conference Report, Apr. 1907, 21.	14. Conference Report, Apr. 1905, 62.
	15. Conference Report, Oct. 1908, 84.
	16. Conference Report, Apr. 1907, 21.
	17. Conference Report, Apr. 1949, 191.

Časné spasení pro nás i pro druhé

Následujeme-li Pánovy rady, jsme lépe schopni postarat se o své časné potřeby a pomáhat potřebným kolem nás.

Ze života George Alberta Smitha

George Albert Smith se stal presidentem Církve na sklonku 2. světové války. Kvůli válce bylo mnoho národů zpusťošeno a tisíce lidí se ocitly bez potravin a dalších nezbytných potřeb. V proslovu na generální konferenci president Smith popsál jejich žalostný stav a naléhavě žádal Svaté, aby pomohli ulevit jejich utrpení: „Jsou to všechno [Boží] děti. Potřebují nás; nepotřebují jen naši morální podporu a naši náboženskou výuku, ale potřebují i jídlo, oblečení, lůžkoviny a všemožnou pomoc, protože v mnoha případech jim nic nezbylo. Kdybyste viděli některé dopisy, které nám přicházejí do kanceláře od některých chudých lidí z těchto míst, trhalo by vám to srdce. Jsou to lidé, kteří byli odvedeni z domova s tím, že se budou moci usadit někde jinde, a pak byli náhle opuštěni, a když se vrátili do svých domovů, zjistili, že byly vypleněny a vyloupeny – bylo jim ukradeno vše, co měli – a byli ponecháni bez pomoci, aniž by měli kam jít.“¹

Církev, díky tomu, že byla již mnoho let zvyklá uskladňovat potraviny, byla připravena v této situaci pomoci. Úsilí poskytnout takovou pomoc započalo ke konci roku 1945, kdy se president Smith vydal do Washingtonu, D.C., aby s presidentem Spojených států, Harry S. Trumanem, dojednal odeslání potravin a oblečení do Evropy. Během setkání president Truman řekl: „Rádi vám pomůžeme, jakkoli budeme moci. ... Jak dlouho vám bude trvat, než to připravíte?“

President Smith ho svou odpovědí překvapil: „Všchno je již připraveno. ... Stavíme sýpky a plníme je obilím, rozšiřujeme stáda a nyní jen potřebujeme vagóny a lodě, abychom mohli poslat

George Albert Smith navštěvuje s dalšími vedoucími Církve biskupovu zásobárnu. Církev, díky tomu, že uskladňuje potraviny, byla připravena pomoci potřebným lidem po 2. světové válce.

podstatné množství potravin, oblečení a lůžkovin lidem v Evropě, kteří jsou v nouzi. V Církvi máme organizaci [Pomocné sdružení], která má připraveny více než dva tisíce ručně vyrobených pokrývek.“

President Smith oznámil Svatým, že díky těmto zásilkám „mnoho lidí obdrželo teplé oblečení, lůžkoviny a potraviny bez jakéhokoli odkladu. Jakmile jsme dokázali získat vagony a lodě, měli jsme vše, co jsme potřebovali k tomu, abychom mohli zásilky odeslat do Evropy.“²

Necelých 15 let předtím, starší Smith, který byl tehdy členem Kvora Dvanácti apoštolů, promluvil k Pomocnému sdružení během jiného období, kdy byli lidé v zoufalé nouzi – během Velké hospodářské krize. Mluvil o tom, že pomáhání potřebným v sobě zahrnuje něco víc než jen poskytování dočasné pomoci; vyžaduje to také skutečnou laskavost a pravou lásku:

„Dle mého soudu nikdy nebylo laskavosti zapotřebí tolik, jako právě nyní. Toto jsou dny, kdy jsou duše lidí zkoušeny a kdy je zkoušeno i jejich srdce. Toto jsou dny, kdy mnozí čelí hladu a strastem, a to i mezi Svatými posledních dnů. ...

... Jsem přesvědčen, že Nebeský Otec nám dává příležitosti k rozvoji. ... Nyní zjistíme, zda je mezi námi ona láska, o níž Spasitel řekl, že ji máme mít v srdci.“³ [Viz námět č. 1 na straně 208.]

Učení George Alberta Smitha

Pokud moudře spravujeme své prostředky, budeme připraveni na těžké časy.

Taková byla rada prvních pionýrů za presidenta [Brighama] Younga – mít připravenou roční zásobu potravin, aby když kdokoli přišel o úrodu, mohl vydržet až do příští sezóny. ...

Můžeme zažívat těžké časy, bratři a sestry, ale můžeme na ně být připraveni, pokud si vzpomeneme na sedm let hojnosti a sedm let hladomoru za dnů Faraonových a pokud budeme plánovat jako oni [viz Genesis 41]. Takové okolnosti mohou nastat znovu. Nevíme kdy, ale víme, že v počátečních dnech Církve členové Předsednictva a vedoucí Církve radili členům, aby si vytvořili dostatečné zásoby jídla pro případ nouze. Díky tomu od chvíle, kdy se zde lidé plně

usadili, farmy začaly plodit a stáda se rozrůstala, nikdo ve skutečnosti nemusel trpět nedostatkem jídla.⁴

Žijeme v nebezpečných časech. Písma se naplňují a zdá se mi, že toto je právě ta doba, kdy by i samotní vyvolení byli oklamáni, kdyby to bylo možné. Je pozoruhodné, jak snadno ti, kteří ve světě chtějí prosazovat své finanční zájmy, nacházejí důvody k tomu, aby odložili jednoduché učení Páně, které se týká jejich života. A podivuji se nad tím, kolik lidí upadá do zvyku naslouchat těm, kteří říkají to, co je v protikladu ke zjevené vůli Nebeského Otce. ...

... Tomuto lidu bylo řečeno, aby si šetřil energii a prostředky. Ti, které Pán povolal, aby nám předávali ponaučení, nás učí, že máme žít v mezích svého příjmu, že nemáme následovat zvyklosti světa a utrácet tak rychle, nebo dokonce ještě rychleji, než kolik si vyděláme peněz, kterých se nám dostává, abychom se postarali o sebe a o svou rodinu.

Obávám se, že Svatí posledních dnů jsou v mnoha případech zaslepeni marnivostí, touhou být takovými, jaký je svět; a Nebeský Otec nám zcela jasně říká, že nemůžeme žít tak jako svět, a zároveň mít Jeho Ducha.⁵

Někteří jedinci ... se zbavují majetku a utrácejí peníze za nepotřebné věci, a pokud by přišly těžké časy, možná by zjistili, že nejsou schopni plnit své závazky.

Můžeme si vzít příklad z mravence. Sklízí potravu v době, kdy je k dispozici, a pak si ji ukládá na dobu, kdy ji nebude možné získat. Díky tomu má spížírnu většinou dobře zásobenou. Kobylka, mnohem větší hmyz, se takto nechová. Neukládá si nic do zásoby na těžké časy, ale spoléhá se na vyšší prozřetelnost, aby jí zajistila to, co potřebuje, a v důsledku toho většina kobylek umírá hladem.

Obávám se, že někteří lidé jsou jako tyto kobylky a nevyužívají rozumným způsobem svých příležitostí. Kdyby si vzali příklad z mravence, uskladnili by si potraviny, které potřebují, a měli by vždy něco v zásobě.⁶ [Viz námět č. 2 na straně 208.]

Pán nám nařizuje, abychom si vydělávali na živobytí prací.

Kvůli pouhé skutečnosti, že mnozí lidé mají k dispozici tolik peněz, má naše mládež v některých případech pocit, že díky tomu,

*„Můžeme zažívat těžké časy, bratři a sestry,
ale můžeme na ně být připraveni.“*

že peníze lze získat poměrně snadno, není poctivá práce nutná ani žádoucí. Jsem však přesvědčen, že na zemi nikdy nežili lidé, kteří, pokud si na živobytí nevydělávali bezúhonností a pílí, nedošli zkázy.

Víme, že pokud naše děti vyrůstají v zahálčivosti, Pánu se to nelíbí.⁷

Oč jsme na tom lépe, když jsme zaměstnání nějakou rozumnou prací!⁸

Nebeský Otec ... řekl již před dlouhou, dlouhou dobou, že v Si-
onu jsou lenoši, ... a řekl: „Ten, kdo je líný, nebude jíst chléb ani
nositi šat dělníka.“ [NaS 42:42.] Předpokládám, že tím nemyslel ty,
kteří nemohou najít zaměstnání a kteří se o sebe skutečně snaží po-
starat. Myslím, že mluvil o zvyku některých lidí spoléhat se na své
bližní. ... Jsem přesvědčen, že nikdo na tomto světě není oprávněn
domnívat se, že se může spoléhat na někoho jiného, aby mu zajis-
til živobytí. Neměl jsem pocit, když jsem byl dítětem, že mi někdo
musí zajistit životní potřeby. Pán mi dal inteligenci. Řekl, že mám

pracovat, a já jsem začal pracovat, když mi bylo dvanáct, a našel jsem v tom radost a vydělávám si na živobytí a pomáhám druhým již více než padesát let.

Děkuji Bohu za práci, za radost, která plyne z toho, když na světě něco děláme. Neuvádím žádné konkrétní zaměstnání, jen má být úctyhodné. Pán však řekl, že máme být pracovití. V dávných dobách pravil, že si máme vydělávat na živobytí v potu tváře své [viz Genesis 3:19].⁹ [Viz námět č. 3 na straně 209.]

Ani bohatí ani chudí nemají své srdce upínat na bohatství.

„Běda vám, bohatým lidem, kteří nechcete dávatí jmění své chudým, neboť bohatství vaše rozežere duši vaši; a toto bude bédování vaše v den navštívení a soudu a rozhořčení: Žeň pominula, léto je skončeno a duše moje není spasena!“ (NaS 56:16.)

Takto Pán mluví o bohatých, kteří odmítají dávat ze svého jmění těm, kteří jsou chudí. Právě tak závažná slova ale říká i chudému, který se nesnaží dělat to nejlepší. Říká:

„Běda vám, chudým lidem, jejichž srdce není zlomené, jejichž duch není zkroušený a jejichž břicho není uspokojeno a jejichž ruce se nezadrží před uchopením zboží jiných lidí, jejichž oči jsou plné chtivosti, a kteří nechcete pracovati svýma vlastníma rukama!“ (NaS 56:17.) ...

... Dále pak řekl: „Požehnaní jsou chudí, kteří jsou čistí v srdci.“ V tom je dosti veliký rozdíl: „... Požehnaní jsou chudí, kteří jsou čistí v srdci, jejichž srdce je zlomené a jejichž duch je zkroušený, neboť oni uvidí království Boží přicházející s mocí a velikou slávou k vysvobození svému; neboť tučnost země bude jejich.“ (NaS 56:18.)

Existují ti, kteří nemají světské bohatství, ale přesto mají svůj život, existenci a inteligenci, a kteří chtějí dychtivě konat to, co by Pán chtěl, aby konali. ...

Bratří a sestry, v našich organizacích máme jak bohaté, tak chudé. Jsme-li chudí, můžeme být právě tak způsobilí, jak zde Pán uvádí. Můžeme být čistí v srdci a dělat to nejlepší, co můžeme, a Pán nedopustí, aby ti členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, kteří se snaží dělat to nejlepší, strádali, pokud jde o základní životní potřeby. ...

Doufám, že nebudeme zahořklí kvůli tomu, že někteří muži a ženy jsou na tom dobře. Pokud jsme to my, kdo je na tom dobře, doufám, že nebudeme sebestřední a že nebudeme neteční vůči potřebám ostatních dětí našeho Otce. Pokud jsme na tom lépe než oni, měli bychom být opravdovými bratry a sestrami, ne to jen předstírat. Naším přáním má být vybudovat na tomto světě takovou organizaci, aby ostatní, když vidí naše dobré skutky, pociťovali nutkání velebit jméno našeho Nebeského Otce. ...

Nesmíme přebírat zlovyky druhých. Nesmíme si myslet, že si vezmeme to, co má někdo jiný. Vzpomeňte si na Desatero přikázání a najdete tam jeden krátký odstavec: „Nebudeš žádostiv.“ [Viz Exodus 20:17.] ...

Nesmíme takto přemýšlet. Ostatní tak možná přemýšlejí, ale pokud v srdci máme ducha evangelia Ježíše Krista, nebudeme v tomto ohledu oklamáni.

Je nám řečeno, že nemůžeme sloužit Bohu a nějakému jinému pánu [viz Matouš 6:24]. Musíme se rozhodnout, a pokud chceme být služebníky Boha a dětmi Nebeského Otce a pokud si chceme zasloužit Jeho požehnání, musíme to udělat tím, že Ho budeme ctít a že budeme dodržovat Jeho přikázání. Naše city a naše láska, mohu-li to tak vyjádřit, se mají rozšířit do celého světa, do té míry, do jaké to lidé přijmou.¹⁰ [Viz námět č. 4 na straně 209.]

Placením desátku a dalších obětí se podílíme na práci Církve a žehnáme potřebným.

Pán nám poskytl výsadu přispívat jednou desetinou svého příjmu Jeho Církvi k rozvoji Jeho díla na tomto světě. Ti, kteří platí desátek, získávají požehnání. ... Nemůžeme očekávat, že získáme požehnání bez opravdového úsilí. Bude po nás požadováno, abychom přinášeli to, co některým připadá jako oběť. Domnívám se, že lidé si myslí, že když platí desátek, přinášejí jakousi oběť, ale tak tomu není; platí skutečnou investici, která přinese věčné dividendy. Nebeský Otec nám dává vše, co máme. Dává nám vše k dispozici a opravňuje nás ponechat si z toho pro vlastní použití devět desetin a pak nás žádá, abychom Jeho desetinu vložili tam, kam to nařizuje, kde ví, že to přinese nejvíce dobra v rozvoji Jeho Církve.

Když jsme si dnes dopoledne [během zasedání generální konference] vyslechli zprávy o této veliké Církvi, velmi na mě zapůsobila finanční zpráva – vědomí toho, že tak velká organizace, jako je tato, s mnoha členy, která funguje tolika způsoby, je uprostřed nepokoju a vřavy světa v takovém stavu, že člen Předsednictva Církve se zde mohl postavit a popravdě prohlásit, že tato Církev je bez dluhů. Celé národy a většina obyvatel jsou zadluženi, avšak Církev je spravována takovým způsobem, že je bez dluhů. Zamysleme se nad tím. Podporujme Církev. Následujme aktivní vedoucí Církve. Žijme tak, aby nám Pán mohl žehnat, tak jako žehná Církvi.¹¹

Mohu bez váhání prohlásit, že pokud platíte poctivý desátek, zbývajících devět desetin je pro ty, kteří desátek zaplatili, větším požehnáním, než je sto procent pro ty, kteří ho nezaplatili. Toto je dílo Páně. ... Lidé by toto nedokázali vykonat. S vědomím veškeré vaší štědrosti a všeho toho, co dáváte, veškeré vaší misionářské práce, vaší péče o chudé, ... s vědomím toho všeho, co jako obyčejní lidé dáváte, svědčím o tom, že to, co vám zbývá, vám přinese více štěstí, více pokoje, více útěchy a větší ujištění o věčném životě, než má jakýkoli jiný lid v dnešním světě.¹²

Jsem si jist, že Pán miluje pokorné a věrné duše, které jsou ochotny vztáhnout ruku a pomoci těm, kteří jsou v nouzi, ať již potravinami, oblečením, lůžkovinami nebo laskavostí, protože toto je součástí evangelia Ježíše Krista.¹³ [Viz námět č. 5 na straně 209.]

Udílíme-li štědře ze svého majetku, není třeba, aby kdokoli trpěl nouzí.

Není třeba, aby nějaký muž, žena nebo dítě v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů trpěli nouzí, neboť Církev je zorganizována tak, aby pomáhala těm, kterým se nedaří uspokojit základní životní potřeby. Je toho dost pro všechny, a ještě nazbyt. ... Bůh umožňuje lidem, aby získali bohatství, a pokud ho nabyli řádným způsobem, je jejich, a Bůh jim bude při užívání bohatství žehnat, pokud s ním budou nakládat správně.¹⁴

Začínáme být natolik pohlceni světem, že zapomínáme na ty, kteří trpí a kterým můžeme v mnoha případech pomoci.¹⁵

„Pán nám poskytl výsadu přispívat jednou desetinou svého příjmu Jeho Církvě k rozvoji Jeho díla.“

Pomyslete na muže a také na ženy, kteří jsou bez práce. ... Pomyslete na řadu dětí našeho Otce, který je miluje právě tak, jako miluje nás, a které se ocitnou v nouzi. Pomyslete na to, jaké je jejich utrpení, pokud my, kterým přálo více štěstí, neudělujeme štědře ze jmění, které nám Bůh dal k dispozici – a nejen ze jmění, ale pokud Jeho dětem odpíráme povzbuzující a vstřícné slovo a nenavštěvujeme domovy, v nichž tolik lidí trpí nouzí, a nedáváme to, co každý z nás dát může. Bratří a sestry, všechny tyto příležitosti jsou nám dány proto, aby nás obohatily a aby rozvíjely náš charakter a abychom si mohli skládat poklady v nebi, kde mol ani rez nekaží a kam zloději neproniknou a kde nekradou [viz Matouš 6:20]. Tyto příležitosti nám poskytuje všemoudrý Otec, který zná konec od počátku a který řekl: „Toto je ta cesta, kráčeji po ní.“

Rozhlédněme se ... kolem, ve svém sousedství – nenecháme je to na biskupovi a na Pomocném sdružení, ale nechť je každý z nás vyslancem láskyplné dobrotivosti pro ty, kteří nás tolik potřebují. A ať děláme cokoli, nedopusťme, aby se ti, kteří vyžadují pomoc, cítili jako žebráci. To, co dáváme, dávejme tak, jako by to patřilo jim. Bůh nám to propůjčil. Někdy se my, kteří jsme nashromáždili majetek, [chováme tak,] jako kdybychom si mysleli, že patří nám. Vše, co máme, naše jídlo, oblečení, přístřešek, domov i naše příležitosti, je nám dáno jako správčům v Církvi a v království Nebeského Otce, a pokud budeme ... udílet ze svého majetku, i kdyby to měl být jen vdovin šart, obdržíme od Toho, který žije na výsosti, požehnání, která v této době zde na zemi potřebujeme, a až nastane chvíle, abychom odešli na onen svět, zjistíme, že na nás čekají požehnání milujícího Otce, který si cení úsilí, jež vynakládáme.¹⁶

Pokud si přejeme patřit do království našeho Pána, do celestiálního království, je toto naše příležitost se na to připravit – s láskou nepředstíranou, s pracovitostí, s hospodárností, s vytrvalostí, s touhou dělat vše, co je v naší moci, abychom mohli žehnat druhým, abychom mohli dávat – a nemáme mít vždy pocit, že musíme něco získat, ale máme mít touhu dávat, neboť vám pravím: „Je požehnanější dávat, než brát.“ [Viz Skutkové 20:35.] Evangelium Ježíše Krista je evangelium dávání, nikoli jen z majetku, ale i ze sebe, a já děkuji Nebeskému Otci za to, že patřím k organizaci, která je k tomu vedena.¹⁷ [Viz námět č. 6 na straně 209.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. George Albert Smith řekl Svatým během Velké hospodářské krize toto: „Jsem přesvědčen, že Nebeský Otec nám dává příležitosti k rozvoji.“ (Strana 201.) Co to pro vás znamená? V jakém smyslu se „rozvíjíme“, když sloužíme potřebným?
2. Přečtěte si první oddíl učení (strany 201–202) a zamyslete se nad tím, co můžete udělat pro to, abyste si začali vytvářet zásoby potravin a jiných zdrojů nebo abyste tyto zásoby nějak vylepšili. Na jaké nouzové situace nebo okolnosti se máte například

připravovat? Jak mohou kněžská kvora a Pomocné sdružení pomáhat členům připravovat se na tyto nouzové situace?

3. Projděte si oddíl, který začíná na straně 202 a přečtěte si Nauku a smlouvy 68:31. Proč myslíte, že Pán požaduje, abychom si vydělávali na živobytí prací? Jakými účinnými způsoby lze učit děti o důležitosti práce?
4. Na stranách 204–205 si přečtěte, před čím president Smith varoval bohaté i chudé. Jaké jsou důsledky toho, když se v srdci upínáme na bohatství? Co můžeme dělat pro to, abychom se toho vyvarovali?
5. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 205, v němž president Smith pojednává o požehnáních plynoucích z placení desátku a dalších obětí. Jakými účinnými způsoby lze učit mládež nebo nové členy o těchto požehnáních?
6. Při studiu posledního oddílu učení (strany 206–208) přemýšlejte o tom, co konkrétního můžete udělat pro to, abyste pomohli biskupovi a dalším vedoucím sboru uspokojit potřeby členů svého sboru nebo lidí v obci, v níž žijete. Co pro vás znamená dávat „nikoli jen z majetku, ale i ze sebe“?

Související verše z písem: Efezským 4:28; Jakub 1:27; 2. Nefi 5:17; Jákob 2:17–19; Mosiáš 4:22–25; Nauka a smlouvy 104:13–18

Pomůcka k výuce: „Projevovat zájem o jednotlivce můžete i tehdy, když učíte více lidí najednou. Zájem o jednotlivce projevujete například tím, že každého vřele pozdravíte na začátku hodiny. ... Zájem projevujete také tím, když pobízíte studenty k účasti na lekci, aniž by se museli něčeho obávat.“ (*Učení – není většího povolání*, 35).

Odkazy

1. Conference Report, Apr. 1948, 181.	9. Conference Report, Oct. 1934, 49–50.
2. Conference Report, Oct. 1947, 6.	10. Conference Report, Oct. 1949, 170–172.
3. „To the Relief Society“, <i>Relief Society Magazine</i> , Dec. 1932, 706.	11. Conference Report, Apr. 1941, 25, 28.
4. Conference Report, Apr. 1947, 162, 165.	12. Conference Report, Apr. 1948, 16–17.
5. Conference Report, Apr. 1929, 30.	13. Conference Report, Apr. 1947, 162.
6. <i>Improvement Era</i> , Aug. 1946, 521.	14. Conference Report, Oct. 1949, 169, 171.
7. „Some Warning Signs“, <i>Improvement Era</i> , July 1948, 425.	15. Conference Report, Apr. 1948, 181.
8. Conference Report, Oct. 1949, 171.	16. „Saints Blessed“, <i>Deseret News</i> , Nov. 12, 1932, Church section, 8.
	17. Conference Report, Oct. 1934, 52.

“Dědeček v klidu připravil limonádu, dal několik sklenic a džbán na podnos a vyšel s ním ven k pracujícím mužům.”

Moc laskavosti

Tím, že jsme laskaví a trpěliví, můžeme obměkčit srdce druhých a povzbudit je ke spravedlivému životu.

Ze života George Alberta Smitha

George Albert Smith pevně věřil tomu, že laskavost má moc obměkčit srdce druhých. Učil, že máme „řešit problémy v duchu lásky a laskavosti vůči všem“.¹ Jeho vnučka vyprávěla o tom, jak jeho laskavost a ohleduplnost vůči druhým dokázala uklidnit napjatou situaci:

„Jednoho horkého letního dne došlo k nějakému problému pod silnicí poblíž dědečkova domu v Salt Lake City a několik dělníků z města to přišlo opravit. Venku bylo horko, slunce pálilo, a práce, kterou bylo nutné vykonat, byla práce s krumpáčem a lopatou, a tak mužům, kteří na silnici kopali, stékal z obličeje a zad pot. Dělníci se neohlíželi na to, jak mluvili, nebo je možná jejich matky nenaucily mluvit lépe, protože kleli a používali hrozná slova. Jejich řeč zakrátko začala být nepřístojná pro mnohé sousedy, kteří měli otevřená okna, aby je mohl ochladit alespoň nějaký vánek.

Kdosi vyšel ven a požádal ony muže, aby přestali mluvit tak vulgárně, a přitom poukázal na to, že přímo tady bydlí bratr Smith – nemohli by tudíž projevit trochu úcty a ztišit se? Muži na základě toho spustili nový příval vulgárních slov. Dědeček v klidu připravil limonádu, dal několik sklenic a džbán na podnos a vyšel s ním ven k pracujícím mužům: ‚Milí přátelé, vypadáte tak uříceně a unaveně. Nechcete se posadit tady pod stromy a napít se něčeho studeného?‘ Zlost mužů byla ta tam, a tuto laskavost přijali s pokorou a vděčností. Po krátké příjemné přestávce se pustili znovu do práce a svůj úkol dokončili ohleduplně a poklidně.“² [Viz námět č. 1 na straně 217.]

Jedním z důvodů, proč se president Smith choval k lidem tak laskavě, bylo jeho přesvědčení, že v každém člověku je vrozené

dobro. Starší Matthew Cowley, člen Kvora Dvanácti apoštolů, navštívil presidenta Smitha v nemocnici pouhých několik týdnů předtím, než president zemřel. „Přistoupil jsem k jeho lůžku,“ řekl, „a natáhl ruku a chytl mě, pevně mi stiskl ruku a řekl: ‚Mladý muži, pamatujte každý den svého života na to, že v každém můžete najít dobro, jen když ho budete hledat.‘“

Starší Cowley pak o presidentu Smithovi řekl:

„Měl rád každého, protože v lidech dokázal vidět dobro. Nepohlížel na hřích se sebemenší shovívavostí, ale měl rád hříšníka, protože věděl, že Bůh je láska [viz 1. Janova 4:16] a že právě Boží láska mění lidskou duši a může tímto způsobem proměnit hříšníka ve svatého.“

Někteří hříšníci možná zaměnili jeho lásku za úctu. On nechoval k hříšníkovi úctu, ale měl ho rád. Jsem si jist, že tato láska našla odezvu v srdci a v životě těch, které měl rád.³

Učení George Alberta Smitha

Duch Páně je duchem laskavosti, nikoli duchem nevlídnosti a kritiky.

Někdy jsem smutný z toho, když slyším nelaskavá slova, která říkají nejen lidé v naší Církvi, ale i lidé ve světě. Nelaskavá slova nejsou obvykle vyřčena na základě inspirace od Pána. Duch Páně je duchem laskavosti; je to duch trpělivosti; je to duch pravé lásky, milostivosti, snášenlivosti a shovívavosti; a není nikoho, kdo by nepotřeboval všechny tyto ctnosti, které přicházejí díky tomu, že máme Ducha našeho Nebeského Otce.⁴

Měli bychom se všemožně snažit o zachování pokoje. Lucifer využívá všech prostředků k tomu, aby zničil duši lidí. Je aktivnější než kdy předtím a působí velmi zákeřně. Nebudu věnovat čas tomu, abych vyjmenoval všechny způsoby, které používá, ale je jeden způsob, kterým působí a působil již od počátku světa, a který spočívá v tom, že pokouší jedince k tomu, aby zničil dobrou pověst někoho jiného tím, že o něm mluví nelaskavě.⁵

Je velmi snadné někoho kritizovat, je velmi snadné nacházet chyby, a někdy mluvíme nevlídně i o svých bližních a přátelích. Toto nám předal Nebeský Otec ...:

„Nesudtež, abyste nebyli souzeni.

Nebo kterýmž soudem soudíte, týmž budete souzeni, a kterou měrou měříte, bude vám zase odměřeno.

Kterakž pak vidíš [třísku] v oku bratra svého, a v oku svém břevna [nezaznamenáš]?

Aneb kterak díš bratru svému: Nech ať vyjmu [třísku] z oka tvého? A aj, břevno v oku tvém.“ [Matouš 7:1–4.]

Nám, členům, je řečeno, abychom nebyli kritičtí, abychom nebyli nelaskaví, abychom nemluvili nevlídně o těch, s nimiž se stýkáme. Měli bychom být v tomto ohledu tím nejlepším příkladem na celém světě. Zamyslete se nad kritizováním v dnešní době. Vezměte si noviny a podívejte se, jak nelaskavě mluví lidé o druhých, a přesto má často jedinec, který kritizuje, břevno v oku a nevidí vůbec jasně, nýbrž si myslí, že jeho bratr má třísku v oku svém.⁶ [Viz námět č. 2 na straně 217.]

Nemáme jaksí sklon vidět nedostatky a slabosti svých bližních? To je však v rozporu s učením evangelia Ježíše Krista. Je určitý druh lidí, kteří neustále hledají chyby a zničujícím způsobem kritizují druhé. V tom, jak kritizujeme, je rozdíl. Pokud dokážeme kritizovat konstruktivně, skrze vliv Ducha Páně, můžeme prospěšným a správným způsobem změnit některé věci, které se dějí. Pokud ale máme ducha nacházení chyb a poukazování na slabosti a poklesky druhých zničujícím způsobem, není to nikdy důsledek společenství Ducha našeho Nebeského Otce a je to vždy škodlivé.⁷

Máme v druhých vyhledávat ctnosti a upřímně je chválit.

Stojím zde dnes večer, abych řekl pár slov o jednom muži, který zemřel před několika lety. ... Mám na mysli Francise M. Lymana [z Kvara Dvanácti apoštolů], a chtěl bych vám říci, že tento úžasný muž byl jemný jako dítě, právě tak jemný jako malé dítě, a jeho touha pomáhat druhým a povzbuzovat je byla nádherná. Mnohokrát jsem ho slyšel, jak pochválil své bratří, když udělali něco chvályhodného – jeden pronesl pěkný proslov, jiný vydal přesvědčivé svědectví, další udělal něco jiného chvályhodného. Viděl jsem ho, jak je vzal kolem ramen a řekl: „Jsem hrdý na tebe i na to, co pěkného jsi udělal.“ Není snad toto chvályhodný způsob života? To je

ten způsob, jak můžeme být šťastní. Pokud bychom místo toho, abychom byli závistiví, viděli u bližních jejich ctnosti a schopnosti, vážili si jich a chválili je, pokud bychom viděli v [druhých] schopnost konat dobro – oč lepší by to bylo!

Mnozí z nás žijí v takovém prostředí, že jsme téměř němí, když máme někoho pochválit. Zdá se, že nejsme schopni říci to, co bychom říci mohli, ... pro požehnání druhých. Vyhledávejme ctnosti v těch, s nimiž se setkáváme, všímejme si těchto ctností, a číňme druhé šťastnými tím, že je pochválíme.⁸

Naléhavě vás žádám, bratří a sestry, abychom byli jeden k druhému velkorysí. Mějme s druhými takovou trpělivost, jakou bychom chtěli, aby měli oni s námi. Všímejme si ctností svých bližních a přátel a mluvmе o těchto ctnostech, nenacházejme chyby a nekritizujme. Budeme-li tak činit, budeme zářit jako slunce a ti, kteří nás znají nejlépe, nás budou mít rádi.⁹ [Viz námět č. 3 na straně 217.]

Laskavost má moc odvést druhé od jejich chyb.

Jsou tací, kteří se dopouštějí chyb. Mezi námi jsou dnes tací, kteří sešli z cesty, ale jsou to děti našeho Pána, a On je miluje. Vám i mně dal právo přistupovat k nim s laskavostí a láskou, s trpělivostí a s touhou jim žehnat, se snahou pomoci jim dostat se z chyb, které dělají. Nemám právo soudit kohokoli z těch, kteří udělali chyby nebo kteří chyby stále dělají, ledaže bych byl k tomu povolán skrze pravomoc, která mně může být udělena. Pokud je ale vidím dělat něco špatného, je mým právem je nějakým způsobem, je-li to možné, vrátit zpátky na cestu, jež vede k věčnému životu v celestiálním království.¹⁰

Nestěžujme si na své přátele nebo bližní kvůli tomu, že nedělají to, co bychom chtěli, aby dělali. Spíše je mějme natolik rádi, že budou dělat to, co chce Nebeský Otec, aby dělali. Toto dělat můžeme, a jejich důvěru ani lásku si nemůžeme získat žádným jiným způsobem.¹¹

Život našich bližních a přátel lze skrze laskavost obohatit velikou radostí, velikou útechou a velikou spokojeností. Tak rád bych napsal toto slovo velkými písmeny a vynesl ho až na oblohu! Laskavost je moc, kterou nám Bůh dal proto, abychom mohli odemykat zatvrzelá srdce a obměkčovat tvrdší duše, a abychom je mohli přivést k porozumění Jeho záměrů.¹² [Viz námět č. 4 na straně 218.]

Láska a laskavost v domově může vést naše děti k tomu, aby naslouchaly našim radám.

Je naší povinností – měl bych říci naším právem i povinností – věnovat dostatečný čas tomu, abychom svým dětem zajistili bezpečí a abychom je natolik milovali a získali si jejich lásku, že budou rády naslouchat našim pokynům a radám.¹³

Žijte tak, s láskou a laskavostí, aby ve vašem domově společně přebývaly pokoj, modlitba a díkůvzdání. Nedopusťte, aby váš domov byl jen místem, kde si večer odložíte klobouk, kde se najíte a pak odběhnete někam jinam; ale necht' je váš domov místem, kde přebývá Duch Páně.¹⁴

Modlím se o to, abychom byli naplněni tímto Duchem, který pochází od [Pána] a který je duchem lásky, laskavosti, přičinlivosti, trpělivosti a zdrženlivosti. Když si pak budeme tohoto ducha doma udržovat, vyrostou z našich synů a dcer takoví lidé, jakými bychom byli rádi, aby se stali.¹⁵

Vzpomínám si, jak jsem jel před několika lety vlakem směrem na sever. Ve vagonu jsem spatřil ženu, kterou jsem znal. ... Když jsem procházel uličkou, poznala mě. Oslovila mě a já jsem se zeptal: „Kam jedete?“ Ona řekla: „Do Portlandu [v Oregonu].“ Věděl jsem, že její rodina na tom není finančně dobře. Věděl jsem také, že tato žena je matka velké rodiny, v níž měli hodně synů, a tak jsem se zeptal: „Kvůli čemu jedete do Portlandu?“ Řekla: „Mám tam v nemocnici syna.“

Nebyl jsem si vědom toho, že by se některé z jejích dětí odstěhovalo, a tak jsem se ptal dál a ona se mi pak svěřila. Řekla: „Můj nemladší syn před několika týdny odešel z domu a neřekl nám, kam jde. Neměli jsme od něj žádné zprávy, ale on myslel, že vyrazí do světa a okusí ho na vlastní kůži, a první zprávou, kterou jsme získali o tom, kde je, byl telegram z nemocnice Mercy v Portlandu, v němž se psalo, že náš chlapec leží v této nemocnici.“ Dodala: „Ta zpráva nás samozřejmě velmi vyděsila. Mohli jsme udělat jen jediné – sehnat nějaké prostředky a jet ihned za synem.“

... Byla připravena odsedět celou tu dlouhou cestu, jet dnem i nocí, aniž by synovi zazlívala jeho nelaskavost a nerozvážnost,

„Žijte tak, s láskou a laskavostí, aby ve vašem domově společně přebývaly pokoj, modlitba a díkyvzdání.“

přičemž myslela jen na to, že to je její syn, že patří jí, že jí ho Bůh dal a že od ní Nebeský Otec očekává, že použije veškeré možné prostředky k tomu, aby život svého syna obohatila a připravila ho na příležitosti, které ho čekají. A tak tam tato dobrá žena seděla, celou dlouhou noc, zatímco vlak rachotil po kolejích, a přála si být se svým synem, přičemž se každým kilometrem přibližovala k tomu, ke komu ji táhlo srdce. Když tam konečně dorazila, vydala se do nemocnice tak rychle, jak to jen šlo. Stalo se, že místo, kde jsem měl bydlet, se nacházelo nedaleko této nemocnice, a tak jsem tam zašel, abych zjistil, jak to dopadlo.

Tato milá matka tam seděla u lůžka svého syna, který onemocněl těžkým zápalem plic a který tam ležel v bolestech. Nekárala ho za to, že na ni nemyslel; nezažlívala mu jeho nerozvážnost a nedbalost, děkovala jen za to, že může být se svým synem, kterého jí Bůh dal. Snažila se svou péčí získat zpět své dítě, kvůli kterému se stala společníkem Nebeského Otce, aby ho přivedla na svět. Bylo mu

mimořádně asi 16 let, ale byl přesto jejím děťátkem. Snažila se ho povzbuzovat slovy, díky nimž by se cítil šťastně a spokojeně, a popisovala mu, co ho čeká, až se uzdraví. Namísto úzkosti a bolesti, která naplňovala onu místnost předtím, než tam vstoupila, se nyní rozprostírala dokonalá svatozář světla, pokoje a štěstí nad chlapcem, který se díval do tváře té, která nabídla svůj život, aby on mohl být, a která při této příležitosti přijela z takové dálky, aby se k němu mohla posadit a svou péčí ho přivést zpět k životu.

Občas přemýšlím nad tím, zda si tyto matky uvědomují, jak úžasné jsou v podobných situacích v očích svých dětí. Onen syn se poté, co u něj jeho matka byla teprve jen několik minut, rozhodl, že jí bude vždy oddaný, že bude vždy pamatovat na to, co mu dala – rozhodl se, že jméno, které mu bylo se ctí dáno, bude ctít tak dlouho, dokud bude žít.¹⁶ [Viz námět č. 5 na straně 218.]

Modlím se o to, aby v naší duši planula láska k evangeliu našeho Pána a aby obohacovala náš život, aby díky tomu byli manželé laskavější k manželkám a manželky laskavější k manželům, rodiče k dětem a děti k rodičům – to vše díky evangeliu Ježíše Krista, které je evangeliem lásky a laskavosti.¹⁷

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Přečtěte si příběh o tom, jak George Albert Smith připravil limonádu pro unavené dělníky (strana 211). Zažili jste někdy situaci, kdy laskavý skutek obměkčil něčí srdce? Jaké problémy by podle vás bylo možné vyřešit „v duchu lásky a laskavosti vůči všem“?
2. President Smith učil, že „bychom [měli] být ... tím nejlepším příkladem na celém světě“ v tom, jak se vyvarovat nevlídnému kritizování druhých (strana 213). V jakých situacích můžeme být dobrým příkladem této zásady? Proč je podle vás nevlídné kritizování a nacházení chyb na druhých tak škodlivé?
3. Na stranách 213–214 president Smith vypráví o tom, jak starší Francis M. Lyman chválil své bratří. Jak na vás působí, když vás někdo upřímně pochválí? Zamyslete se na okamžik nad tím, koho byste mohli pochválit.

4. President Smith učil, že „laskavost je moc, kterou nám Bůh dal proto, abychom mohli odemykat zatvrzelá srdce“. (Strana 214.) Které příběhy z písem dokládají tuto zásadu? (Viz např. Matouš 9:10–13; Alma 20:1–27.)
5. Projděte si příběh o matce, která navštívila svého syna v nemocnici (strany 215–217). Proč je někdy těžké zachovat se v případě, kdy dítě sejde z cesty, tak, jak se zachovala matka v tomto příběhu? S modlitbou přemítejte o tom, jak by duch laskavosti a trpělivosti mohl zlepšit váš vztah se členy vaší rodiny.

Související verše z písem: Přísloví 15:1; Matouš 18:15; Jan 8:2–11; Efezským 4:29–32; 3. Nefi 12:22–24; Nauka a smlouvy 121:41–46

Pomůcka k výuce: Diskuse ve skupinkách umožňují „většímu počtu lidí, aby se zapojili do lekce. Ti, kteří se obvykle zdráhají do lekce zapojit, mohou v menších skupinkách vyjádřit myšlenky, které by neřekli před celou skupinou studentů.“ (*Učení – není většího povolání*, 161.)

Odkazy

1. Conference Report, Apr. 1941, 28.
2. Martha Stewart Hatch v Susan Arrington Madsen, *The Lord Needed a Prophet* (1990), 130–131.
3. Matthew Cowley, Conference Report, Apr. 1951, 166–167.
4. Conference Report, Apr. 1937, 34.
5. „To the Relief Society“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, 704.
6. Conference Report, Oct. 1949, 168–169.
7. Conference Report, Oct. 1934, 50.
8. „To the Relief Society“, 707.
9. Conference Report, Oct. 1934, 50.
10. Conference Report, Apr. 1937, 34.
11. Conference Report, Oct. 1945, 174.
12. „To the Relief Society“, 709.
13. Conference Report, Apr. 1929, 33.
14. Conference Report, Apr. 1948, 183.
15. Conference Report, Oct. 1950, 9.
16. *Deseret News*, May 15, 1926, section four, 6.
17. Conference Report, Oct. 1948, 167.

Vychovávejte děti ve světle a pravdě

Pán pověřil rodiče zodpovědností, aby učili své děti evangeliu slovem i příkladem.

Ze života George Alberta Smitha

President George Albert Smith ke konci života vzpomínal na to, jak ho rodiče vychovávali a učili:

„Narodil jsem se ve skromném domově. ... Rodiče žili ve velmi skromných podmínkách, ale já chválím svého Stvořitele a děkuji Mu z celého srdce za to, že mě do této rodiny poslal.

Vyrůstal jsem v Salt Lake City. Když mi bylo osm, byl jsem pokřtěn v říčce City Creek. Za člena Církve jsem byl konfirmován na postním shromáždění Sedmáctého sboru a již jako chlapec jsem poznal, že toto je dílo Páně. Poznal jsem, že na zemi žijí proroci. Poznal jsem, že inspirace Všemohoucího působí na ty, kteří žijí tak, aby ji mohli přijímat. ...

Na celém světě neznám nikoho, kdo by měl více důvodů k vděčnosti než já. Jsem vděčný za svůj původ, jsem vděčný za rodiče, kteří mě učili evangeliu Ježíše Krista a byli ve své rodině dobrým příkladem. Pokud jsem v životě udělal něco, co bych udělat neměl, bylo to něco, co jsem se nemohl naučit v domově své matky. Pro velkou rodinu s mnoha dětmi bylo zapotřebí matky, která měla velkou trpělivost, ale ona s námi byla vždy trpělivá. V našem domově vždy převládala přívětivost, laskavost a láska.“¹

George Albert Smith se i ve své rodině snažil následovat příklad svých rodičů v tom, jak učit trpělivě a s láskou. Jeho dcera Edith vzpomínala na jeden zážitek z dětství:

Lucy, manželka George Alberta Smitha, a jejich dcery Edith (vlevo) a Emily (vpravo).

„Neustále nám dával rady ohledně našeho chování a kladl důraz na čestnost a poctivost. Vzpomínám si, jak jsem jednou jela domů z hodiny klavíru, a průvodčí mě při vybírání jízdného přehlédl. ... Nějak se stalo, že prošel kolem mě, a já jsem dojela do cíle s tím, že jsem stále držela pěticent v ruce, a upřímně řečeno, byla jsem docela hrdá na to, že jsem jela zadarmo.

... Celá veselá jsem běžela za tatínkem, abych mu pověděla o tom, jaké štěstí mě potkalo. Trpělivě si mé vyprávění vyslechl. Začala jsem si myslet, že se mi podařilo něco velkého. ... Byla jsem si jista tím, že průvodčí neví, že jsem za jízdu nezaplatila, a tak bylo vše v pořádku.

Když jsem dovyprávěla, co se mi stalo, tatínek řekl: „Milá dce-ruško, i kdyby o tom průvodčí nevěděl, ty to víš, já to vím a Nebeský Otec to ví. Takže stále zbýváme my tři, kteří musí získat dobrý pocit z toho, že jsi zaplatila plnou hodnotu toho, co jsi získala.“

Edith se vrátila na roh ulice a zaplatila své jízdné, když se tramvaj vracela zpátky. Později vyjádřila vděčnost za to, jak její otec celou tuto situaci zvládl: „Jsem opravdu vděčná za to, že tatínek byl natolik moudrý, že s laskavostí poukázal na to, jakou jsem udělala chybu, protože kdyby to přehlédl, mohla bych si myslet, že to schvaluje a možná bych něco podobného zkusila i příště.“² [Viz námět č. 1 na straně 229.]

Učení George Alberta Smitha

Rodiče mají prvořadou zodpovědnost učit své děti evangeliu.

Jedno z vašich největších a nejcennějších požehnání získáte tehdy, budete-li tyto vybrané duchy, které Nebeský Otec poslal na svět v těchto posledních dnech, učit tak, jak máte, a vychovávat tak, jak máte. ... Nenechávejte výchovu svých dětí na veřejném školství. Nenechávejte jejich výchovu na Primárních, na Nedělní škole a na [církevních organizacích pro mládež]. Tyto organizace vám budou pomáhat a budou skvělým přínosem, ale pamatujte na to, že sám Bůh pravil, že pokud rodiče neučí své děti víře v Boha, pokání a křtu a vkládání rukou, když je jim osm let, bude hřích na jejich hlavě [viz NaS 68:25–28]. Toto není výhrůžka, bratří a sestry, toto je laskavá a láskyplná rada

Nebeského Otce, který zná všechny věci a který ví a chápe, co to znamená, když je dětem dovoleno vyrůstat bez této výchovy.³

Nesmírně si přeji, aby se to, co se chystám říci, vstúpilo do mysli každého rodiče v Sionu, a jedná se o to, že i když Pán opatřil tyto úžasné vzdělávací instituce, i když nám věda přináší takové pohodlí a požehnání, i když Církev připravila místa, kam můžeme posílat své děti, aby se učily evangeliu Kristovu, nezbavuje to vás ani mne zodpovědnosti a závazku, který na nás Nebeský Otec vložil, učit své děti. ... Nestačí, když se mé děti učí o víře, pokání, křtu a vkládání rukou pro dar Ducha Svatého v pomocných organizacích. Otec v nebi přikázal, že je tomu mám učit i já sám.⁴

Nikdo jiný nemůže udělat to, čím nás, rodiče, Bůh pověřil. Když jsme svým prostřednictvím přivedli na svět děti, přijali jsme určitý závazek. Tuto zodpovědnost nemůžeme přenést na žádnou organizaci. Je to naše zodpovědnost. ... Zaprvé a především v sobě tento závazek, který na vás i na mně spočívá, zahrnuje nejen to, že jim budeme dávat rady a pokyny, ale i to, že je budeme vychovávat tím, že jim budeme dávat dobrý příklad, tím, že budeme trávit dostatečný čas se svými blízkými, s těmito chlapci a dívkami, aby nebyli svedeni na ... zakázané stezky.⁵

Svolávejte svou rodinu, a pokud jste v minulosti nedbali na to, abyste jejím členům předávali porozumění účelům života a poznání evangelia našeho Pána, dělejte to nyní, neboť vám jako služebník Páně pravím, že to potřebují nyní a že to budou potřebovat odtud i nadále.⁶ [Viz námět č. 2 na straně 229.]

Povinnost učit své děti nesmíme zanedbávat kvůli jiným zájmům.

V Lukášovi je nám řečeno, že nastane doba, kdy se lidé budou dusit starostmi, bohatstvím a potěšenými života [viz Lukáš 8:14]. Vzpomínám si, ... dokonce i nyní, na muže a ženy, které mám rád a jejichž duchovnost dusí právě tyto věci, a protivník je svádí po oně snadné stezce potěšení a oni zanedbávají své povinnosti jako rodiče i jako členové Církve Ježíše Krista.

... Nezanedbávejme, uprostřed zmatků, radovánek a všech těch potěšení života, ... povinnost, kterou máme vůči těmto chlapcům

a dívkám, kteří jsou stvořeni podle obrazu Božího. Bůh je Otcem jejich ducha a bude nás volat k zodpovědnosti za to, jak je budeme učit. Doufám, a modlím se o to, že je budeme učit tak, abychom, až přijde konec, mohli od Boha obdržet ono požeňání: „To dobře, služebníku dobrý a věrný, vejdi v radost Pána svého,“ a abychom mohli mít své blízké na věčnost.⁷

Rád bych vám vyprávěl jeden příběh. Před lety žili ve státě Indiana dva chlapci, mladíci, kteří pracovali na farmách – tyto farmy byly od sebe vzdáleny nějakých osm až jedenáct kilometrů. Chlapci každý den tvrdě pracovali, vykonávali své povinnosti, dojili krávy atd. První chlapec, když mu bylo asi 13 nebo 14, zašel jednoho dne za otcem a řekl: „Tati, chtěl bych zajít do města. Rád bych viděl světla velkoměsta. Napadlo mě, zda bych nemohl skončit nějaký večer dřív, kdybych pilně pracoval a udělal všechnu svou práci.“ Otec řekl: „Nemůžeš, protože nezvládneš udělat všechnu svou práci.“ „A pokud bych vstal za rozbřesku a pracoval celý den, mohl bych pak jít do města? Není to moc daleko, byl bych tam jen asi hodinu nebo dvě a vrátil bych se domů brzy.“ Otec odpověděl: „Tak dobře, když uděláš všechnu svou práci, budeš moci jít.“ Otcové, zamyslete se nad tím. Výsledkem bylo to, že do města vyrazil. Přišel tam téměř za setmění. Obchody a banky již byly zavřené. Spousta kulečnickových heren a míst, kde se hrály hazardní hry, měla otevřeno. Všichni slušní lidé byli doma, většina z nich ve vlastním domě. A na ulicích a v hernách byli jen pobudové a povaleči. Viděli přicházet onoho mladíka a hned se s ním seznámili. Netrvalo dlouho a ukázali mu věci, které by žádný chlapec vidět neměl. Takový byl jeho zážitek. Okusil to, co pro něj nebylo dobré.

Druhý chlapec zašel za otcem se stejným požadavkem. Řekl: „Tati, chtěl bych někdy zajít do města. Nechtěl bys snad, abych šel a viděl to, co jsem ještě neviděl? Budu muset jít ještě před setměním, abych něco viděl.“ „Chlapče,“ odpověděl otec, „myslím, že máš nárok na to zajít do města, a myslím, že máš i nárok na to, aby šel s tebou i tvůj otec. Vyber si den a já ti pomohu s prací, abychom mohli jít dostatečně brzy, aby ses mohl setkat s některými mými známými.“

Mluvím o stejném místě – o dvou farmách, které od sebe nebyly daleko. Do týdne si onen chlapec vybral den. Udělali potřebnou práci a vydali se do města. Dorazili tam krátce před čtvrtou hodinou.

Dorazili tam dřív, než banky zavřely. Chlapec byl pěkně oblečen. Otec ho vzal do banky a představil ho bankéři, který mu podal ruku a řekl: „Když budeš ve městě, přijď se za námi podívat, budeš vítán.“

Otec ho pak vzal do obchodních firem, kde měl nějaké zařizování a kde ho lidé mile zdravili. Poté, co ještě zašli na představení, se spolu vydali domů. Chlapec se ten den seznámil s některými z nejlepších lidí ve městě. Když pak dospěl a vydal se do města, přátelil se díky oné zkušenosti se slušnými lidmi.⁸ [Viz námět č. 3 na straně 230.]

Chtěl bych vám říci, ... že žádná chvíle, žádný způsob, kterým využijete svůj čas, nepřinese větší užitek než to, když budete vychovávat své syny a dcery k tomu, aby byli hodni požehnání od Nebeského Otce.⁹

Příklad rodiče může vést dítě do bezpečí, ke spravedlivosti a ke štěstí.

Buďme pro své děti příkladem spravedlivosti, mějme rodinné modlitby a prosme o požehnání jídla. Necht' naše děti vidí, že manžel a manželka pocítují vzájemnou náklonnost. Manželé a manželky, dokud je ještě čas, využívejte ho k tomu, abyste si vzájemně a všemi možnými způsoby žehnali láskou a laskavostí a abyste si vzájemně pomáhali. Dokud je čas, využívejte příležitosti učit své syny a dcery tomu, jak mají žít, aby byli šťastní. ... Necht' je náš domov svatyní pokoje, naděje a lásky.¹⁰

Před několika dny jsem četl dopis od muže, který měl za sebou nejspíš polovinu života. V dopise svému otci napsal: „Tvá pozornost vůči těm, kteří jsou ti blízcí, to, jak jsi mne učil, příklad, který jsi mi dal – to vše mi bylo a je inspirací k tomu, abych dělal to, co by chtěl Pán, abych dělal. Cítil jsem, že když tě budu následovat, budu v bezpečí.“ Jak moudrý otec, jak požehnaný otec, který dokázal vypěstovat v mysli svého syna takovou důvěru! ... Díky chování tohoto otce – přinejmenším jemu dával tento syn v dopise zásluhu – díky příkladu, který viděl v rodině, je dnes tento syn jedním z pevných a věrných členů Církve. Dokáže žít ve světě a dodržovat přikázání Páně. K touze konat dobro ho inspirovala rodina, v níž žil. Ve své rodině se nesetkal se sobeckostí, nýbrž s nesobeckostí.

„Žádná chvíle, žádný způsob, kterým využijete svůj čas, nepřinese větší užitek než to, když budete vychovávat své syny a dcery k tomu, aby byli hodni požehnání od Nebeského Otce.“

Jeho rodiče netoužili po tom, aby získali vše, co mohli, a aby si to sobecky ponechali pro sebe, nýbrž snažili se vyhledávat ty, kteří je potřebovali, a těm pak dodávali odvalu a žehnali jim. Ani všechno přesvědčování na světě by nedokázalo vštípit tomuto muži do srdce to, co tam má dnes – to mohl dokázat jedině onen příklad, který mu dali rodiče, ti, kteří s ním bydleli doma.

Nepochybuji o tom, že v obcích, v nichž žijeme, a na celém světě, jsou stovky mužů a žen, možná tisíce, kteří by mohli říci totéž o tom, čemu je učili jejich otcové a matky. Obávám se však, že některé z nás ovlivňují světské zvyklosti a jsou posedlí představou, že musejí následovat ostatní bez ohledu na to, čemu věří nebo co dělají. V takovém případě náš příklad nebude požehnáním, ale může štěstí našich dětí zhatit.¹¹

Svámi každodenními skutky i tím, jak jednáme s druhými, vydáváme svědectví o naší víře v to, že toto je dílo Otce, a dostane se

nám nepopsatelné radosti, a děti, které vyrůstají v našem domově, budou růst ve víře a v pokoře. Budou požehnány a bude jim dána moc odvracet šípy protivníka, které na ně budou mířit, a namísto strastí, které postihují děti lidské kvůli hříšnosti, budou pociťovat útěchu, pokoj a štěstí, a ... tuto zemi budou obývat muži a ženy, kteří budou mít natolik silný charakter, že odloží zlovolnosti života.¹² [Viz námět č. 4 na straně 230.]

Tím, že budeme mít rádi své děti a budeme je učit, je můžeme ochránit před zlem.

Svatí posledních dnů, uče své děti zachovávat mravní zákon. Obklopte je náručí lásky, aby neměly naprosto žádnou touhu poddávat se pokušením činit zlo, které je obklopuje na každém kroku. ...

Jak velkou výsadu mají rodiče, kteří si doma mohou sednout a mohou být obklopeni neposkvrněnými syny a dcerami, které jim Nebeský Otec dal a jejichž ducha náš Otec v nebi počal! Jak velkou radostí je nechat je společně přijímat požehnání Nebeského Otce a radovat se ze společenství Jeho Ducha a vychovávat je v jejich dětství tak, aby si, zatímco dorůstají do dospělosti, uchovali v životě svou neposkvrněnost!

Bratří a sestry, naléhavě vás žádám, abyste s větší svědomitostí, s větší pozorností a s větší trpělivostí než kdy dříve ochraňovali toto nastupující pokolení před nástrahami, které před ně vkládá protivník. Mnoho našich [filmů], rozhlasových pořadů, časopisů, knih atd. je nevhodných ..., a pokud nezneškodníme vliv těchto věcí zdravou výukou a prostředím a tím, že dáme mládeži poznat přínosy plynoucí z toho, že se seznámí s životem dobrých mužů a žen, a tím, že je budeme učit ctnostem proroků a významu evangelia Ježíše Krista, někteří z těch, které máme tak rádi, se nám mohou ztratit. ...

Učme své děti, aby byly v životě neposkvrněné, aby byly bezúhonné. Učte své syny, aby chránili ctnost svých sester a společnic. Učte své dcery, aby chránily ctnost chlapců, s nimiž se stýkají. ... Soustřeďme se jako na hlavní obor svého studia, můžeme-li použít těchto slov, na to, abychom vychovávali své syny a dcery pomocí vlivu Ducha Božího, aby je protivník neměl moc svést na zcestí.¹³ [Viz náměty č. 5 a 6 na straně 230.]

Rodinné studium evangelia nám pomůže udržet si se svými dětmi blízký vztah.

Bratří a sestry, je naší výsadou, naší povinností, svolávat doma svou rodinu, abychom se vzájemně radovali, posilovali a podporovali, abychom se učili pravdám ze svatých písem. V každé rodině se mají děti povzbuzovat k tomu, aby četly slovo Páně, jak nám bylo zjeveno ve všech dispensacích. Máme číst Bibli, Knihu Mormonovu, Nauku a smlouvy a Drahocennou perlu; nejen je doma číst, ale také je vysvětlovat dětem, aby mohly porozumět tomu, jak ... Bůh jedná s národy světa.

Zamysleme se, zda bychom toto nedokázali dělat v budoucnu častěji, než jak jsme to dělali v minulosti. Pojďme si dát závazek, že budeme uplatňovat tuto zásadu a budeme se scházet doma s rodinou. Nechť se každý sám sebe zeptá: „Konám doma svou povinnost, pokud jde o čtení a výuku evangelia, tak jak to bylo zjeveno skrze proroky Páně? Udržuji si s dětmi blízký vztah a vytvářím z domova příjemné místo, místo uctivosti, lásky, porozumění a oddanosti?“

Pokud to neděláme, číňme pokání ze své nedbalosti, svolávejme k sobě svou rodinu a učme je pravdě. ...

„Panuje v mém domově pořádek?“ Tuto otázku si má v srdci pokládat každý. Nikoli, zda tak činí můj bližní, ale činím *já* to, co ode mne Pán požaduje?¹⁴

Naše děti jsou tím nejcennějším darem, který nám Otec dal. Pokud dokážeme vést jejich kroky po stezce spasení, čeká nás i je věčná radost. ...

Jedním ze způsobů, jak si s nimi můžeme udržet blízký vztah, je setkávat se doma častěji jako rodina. Církev požádala členy o to, aby si každý týden vyhradili alespoň jeden domácí večer, kdy se může společně sejít celá rodina, těšit se ze vzájemného společenství, těšit se z prostých radostí rodinného kruhu a povídat si vzájemně o tom, co má velkou a trvalou hodnotu.

... V roce 1915 První předsednictvo napsalo toto prohlášení „prezidentům kůlů, biskupům a rodičům v Sionu“, a já z něj ocituji, co tehdy řekli:

„Radíme, a naléháme na to, aby byl zaveden ‚domácí večer‘ v celé Církvi, v kteréžto době mohou otcové a matky kolem sebe doma shromáždit své chlapce a dívky a učit je slovu Páně. ... Tento ‚domácí večer‘ má být věnován modlitbě, zpěvu náboženských písní, písniček, instrumentální hudbě, četbě písem, diskusi o rodinných námětech a zvláštní výuce týkající se zásad evangelia a etických problémů života, stejně jako povinností a závazků dětí vůči rodičům, domovu, Církvi, společnosti a národu.“

A takto znělo slíbené požehnání těm, kteří budou dělat to, o co byli požádáni:

„Budou-li Svatí poslušni této rady, slibujeme, že výsledkem budou veliká požehnání. Láska v rodině vzroste a děti budou více poslouchat rodiče. V srdci mládeže Izraele se bude rozvíjet víra, a oni získají moc bojovat se zlými vlivy a s pokušeními, která je obklopují.“

Tyto zásady a tato zaslíbení pro nás platí i nyní.¹⁵

Kdyby se tak domácí večer mohl stát mezi Svatými posledních dnů skutečností, kdybychom během jednoho večera týdně byli se členy své rodiny, pod vlivem Ducha Páně, ve svém rodinném kruhu, obklopeni těmi, které nám Pán dal a ohledně nichž nám konkrétně řekl, že je máme učit, pak by tam, kde je nyní zármutek, nesoulad a neštěstí, bylo mnoho šťastných domovů. ...

... Když zavřeme dveře před světem a vnějšími vlivy a s mocí modlitby a s díkůvzdáním budeme svým synům a dcerám předávat ony drahocenné pravdy, které nám Pán svěřil pro blaho naše i jejich, rozvine se upřímná víra. Doufám, že pokud jsme se od této rady vzdálili, dokážeme se k ní vrátit. Shromážďujme kolem sebe své děti a necht' je náš domov místem, kde přebývá Duch Páně. Budeme-li konat svůj díl, budeme moci vědět a být si jisti tím, že Nebeský Otec vykoná ten svůj.¹⁶ [Viz námět č. 7 na straně 230.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

„Kdyby se tak domácí večer mohl stát mezi Svatými posledních dnů skutečností, ... pak by ... bylo mnoho šťastných domovů.“

1. Přemýšlejte o příběhu uvedeném na stranách 219–221. Proč podle vás George Albert Smith dokázal tak úspěšně učit svou dceru Edith? Vzpomeňte si na nějakou situaci ze svého mládí, kdy vás rodič naučil něčemu, co vás v životě ovlivnilo. Proč bylo toto ponaučení tak efektivní?
2. Prostudujte si první oddíl učení (strany 221–222) a Nauku a smlouvy 93:37–40. Proč podle vás dal Pán zodpovědnost učit děti evangelium rodičům, namísto jiným organizacím? Jak mohou církevní organizace pomáhat rodičům s touto zodpovědností? Jak mohou pomáhat členové širší rodiny? Pokud nemáte vlastní děti, zamyslete se nad tím, jak můžete spravedlivě působit na mládež v Církvi – tak, aby to podporovalo rodiče této mládeže.

3. Projděte si příběh uvedený na stranách 223–224. Jaký přínos má pro děti to, když s nimi rodiče tráví čas? Jaké „starosti ... a potěšení života“ (strana 222) mohou způsobit to, že budeme zanedbávat své zodpovědnosti vůči rodině? Jak můžeme tyto rušivé vlivy překonávat?
4. Přečtěte si oddíl, který začíná na straně 224. Přemýšlejte o svém postoji ke „světským zvyklostem“ a o tom, jaký vliv může mít tento postoj na vaše děti. Jaké naše „každodenní skutky“ jsou pro naše děti zvláště silným svědectvím o tom, čemu věříme?
5. Jakým pokušením čelí děti a mladí lidé v oblasti, kde žijete? Prostudujte si oddíl, který začíná na straně 226, a zaměřte se na to, co mohou rodiče, prarodiče i ostatní dělat pro to, aby mládeži pomohli odolávat pokušení.
6. President Smith nám radil, abychom se jako „na hlavní obor svého studia“ soustředili, neboli abychom se specializovali, na to, abychom své děti vychovávali pomocí vlivu Ducha (viz strana 226). Co to pro vás znamená? Co mohou rodiče dělat pro to, aby se specializovali na vychovávání dětí ve spravedlivosti?
7. Na stranách 227–228 president Smith uvádí některá zaslíbení, která jsou dána rodinám, které pořádají pravidelné rodinné večery. Jak se tato zaslíbení naplnila nebo naplňují ve vaší rodině? Co byste poradili rodině, která dosud neměla rodinný domácí večer, ale která s ním chce začít?

Související verše z písem: Příklad 22:6; Izaiáš 54:13; Enos 1:1–3; Mošias 4:14–15; Alma 56:45–48; Nauka a smlouvy 68:25–31; viz také „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.

Pomůcka k výuce: „Dbejte na to, abyste ve snaze přednést veškerý materiál, který jste si připravili, neukončovali dobré diskuse příliš brzy. Ačkoli je důležité probrat učební látku, je důležitější pomoci studentům pocítit vliv Ducha, zodpovědět jejich otázky, prohloubit jejich znalost evangelia a posílit jejich závazek dodržovat přikázání.“ (Učení – není většího povolání, 64).

Odkazy

1. „After Eighty Years“, *Improvement Era*, Apr. 1950, 263.
2. Edith Smith Elliott, „No Wonder We Love Him“, *Relief Society Magazine*, June 1953, 367.
3. „To the Relief Society“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, 708–709.
4. Conference Report, Apr. 1926, 145.
5. Conference Report, Apr. 1933, 72.
6. Conference Report, Apr. 1937, 36.
7. Conference Report, Apr. 1926, 146–147.
8. „President Smith Gives Scouting Address“, *Deseret News*, Feb. 22, 1947, Church section, 8.
9. Conference Report, Oct. 1948, 181.
10. Conference Report, Oct. 1941, 101.
11. Conference Report, Apr. 1937, 35.
12. Conference Report, Apr. 1913, 29.
13. Conference Report, Oct. 1932, 24–25.
14. „The Family Hour“, *Improvement Era*, Apr. 1948, 248.
15. „The Family Hour“, 201.
16. Conference Report, Apr. 1926, 145–146.

„Pamatujte na příklad božského Mistra, který, když visel na krutém břevnu, řekl: ‚Otče, odpust jim, neboť nevědí, co činí.‘“

„Od vás je požadováno, abyste odpouštěli“

Tím, že odpouštíme druhým, se osvobozujeme od břemene nenávisti a připravujeme se na věčný život.

Ze života George Alberta Smitha

V roce 1897 George Albert Smith jako mladík nastoupil do Utažské národní gardy. Někteří jeho společníci ho povzbuzovali k tomu, aby kandidoval na volenou funkci v gardě, ale několik týdnů před volbami začal jeden protikandidát šířit nepravdivé fámy o tom, že se George Albert Smith dopouští neetického jednání. Seržant Smith kvůli tomu ve volbách, v nichž měl podle svého názoru vyhrát, prohrál. Situace byla o to komplikovanější, že ten, který o něm šířil fámy, byl kdysi jeho přítelem.

Ačkoli se George Albert Smith snažil na tuto krivdu zapomenout, srdce se mu naplnilo zlobou. Následující neděli šel na shromáždění, ale necítil se na to, aby přijímal svátost. Modlil se o pomoc a uvědomil si, že musí činit pokání ze zloby, kterou pociťoval. Rozhodl se, že zajde za svým přítelem a smíří se s ním.

George Albert Smith zašel přímo do jeho kanceláře a jemným hlasem mu řekl: „Milý bratře, chci, abys mně odpustil, že jsem tě několik posledních týdnů tak nenáviděl.“

Srdce jeho přítele se okamžitě obměkčilo. „Bratře Smithe, není třeba, aby ti někdo odpouštěl,“ řekl. „To já potřebuji, abys mi odpustil.“ Podali si ruce a od té doby zůstali dobrými přáteli.¹ [Viz námět č. 1 na straně 239.]

O několik let později si George Albert Smith z odpouštění druhým vytvořil celoživotní cíl, když si do svého osobního kréda napsal: „Nebudu vědomě zraňovat ničí city, dokonce ani toho, kdo se

vůči mně mohl provinit, ale budu se snažit chovat se k němu dobře a získat v něm přítele.“²

Jeden blízký spolupracovník presidenta Smitha o něm poznamenal, že jeho schopnost odpouštět byla vskutku jednou z jeho charakteristických vlastností: „Odpouštěl opravdu všem. Celý život si byl vědom tohoto přikázání Božího: Bůh odpustí těm, kterým odpustí. Pokud jde o nás, my musíme odpouštět všem. On to dokázal a poté danou záležitost předal Bohu. Jsem si jist, že když odpustil, tak také zapomněl. Když ten, kdo odpouští, dokáže také zapomenout, pak je to vskutku neobyčejný muž, vskutku muž Boží!“³

Učení George Alberta Smitha

Pokud rozumíme evangelium Ježíše Krista, máme větší sklon odpouštět druhým.

Existuje něco, co se můžeme snažit rozvíjet – a to sklon odpouštět si vzájemně své prohřešky. Duch odpuštění je ctnost, bez níž nikdy v plné míře nezískáme požehnání, o němž doufáme, že ho obdržíme.⁴

Lidé světa nechápu, ... jak se Spasitel cítil, když v duševní agónii volal ke svému Otci, aby nezatratil a nezapomněl ty, kteří se ho chystali připravit o smrtelný život. Místo toho řekl:

„... Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ (Lukáš 23:34.)

Takový postoj mají mít všichni členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Takový postoj mají mít všichni synové a dcery Boží, a myslím, že kdyby v plné míře rozuměli plánu spasení, tak by ho i měli. ... Zloba a zášť v srdci nám nepřinese žádný pokoj ani štěstí.⁵

Pán nám dal úžasné poznatky, zjevil nám svou mysl a vůli, naučil nás tomu, co svět nezná, a v souladu s poznatky, které jsme obdrželi, nás činí zodpovědnými a očekává od nás, že budeme vést vznešenější život, lepší život než ti, kteří nerozumějí evangelium v tak plné míře jako my. Duch odpuštění je něco, co by Svatí posledních dnů mohli s užitkem více projevovat i mezi sebou. ... Musíme se dostat do stavu, kdy dokážeme odpouštět svým bratřím.⁶ [Viz námět č. 2 na straně 239.]

Když odpouštíme druhým, projevujeme tím vděčnost za odpuštění, které nám poskytuje Nebeský Otec.

Ve spojení s touto záležitostí [odpuštění druhým] přečtu několik veršů z osmnácté kapitoly Matouše, počínaje jednadvacátým veršem. Zdá se, že apoštolové byli při této příležitosti s Mistrem, a Petr přistoupil k Pánu a řekl:

„Pane, kolikrát zhřeší proti mně bratr můj, a odpustím jemu? Do sedmi-likrát?

Dí mu Ježíš: Nepravím tobě až do sedmikrát, ale až do sedmdesátikrát sedmkrát.“ [Matouš 18:21–22.]

Poté Spasitel vyprávěl podobenství ... o dvou mužích. Jeden muž dlužil svému pánovi velký obnos peněz a přišel k němu a řekl mu, že nemůže zaplatit to, co dluží, a požádal ho, aby mu dluh odpustil. Pán tohoto služebníka se slitoval a dluh mu odpustil. Tento muž, kterému bylo odpuštěno, ihned vyšel ven a vyhledal spoluslužebníka, který mu dlužil malý obnos, a požadoval, aby mu zaplatil. Onen ubohý muž nebyl schopen tento závazek splnit, a tak ho požádal, zda by mu dluh neodpustil. Odpuštěn mu ale nebyl; ten, kterému jeho pán odpustil, ho naopak vzal a uvrhl ho do vězení. Když ostatní spoluslužebníci viděli, co se stalo, šli za pánem tohoto muže a řekli mu o tom. Pán se rozlítl a vydal muže, kterému odpustil, mučení, dokud by nezaplatil vše, co dlužil. Onen muž neměl v duši dost místa na to, aby byl vděčný za milosrdenství, které mu bylo projevováno, a kvůli nedostatku pravé lásky přišel o všechno. [Viz Matouš 18:23–35.]

Občas mezi sebou máme drobné těžkosti a zapomínáme na to, jakou trpělivost s námi má náš Otec v nebi, a v srdci zveličujeme nějakou drobnost, kterou nám náš bratr nebo sestra udělali nebo kterou o nás řekli. Nežijeme vždy podle onoho zákona, který by si Pán přál, abychom ohledně této záležitosti zachovávali. Zapomínáme na ono přikázání, které dal apoštolům ve slovech modlitby, v níž jim bylo řečeno, aby se modlili o to, aby si odpouštěli své viny tak, jako odpouštějí svým viníkům [viz Matouš 6:12]. Mám pocit, že se ohledně tohoto musíme ještě hodně učit. Tyto požadavky našeho Nebeského Otce stále nedodržujeme tak úplně, jak bychom měli.⁷ [Viz námět č. 3 na straně 239.]

Tím, že se rozhodneme, že se neurazíme, můžeme očistit své srdce od všech nelaskavých pocitů.

Učíme se, že máme milovat své nepřátele a modlit se za ty, kteří nás utiskují a zlořečí nám [viz Matouš 5:44]. ... Když vám někdo spílá, vy mu nespílejte. Když vám ostatní zlořečí, mějte s nimi soucit a modlete se za ně. Pamatuje na příklad božského Mistra, který když visel na krutém břevnu, řekl: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“⁸

Někdy se bratr ve vedoucím postavení nějakým způsobem prohřeší vůči některému členovi Církve, pravděpodobně nevědomky, a ono dítě našeho Otce se v duchu dál cítí ublíženě, místo aby udělalo to, co přikazuje Pán – zašlo za tím, kdo se prohřešil, a s laskavostí mu řeklo, jak se cítí, a dalo onomu bratrovi příležitost říci: „Omlouvám se, že jsem tě urazil, rád bych, abys mi odpustil.“ A tak v některých případech shledáváme, že máme pocity nelibosti, které podněcuje Satan.⁹ [Viz námět č. 4 na straně 239.]

Nemáme žádné zlé pocity vůči žádnému svému bližnímu; nemáme k tomu důvod. Pokud nám nerozumějí, pokud si nás nespřávně vykládají a pokud nás pronásledují, máme pamatovat na to, že jsou v rukou Páně. ... A tak, když přijímáme svátost večeře Páně, ... očistíme srdce od veškerých nelaskavých pocitů jednoho vůči druhému i vůči svým bratrům a sestrám, kteří naši víru nesdílejí.¹⁰

Tím, že odpouštíme druhým, se připravujeme na celestiální království.

Žijme všichni tak, aby nad námi protivník neměl žádnou moc. Pokud máte mezi sebou nějaké rozpory, pokud mezi vámi a vašimi bližními jsou nějaké neshody, urovnejte je co možná nejdříve pomocí vlivu Ducha Páně, abyste vy i vaši potomci, až ten čas nastane, mohli být připraveni přijmout dědictví v celestiálním království.¹¹

V Knize Nauky a smluv nacházíme o tomto tématu odpuštění jistou zmínku, v níž Pán dává určité přikázání; je obsaženo v šedesátém čtvrtém oddíle a týká se nás, v této době. Píše se zde:

„... Vpravdě pravím vám, já, Pán, odpouštím hříchy těm, kteří vyznávají hříchy své přede mnou a prosí o odpuštění, kteří nezhřešili k smrti.

„Pokud máte mezi sebou nějaké rozpory, pokud mezi vámi a vašimi bližními jsou nějaké neshody, urovnejte je co možná nejdříve pomocí vlivu Ducha Páně.“

Učedníci moji za dávných dnů hledali navzájem proti sobě záminku a neodpouštěli si navzájem v srdci svém; a pro toto zlo byli sužováni a bolestivě ukázněváni.

Pročež, pravím vám, že si máte navzájem odpouštět; neboť ten, kdo neodpouští bratru svému přestupky jeho, stojí před Pánem odsouzen; neboť v něm zůstává větší hřích.“

A poslední verš bych rád zdůraznil.

„Já, Pán, odpustím tomu, komu odpustím, ale od vás je požadováno, abyste odpouštěli všem lidem.

A vy si máte říci v srdci svém – nechť Bůh soudí mezi mnou a tebou a odmění tě podle skutků tvých.“ [NaS 64:7–11.]

Pokud bychom v případě, že máme rozpory se svým bližním, žili tak, že místo toho, abychom se stavěli do role soudce druhých, bychom se dokázali poctivě a svědomitě obrátit na svého Otce v nebi a říci: „Pane, suď mezi mnou a bratrem mým; Ty znáš mé srdce; Ty

víš, že vůči němu nepociťuji žádný hněv; pomoz nám chápat věci stejně a dej nám moudrost, abychom jeden s druhým jednali spravedlivě“ – jak málo rozporů bychom pak měli a jaké radosti a jakých požehnání by se nám dostalo! Avšak čas od času vyvstávají drobné potíže, které narušují rovnováhu našeho každodenního života, a my jsme i nadále nešťastní, protože se necháváme nesprávně ovlivňovat a nemáme pravou lásku. ...

... „Nyní, promlouvám k vám ohledně rodin vašich – jestliže lidé udeří vás, nebo rodinu vaši, jednou, a vy to budete snášeti trpělivě a nebudete jim spílati ani nebudete usilovati o odplatu, budete odměněni;

Ale jestliže to nebudete snášeti trpělivě, bude vám to počítáno, jako že vám to bylo naměřeno jako spravedlná míra.“ [NaS 98:23–24.]

Toto je také slovo Mistrovo určené nám. Budeme-li žít podle tohoto zákona, budeme den za dnem růst v milosti a síle a v oblibě u Nebeského Otce. V srdci našich dětí se bude prohlubovat víra. Díky našemu čestnému a bezúhonnému životu nás budou mít rády a budou se radovat, že se narodily takovým rodičům. Pravím vám, že toto přikázání nám není dáno bezdůvodně; neboť Pán prohlásil, že nedává žádný zákon bezvýznamně, nýbrž každý zákon je dán, abychom ho mohli dodržovat a žít podle něj.

Na tomto světě budeme jen krátce. Ti nejmladší a nejsilnější z nás se zkrátka jen připravují na onen další život, a předtím než vstoupíme do slávy našeho Otce a než se budeme těšit z požehnání, která, jak doufáme, svou věrností získáme, budeme muset žít podle zákonů trpělivosti a budeme muset projevovat odpuštění vůči těm, kteří se proti nám provinili, a budeme muset ze svého srdce odstranit veškeré pocity záště vůči nim.

„A opět, jestliže vás nepřítel váš udeří podruhé a vy nebudete nepříteli svému spílati a budete to snášeti trpělivě, odměna vaše bude stonásobná.

A opět, jestliže vás udeří potřetí a vy to budete snášeti trpělivě, odměna vaše vám bude zdvojená čtyřikrát.“ [NaS 98:25–26.] ...

Kéž v nás přebývá Duch Mistrův, abychom mohli odpouštět všem lidem, tak jak to přikázal Pán – abychom nejen svými ústy, ale

z hloubi srdce odpouštěli každé provinění, kterého se vůči nám může někdo dopustit. Budeme-li tak činit po celý život, požehnání Páně budou přebývat v našem srdci i v našem domově.¹² [Viz námět č. 5 níže.]

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Přemítejte o příběhu uvedeném na straně 233 a přečtěte si 3. Nefiho 12:22–24. Proč podle vás Pán požaduje, abychom se předtím, než můžeme přijít k Němu, nejprve smířili se svými bratry a sestrami?
2. Na straně 234 prezident Smith vysvětluje, že naše znalost o plánu spasení nám má pomáhat v tom, abychom více odpouštěli druhým. Proč myslíte, že tomu tak je? Jak se můžeme „dostat do stavu“ (strana 234), v němž budeme schopni odpouštět druhým?
3. Prostudujte si oddíl, který začíná na straně 235, a vzpomeňte si na nějakou chvíli, kdy vám Nebeský Otec odpustil. Proč myslíte, že kdybychom neodpustili druhým, nezasloužili bychom si odpuštění, o něž usilujeme?
4. Přečtěte si druhý úplný odstavec na straně 236. Co nám brání smířit se s církevním vedoucím nebo s někým jiným, kdo nás vědomě či nevědomě urazil? Jak můžeme tyto těžkosti vyřešit?
5. Projděte si poslední oddíl učení (strany 236–239). Jak nás ochota odpouštět připravuje na celestiální království? V jakém smyslu je naše rodina požehnána, když druhým odpouštíme?

Související verše z písem: Matouš 5:23–24, 38–48; 6:12, 14–15; 7:1–5; 18:15; 1. Nefi 7:16–21; Nauka a smlouvy 42:88

Pomůcka k výuce: „Když někdo položí otázku, zvažte možnost vyzvat ostatní, aby na ni odpověděli, namísto toho, abyste na ni odpověděli sami. Mohli byste například říci: ‚To je zajímavá otázka. Co si vy ostatní o tom myslíte?‘ nebo ‚Může mi někdo pomoci s odpovědí na tuto otázku?‘“ (*Učení – není většího povolání*, 64).

Odkazy

1. Viz Merlo J. Pusey, „The Inner Strength of a Leader“, *Instructor*, June 1965, 232.
2. „President George Albert Smith's Creed“, *Improvement Era*, Apr. 1950, 262.
3. Matthew Cowley, Conference Report, Apr. 1951, 167.
4. „The Spirit of Forgiveness“, *Improvement Era*, Aug. 1945, 443.
5. Conference Report, Oct. 1945, 169.
6. Conference Report, Oct. 1905, 27.
7. Conference Report, Oct. 1905, 27.
8. Conference Report, Oct. 1904, 65–66.
9. Conference Report, Oct. 1905, 27.
10. Conference Report, Oct. 1906, 50.
11. Proslov pronesený na konferenci Mexické misie, 26. května 1946, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 121, str. 288.
12. Conference Report, Oct. 1905, 27–28, 30.

Žijme spravedlivě v nebezpečných časech

*Díky naší věrnosti evangeliu můžeme být
v bezpečí před nebezpečími dnešní doby a
můžeme pozitivně působit na svět.*

Ze života George Alberta Smitha

George Albert Smith sloužil jako generální autorita po většinu první poloviny 20. století. Během tohoto období svět zažil mnoho ničících a bouřlivých událostí, včetně Velké hospodářské krize a dvou světových válek. Kvůli těmto pohromám i tomu, co považoval za všeobecný mravní úpadek ve společnosti, president Smith několikrát prohlásil: „Tento svět se nachází v kritickém stavu.“¹ Ve světových událostech spatřoval naplnění proroctví týkajících se posledních dnů a byl přesvědčen o tom, že jedinou nadějí na mír ve světě je poslušnost Božích zákonů. Když vrcholila 1. světová válka, upozorňoval na toto: „Válka neskončí a spory ve světě neustanou, dokud děti lidské nebudou činit pokání z hříchů a neobrátní se k Bohu a nebudou Mu sloužit a dodržovat Jeho přikázání.“²

Uprostřed tohoto těžkého období president Smith zjistil, že mnozí lidé ztráceli odvahu. Poznamenal: „Měl jsem tu výsadu navštívit různé části [Spojených států] a jen zřídka kdy člověk najde někoho, kdo není nesmírně pesimistický kvůli okolnostem, které, jak se zdá, nemůžeme nijak ovlivnit.“³ I když si byl president Smith vědom toho, že válka, přírodní pohromy a duchovní nebezpečí jsou součástí života v posledních dnech, učil Svaté, že když budou žít podle evangelia a budou odolávat pokušení, mohou se v těchto nebezpečných časech mnoha strastem vyhnout.

Čerpal také optimismus ze svého přesvědčení, že spravedliví Svatí posledních dnů mohou mít mocný vliv na okolní svět. Učil

„Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermuťte se srdce vaše, ani strachuj.“ (Jan 14:27.)

tomu, že Svatí nemají jen přijímat stav, který ve světě panuje, ale mají být ve své obci aktivní a mají se snažit o to, aby měli na okolní dění vliv, navzdory protivenstvím, kterým mohou čelit. „My všichni máme závazek učinit tento svět šťastnějším místem díky tomu, že jsme v něm žili,“ řekl.⁴

Sestra Belle S. Spaffordová, generální presidentka Pomocného sdružení, vyprávěla o tom, jak ji president Smith učil této zásadě. Krátce poté, co byla sestra Spaffordová povolána do své funkce, byla informována o setkání, které se mělo konat v New Yorku a které organizovala Národní rada žen. Pomocné sdružení bylo členem této rady mnoho let, ale v poslední době se několik ostatních členek rady stavělo proti Církvi a uvádělo na setkáních delegátky Svatých posledních dnů do rozpaků. Sestra Spaffordová a její rádčyně měly pocit, že Pomocné sdružení by mělo své členství v radě ukončit, a sepsaly návrh, který vyjadřoval jejich názory. Sestra Spaffordová později vyprávěla:

„Jednou ráno jsem měla domluvené setkání s presidentem Geor- gem Albertem Smithem, a tak jsem ho šla sama navštívit a vzala jsem s sebou onen návrh společně se seznamem důvodů, proč jsme ho sepsaly. President Smith si na stroji napsaný návrh pečlivě pročetl. Pak se zeptal: ‚Není toto ta organizace, do které sestry vstoupily na přelomu století?‘

Řekla jsem: ‚Ano, pane.‘

On na to: ‚Chápu to správně, že si nyní přejete ukončit členství?‘

Já jsem odvětila: ‚Ano, pane.‘ A pak jsem dodala: ‚Abyste věděl, presidente Smithe, nic díky této Radě nezískáváme.‘

President Smith se na mě překvapeně podíval. Řekl: ‚Sestro Spaffordová, přemýšlíte vždy jen ve smyslu toho, co můžete získat? Nemyslíte, že je dobré občas přemýšlet i ve smyslu toho, co můžete dát? Jsem přesvědčen o tom,‘ pokračoval, ‚že mormonské ženy mají ženám ve světě co nabídnout a že se od nich také mohou něčemu naučit. Spíše než abyste své členství ukončily, vám navrhuji, abyste vzala několik svých nejschopnějších členek komise a tohoto setkání se zúčastnila.‘

A pak důrazně řekl: ‚Nechť ostatní pocítí váš vliv.‘⁵

Sestra Spaffordová jeho rady uposlechla a později byla v Národní radě žen jmenována do vedoucích funkcí, a nakonec byla zvolena její presidentkou. [Viz námět č. 1 na straně 249.]

Učení George Alberta Smitha

Bylo předpověděno, že v posledních dnech nastanou vážné těžkosti.

Bylo nám řečeno, že v posledních dnech vyvstanou vážné těžkosti. ... Upozorňují nás na to nejen písmo, která byla dána ve dnech Spasitele, ve dnech před Ním, i ta, která byla dána po NĚm, nýbrž Pán promluvil i v naší době a v našem věku, a tato zjevení od Nebeského Otce se nacházejí v Nauce a smlouvách. Pokud si tato zjevení přečteme, zjistíme, že to, čím procházíme, bylo předpověděno. ...

... Denní tisk nám přináší zprávy o pohromách, ke kterým dochází všude – o rozbouřeném moři, na němž lidé přicházejí o život, o zemětřeseních a velkých tornádech, k nimž, jak je nám řečeno, má docházet v posledních dnech – a zdá se mi, bratří a sestry, že pokud se lidé vážně zamýšlejí, pokud čtou písmo, musejí vědět, že to, o čem Pán pravil, že v posledních dnech nastane, se nyní děje. Fíkovník začíná vskutku vyrážet listy [viz Joseph Smith–Matouš 1:38–39], a ti, kteří jsou přemýšliví, musejí vědět, že léto je blízko, že to, co Pán předpověděl a co má předcházet Jeho Druhému příchodu, se nyní uskutečňuje.⁶

Ještě z toho nejsme venku. Tento svět čeká velký úklid, ledaže synové a dcery Nebeského Otce budou činit pokání z hříchů a obrátí se k NĚmu. A to se týká, kromě všech ostatních, i Svatých posledních dnů neboli členů Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů – ale my bychom měli být těmi prvními, kdo má být příkladem pro druhé.⁷ [Viz námět č. 2 na straně 249.]

Jediná cesta k dosažení pokoje a míru je evangelium Ježíše Krista.

Existuje jen jeden léčebný prostředek na všeobecné strasti – všelék na nemoci tohoto světa. A tím je evangelium Ježíše Krista;

dokonalý zákon života a svobody, který byl opět znovuzřízen, čímž se naplnila písmo.⁸

„Pokoje zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermuť se srdce vaše, ani strachuj.“ (Jan 14:27.)

Toto jsou uklidňující slova Knížete pokoje určená Jeho věrným následovníkům. Lidé dozajista nepotřebují nic více než požehnání pokoje a štěstí a srdce bez obav. A toto je k dispozici nám všem, pokud to jen přijmeme.

Když bylo evangelium znovuzřízeno na zemi v této dispensaci, Pán zopakoval to, co řekl mnohokrát již ve Starém a v Novém zákoně – že cenou za pokoj a štěstí je spravedlivost. Bez ohledu na tuto znalost existují mnozí, kteří se, jak se zdá, domnívají, že štěstí můžeme dosáhnout i nějakým jiným způsobem, ale všichni bychom již nyní měli vědět, že žádný jiný způsob neexistuje. Satan však přesto svou úskočnou lstivostí přesvědčuje většinu lidstva k tomu, aby nekráčela po cestě, která jim zajistí štěstí, a stále má napilno. Protivník spravedlivosti nikdy nespí.

Když ale budeme následovat učení Páně, když se k Němu obrátíme a budeme činit pokání z hříchů, když budeme konat dobro, můžeme najít pokoj, štěstí a prosperitu. Pokud se budou mít lidé navzájem rádi, nenávisť a nelaskavost, která ve světě ve velké míře panuje, zanikne.⁹

V těchto nejistých dnech, kdy lidé běhají sem a tam a hledají nějaký nový plán, jakým by se do světa mohl vnést pokoj, vezte toto: jediný způsob, jak lze tomuto světu zajistit pokoj, je stezka evangelia Ježíše Krista, našeho Pána. Žádný jiný způsob neexistuje. ... Mít poznání pravdy stojí za veškeré bohatství světa, vědět, že když kráčíme po stezce povinnosti, kterou určil Nebeský Otec, jsme na bezpečné cestě, a vědět, že po ní můžeme kráčet i nadále, bez ohledu na vlivy a lákadla, které nám mohou nabízet ti, kteří nebyli určeni, aby byli našimi vedoucími, je požehnání, které je k nezaplacení.¹⁰

Žijeme v době, kdy se mezi národy naplňuje verš z písem, v němž Pán skrze jednoho svého proroka pravil, že v posledních dnech zahyne moudrost jejich moudrých a porozumění jejich rozumných bude skryto. (Viz Izaiáš 29:14.) Navzdory veškeré moudrosti světa nebyla až dosud žádná skupina lidí schopna ukázat

cestu pro dosažení pokoje s jistotou, že to je skutečně ona cesta. My máme ... to štěstí, že víme, že existuje cesta pro dosažení pokoje, která jako jediná bude mít výsledky, a touto cestou je dodržování přikázání Božích, která byla zjevena dětem lidským v dávných dobách i v době dnešní. Budeme-li po této cestě kráčet, všechny závažné problémy ve světě bude možné vyřešit, a na této nešťastné zemi zavládne pokoj.¹¹

Ačkoli svět může být naplněn strastmi, nebe se může zatemnit, oslnivé blesky mohou blýskat a země se může třást od středu až po okraj, pokud víme, že Bůh žije, a žijeme spravedlivě, budeme šťastní, budeme pociťovat nevýslovný pokoj, protože budeme vědět, že Otec náš život schvaluje.¹² [Viz námět č. 3 na straně 250.]

**Pokud děláme to, o co nás Pán žádá,
není třeba se ničeho obávat.**

Pokud děláme to, o co nás Pán žádá, není třeba se ničeho obávat. Toto je Jeho svět. Všichni muži a ženy jsou Mu podrobeni. Veškeré mocnosti zla budou potlačeny ve prospěch Jeho lidu, pokud Ho tento lid bude ctít a bude dodržovat Jeho přikázání.¹³

Máme-li důvěru v Nebeského Otce, máme-li Jeho lásku, jsme-li hodni Jeho požehnání, ani všechny armády světa nás nemohou zahubit, nemohou zničit naši víru a nemohou přemoci Církev, která je pojmenována po Synu Božím.

Přečtěte si devatenáctou kapitolu z 2. knihy Královské o tom, jak se Senacherib, král Assyrský, snažil dobýt Jeruzalém. Král Ezechiáš, který zastupoval Izrael, prosil Pána o to, aby je vysvobodil, zatímco Senacherib se mu vysmíval řka: „Nemysli si, že modlitby k tvému Bohu ti mohou pomoci. V každém místě, kde jsem byl a které jsem již obsadil, se také modlili. Jsi bezmocný.“ A druhý den ráno byla velká část asyrského vojska nalezena na zemi mrtvá a Pán Jeruzalém ochránil. [Viz 2. Královská 19:10–20, 35.] On je naší silou, ... váš Otec i Otec můj, Otec všech; pokud jen budeme způsobilí, ochrání nás, tak jako ochránil Helamanovy syny [viz Alma 57:24–27] a tak jako ochránil Daniela před lvy [viz Daniel 6] a tři hebrejské děti před rozpálenou pecí [viz Daniel 3] a šest set tisíc Abrahamových potomků, když je vyvedl z Egypta pod Mojžíšovým vedením a

utopil Faraonovo vojsko v Rudém moři [viz Exodus 14:21–30]. On je Bohem tohoto vesmíru. Je Otcem nás všech. Je všemocný a slibuje nám ochranu, budeme-li žít tak, že jí budeme hodni.¹⁴

Bez ohledu na to, zda se stáhnou mračna, bez ohledu na to, jak může znít válečné bubnování, bez ohledu na to, jaké okolnosti ve světě nastanou, pokud zde, v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů, ať již jsme kdekoli, ctíme a dodržujeme přikázání Boží, budeme ochráněni před mocnostmi zla, a mužům a ženám bude umožněno žít na této zemi, dokud jejich život neskončí ve cti a slávě, pokud budou dodržovat přikázání Nebeského Otce.¹⁵ [Viz námět č. 4 na straně 250.]

Náš domov může být naplněn pokojem a může být svatým místem i uprostřed pohrom.

Myslím, že vzhledem ke strastem, které jsou všude kolem nás, vzhledem k Pánově předpovědi v prvním oddíle Nauky a smluv, že „mír bude odňat ze země“ [NaS 1:35], musíme mít pocit, že ten čas již nastal. Určitě bychom měli zhodnotit sami sebe, a náš domov by měl být místem, kde vládne modlitba, vděčnost a díkůvzdání. Manžel má být laskavý k manželce a manželka má být ohleduplná k manželovi. Rodiče si mají získat lásku svých dětí spravedlivým životem. Náš domov by pak byl nejen místem, kde vládne modlitba a díkůvzdání, ale byl by také místem, kde by nám Otec, díky naší způsobilosti, mohl udílet svá nejvybranější požehnání.¹⁶

Modlím se o to, aby náš domov mohl být posvěcen spravedlivostí našeho života, aby protivník neměl žádnou moc tam přijít a zničit naše děti nebo ty, kteří přebývají pod naší střechou. Budeme-li ctít Boha a dodržovat Jeho přikázání, náš domov bude posvátný, protivník nebude mít žádný vliv a my budeme žít šťastně a pokojně až do závěrečné scény smrtelnosti, a pak půjdeme přijmout svou odměnu v nesmrtelnosti.¹⁷

Uvedte svůj život do souladu s učením evangelia Ježíše Krista, a když budou hrozit pohromy, budete pocítovat oporu Jeho všemocného rámě. Vytvořte ze svého domova místo, kde přebývá Duch Páně; nechť je to svaté místo, kam protivník nemůže přijít; naslouchejte onomu tichému a jemnému hlasu, který vás nabádá ke

*„Vytvořte ze svého domova místo, kde přebývá
Duch Páně; necht' je to svaté místo.“*

spravedlivým skutkům. Modlím se za každého i za všechny z vás, abyste se neodchylovali od stezky, která vede k poznání Boha a k Jeho moci, k dědictví věrných, ba k nekonečnému životu.¹⁸

Modlím se o to, aby v našem srdci i v našem domově mohl přebývat onen duch lásky, trpělivosti, laskavosti, pravé lásky a vstřícnosti, který obohacuje náš život a díky němuž je svět krásnější a lepší.¹⁹ [Viz námět č. 5 na straně 250.]

Můžeme být pozitivním vlivem ve světě.

Naléhavě vás žádám, ... abyste v obci, v níž žijete, byli jako kotva, abyste přitahovali druhé, a oni se cítili v bezpečí. Necht' vaše světlo září, aby druzí viděli vaše dobré skutky a měli v srdci přání stát se takovými, jako jste vy.²⁰

Je naší povinností být příkladem; je naší povinností držet prapor pravdy vysoko. Je naší povinností povzbuzovat ostatní děti našeho

Otce k tomu, aby naslouchaly Jeho pokynům a radám, a změnit věci tak, abychom, ať jsme kdekoli, mohli pociťovat, jak nám v nitru plane Duch Boží, a abychom mohli druhé ovlivňovat k dobrému.²¹

Pán nepožaduje něco, co je nemožné. Naopak, dává nám příkázání, pokyny a rady, které můžeme v této době a v tomto věku, v němž žijeme, všichni dodržovat. ...

... Bratří a sestry, měli bychom být věrní. Země, v níž žijeme, má být posvěcena naším spravedlivým životem. ... To jediné, co potřebujeme, je činit pokání z hříchů, odvrátit se od svých mylných cest, očistit svůj život od nečistot a poté konat dobro. Není nutné, abychom k tomuto účelu museli být nějak ustanoveni. Každý muž, každá žena i každé dítě v Církvě Ježíše Krista mohou konat dobro a získávat požehnání, které z toho vyplývá. [Viz námět č. 6 na straně 250.]

... Přiložme ruku k dílu, které svěřil do naší péče, žehnejme dětem našeho Otce, ať již jsou kdekoli, a náš život bude obohacen a tento svět bude šťastnější. Toto je ono poslání, které nám bylo vloženo na bedra. Nebeský Otec nás bude volat k zodpovědnosti za to, jakým způsobem ho naplňujeme. Kéž Bůh dá, abychom v pokoře své duše vyšli s přáním konat dobro všem lidem, ať již jsou kdekoli, a přivádět je k radosti, kterou lze získat jedinečně skrze zachovávání Jeho zákonů a dodržování Jeho příkázání. Pokorně se modlím o to, aby v našem srdci i v našem domově mohl přebývat pokoj, abychom mohli vyzařovat světlo a radost, ať již jdeme kamkoli, abychom tím, jak žijeme, mohli světu dokázat, že opravdu víme, že Bůh žije, a abychom díky tomu mohli obdržet Jeho požehnání.²²

Doporučení ke studiu a k výuce

Při studiu této kapitoly nebo při přípravě na výuku zvažte níže uvedené náměty. Další užitečné informace najdete na stranách v–vii.

1. Přečtěte si příběh o tom, jak Belle S. Spaffordová obdržela radu od presidenta Smitha (strany 243–244). Jakým způsobem mohou ostatní „[pocítit] váš vliv“?
2. V prvním oddíle učení (strana 244) president Smith vypráví o těžkostech, které, jak bylo předpověděno, budou předcházet Druhému příchodu (viz také 2. Timoteovi 3:1–7; NaS

45:26–35). Proč je podle vás důležité vědět, že tyto těžkosti byly předpověděny v písmech?

3. Projděte si oddíl, který začíná na straně 244 dole. Jaké problémy ve světě by bylo možné vyřešit poslušností znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista? Jak evangelium vnáší pokoj do vašeho osobního života, do života vaší rodiny i do vašich vztahů s druhými?
4. Na stranách 246–247 president Smith uvádí příklady z písem, které se týkají toho, jak Pán chrání svůj lid. Jak Pán chrání vás a vaši rodinu? Jak nám poslušnost pomáhá překonávat obavy?
5. Jaká nebezpečí v dnešní době ohrožují duchovní bezpečí našeho domova? Co můžeme dělat pro to, abychom ze svého domova vytvořili „svaté místo, kam protivník nemůže přijít“? (Některé náměty lze najít v oddíle, který začíná na straně 247.)
6. Přečtěte si předposlední odstavec na straně 248 a třetí odstavec na straně 249. V jakém smyslu jsou věrní Svatí posledních dnů ve svých obcích podobni „kotvám“? Proč, když očistíme svůj život od nečistot, jsme lépe schopni konat dobro? S modlitbou se zamyslete nad tím, jak byste měli očistit vlastní život od nečistot.

Související verše z písem: Izaiáš 54:13–17; Matouš 5:13–16; Jan 16:33; 2. Nefi 14:5–6; Nauka a smlouvy 87:6–8; 97:24–25; Joseph Smith–Matouš 1:22–23, 29–30

Pomůcka k výuce: Zvažte možnost vyzvat členy třídy k tomu, aby si přečetli nadpisy v oddíle „Učení George Alberta Smitha“ a vybrali oddíl, který má pro ně nebo pro jejich rodinu určitý význam. Požádejte je, aby si prostudovali to, čemu president Smith v daném oddílu učí, včetně odpovídajících otázek na konci kapitoly. Poté požádejte členy třídy, aby se podělili o to, čemu se naučili.

Odkazy

1. Conference Report, Apr. 1948, 162.
2. Conference Report, Apr. 1918, 41.
3. Conference Report, Apr. 1932, 41.
4. „Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace“, *Improvement Era*, Sept. 1945, 501.
5. Belle S. Spafford, *A Woman's Reach* (1974), 96–97.
6. Conference Report, Apr. 1932, 42–44.
7. Conference Report, Oct. 1946, 153.
8. „New Year's Greeting“, *Millennial Star*, Jan. 1, 1920, 2.
9. „At This Season“, *Improvement Era*, Dec. 1949, 801.
10. Conference Report, Oct. 1937, 53.
11. Conference Report, Apr. 1946, 4.
12. Conference Report, Oct. 1915, 28.
13. Conference Report, Apr. 1942, 15.
14. Conference Report, Apr. 1943, 92.
15. Conference Report, Apr. 1942, 15.
16. Conference Report, Apr. 1941, 27.
17. Conference Report, Oct. 1946, 8.
18. „New Year's Greeting“, *Millennial Star*, Jan. 6, 1921, 3.
19. Conference Report, Oct. 1946, 7.
20. Conference Report, Oct. 1945, 117–118.
21. Conference Report, Oct. 1947, 166.
22. Conference Report, Apr. 1932, 43–45.

Přehled ilustrací

- Obálka: *George Albert Smith*, Lee Greene Richards, © IRI.
- Strana 4: *Kázání na hoře*, Carl Heinrich Bloch, použito s laskavým svolením National Historic Museum ve Frederiksborgu v Hillerødu, Dánsko.
- Strana 10: *Kristus uzdravuje slepého muže*, Del Parson, © 1983 IRI.
- Strana 20: *Portrét Krista*, Heinrich Hofmann, laskavě poskytla C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Strana 24: *Vizte mé ruce a nohy*, Harry Anderson, © IRI.
- Strana 26: *Pohledte na maličké svě*, Robert T. Barrett, © 1996 IRI.
- Strana 35: *První vidění Josepha Smitha*, © 1988 Greg K. Olsen, nekopírujte.
- Strana 38: *Joseph Smith*, laskavě poskytly Community of Christ Archives, Independence, Missouri.
- Strana 45: *Znovuzřízení Melchisedchova kněžství*, Walter Rane, © 2010 IRI.
- Strana 52: Foto laskavě poskytly Church History Library and Archives.
- Strana 57: *Ten před Bohem*, Joseph Brickey, © 2010 IRI.
- Strana 60: Foto © 2000 Steve Bunderson.
- Strana 62: Foto © 2006 Robert Casey.
- Strana 70: *Řekl jí Ježíš: „Maria“*, William Whitaker, © 1999 IRI.
- Strana 119: *Protož jdouce, učte všechny národy*, Harry Anderson, © IRI.
- Strana 153: Foto © 2000 Steve Bunderson.
- Strana 168: *Eliáš soupeří s kněžími Bála*, Jerry Harston, © 1978 IRI.
- Strana 172: *Mojžiš rozděljuje Rudé moře*, Robert Barrett, © 1983 IRI.
- Strana 174: *Příjezd Brighama Younga*, © 1986 VaLoy Eaton, laskavě poskytla Zions Bank, nekopírujte.
- Strana 180: *Kristus a bohatý mladý kníže*, Heinrich Hofmann, laskavě poskytla C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Strana 190: *Daniel odmítá králův pokrm a víno*, Del Parson, © 1983 IRI.
- Strana 210: *Limonáda během parného dne*, Michael Malm, © 2010 IRI.
- Strana 232: *Ukřižování*, Harry Anderson, © IRI.
- Strana 242: *Pokoj zůstavuji vám*, © 2004 Walter Rane, laskavě poskytlo Muzeum církevní historie.

Rejstřík

A

Aronovo kněžství. *Viz* Kněžství

B

Bible

svědectví o Ježíši Kristu, 23

Viz také Písma

Bůh Otec

dává nám přikázání, protože nás má rád, 181–183

má tělo, 36–37

můžeme se stát takovými, jako je On, 66

promlouvá k člověku, 107–108

všichni muži a ženy jsou Jeho dětmi, 12–13

C

Církev Ježíše Krista

její pokrok, 39, 149–150, 152–156

řídí ji Ježíš Kristus, 54, 108–109

vlastní božskou pravomoc, 45–46

Církevní vedoucí

jsme v bezpečí, když je následujeme, 55

nemáme je kritizovat, 56–58

Pán skrze ně vede svůj lid, 54–55, 108–109

vybírání je Pán, 53–54

Viz také President Církve

D

Daniel

byl poslušen Pánova zdravotního zákona ve své době, 189–191

jeho víra, 171–172

Desátek

díky němu můžeme přispívat na dílo Církve, 205–206

Domácí učitelé

George Albert Smith na ně vzpomíná, 41–43

Domov

může být bezpečným místem, 246–248

Viz také Rodina

Duch Svatý

je potřeba při sdílení evangelia, 144–146

vede nás do bezpečí a k oslavení, 111–112

zdroj svědectví, 26, 109–111, 145–146

Ď

Ďábel. *Viz* Protivník

E

Eliáš

jeho víra, 171

znovuzřídil klíče práce za mrtvé, 75, 76

Evangelium Ježíše Krista

díky němu máme být lepšími lidmi, 7–8

jediná cesta k dosažení pokoje a míru, 244–246

přináší štěstí, 27, 36–37, 69–71

svět ho potřebuje, 116–117

učí nás mít rád jeden druhého, 13–14

F

Farr, Lorin (dědeček), xiii

CH

Chrámů a chrámová práce
obětí Svatých při budování
chrámu Kirtland, 75
účelem chrámů je poskytovat
obřady, 77–81
zasvěcení chrámu Idaho Falls
v Idahu, 75–76

J

Ježíš Kristus
Jeho křest, 23
Jeho Vzkříšení, 23
Jeho zjevení se Josephu Smithovi,
23–25
Jeho zjevení se Nefitům, 23–24
naše svědectví o Něm, 19–28
odpustil těm, kteří Ho ukřižovali,
234
předal kněžství svým apoštolům,
43
svědectví o Něm v Bibli, 23
svědectví o Něm v Knize Mormo-
nově, 23–25
Syn Boží, 21–23
žije i dnes, 22

K

Kněžství
jeho nositelé musejí být způso-
bilí, 47–49
jeho obřady jsou nezbytné pro
vstup do celestiálního králov-
ství, 46–47
jeho znovuzřízení, 43–45
mladí muži se mají připravovat
na jeho přijetí, 41
musí být předáváno Pánovým
způsobem, 45
nachází se pouze v pravé Církvi
Ježíše Krista, 45–46

nezahrávejte si s ním, 47
příležitost ke službě, 41–43

Knihy Mormonova

George Albert Smith se o ni
dělí s druhými, xxii, xxxiv
vydává svědectví o Ježíši Kristu,
23–25
Viz také Pisma

Kritizování

církevních vedoucích, 56–58
v rozporu s evangeliem Ježíše
Krista, 213
vyhledávejte v druhých ctnosti,
místo abyste je kritizovali,
213–214

Křest

Ježíše Krista, 23

L

Láska

může inspirovat druhé k tomu,
aby dělali to, co je správné, 15,
141, 214
projevování lásky tím, že se zají-
máme o druhé, 14–15
příkázání milovat, 13–14
příležitosti k vyjádření lásky, 15
přináší opravdové štěstí, 15–17
při sdílení evangelia, 140–141
Viz také Laskavost

Laskavost

máme být příkladem laskavosti,
213
může obměkčit srdce, 211, 214
přichází od Ducha Páně, 212–213
v našem domově, 215–217
Viz také Láska

M

Matky

jejich laskavost a soucit, 217
Viz také Rodiče

Melchisedechovo kněžství. *Viz*
Kněžství

Misionářská práce. *Viz* Sdílení evangelia

Modlitba

chlapec žádá lékaře, aby se za něj pomodlili, 89–90
její moc, 92
modlete se za vládní představitel, 92
můžeme být inspirováni, abychom věděli, za co se modlit, 90–92
rodinná modlitba, 92–94

Mojžíš

Aron a Hur mu podpírali ruce, 56
jeho víra, 171

Myšlenky

jsme výsledkem svých myšlenek, xv

N

Nebeský Otec. *Viz* Bůh Otec

Noé

jeho víra, 171
málo lidí dbalo na jeho varování, 55

O

Obřady

nezbytné pro spasení, 46
za mrtvé, 77–81

Odpadlictví

autorita kněžství během něho ztracena, 44
Nebeský Otec v odpověď na odpadlictví znovuzřídil evangelium, 36
v zenitu času, 43

Odpouštění druhým

pomáhá nám připravit se na celestiální království, 236–239
takový má být postoj členů Církve, 234
ukazuje naši vděčnost za Boží odpuštění, 235

Otcové

mají připravovat syny na přijetí kněžství, 41
Viz také Rodiče

P

Pahorek Kumora, xxix

Památník „Toto je to místo“, xxxiv–xxxvi

Pionýři, xxix–xxx, xxxiv–xxxvi

Písma

cennější než lidské filozofie, 98–99
čtete je s rodinou, 100–102
pomáhají nám překonávat zkoušky, 99–100
pomáhají nám připravovat se na celestiální království, 100

Podobenství o svatební hostině, 5–6

Podporování církevních vedoucích, 51–59

Pokoj

díky evangeliu Ježíše Krista, 244–246

Poslední dny

bylo předpověděno, že v nich nastanou vážné těžkosti, 244

Poslušnost. *Viz* Příkázání

Povolání

zodpovědnost členů při vykonávání povolání, 150–152

Práce, 202–204

Pravá láska. *Viz* Láska

President Církve

je posilován tím, že ho členové podporují, 58–59

Pán skrze něj vede svůj lid, 108–109

získává sílu a moudrost od Boha, 55–56

Viz také Církevní vedoucí

Protivenství
nezastaví pokrok Církve, 152–155

Protivník
můžeme mu odolat, 185–187
snaží se nás oklamat, 183–185

První vidění
další svědectví o tom, že Ježíš je Kristus, 24–25
důkaz toho, že nebesa nejsou zapečetěna, 32–34
důkaz víry Josepha Smitha, 33, 34, 172
položilo základ pro víru, 34

Předsmrtný život, 64, 65–66

Příkázání
Bůh nám je dává, protože nás má rád, 181–183
když je dodržujeme, jsme v bezpečí, 246–247
udržují nás na Pánově straně linie, 179

Příklad
příklad rodičů, 196–197, 224–226
při sdílení evangelia, 130–132
svým příkladem můžeme pozitivně působit na druhé, 248

Příprava
na misionářskou službu, 132–133, 134
na nouzové situace, 201–202
na věčný život, 5–6, 65–66, 99–100, 236–239

R

Rodiče
jejich příklad, 196–197, 224–226
jejich zodpovědnost učit děti evangelium, 221–224
mají být k dětem láskyplní a laskaví, 215–217, 226
Viz také Rodina

Rodina
cennější než světské věci, 67
laskavost v rodině, 215–217
modlitba vnáší do rodiny jednotu, 93
rodinné studium písem, 100–102, 227

Viz také Rodiče

Rodinná historie
pomoc od Pána při bádání, 81–84
Viz také Chrám a chrámová práce

Rodinný domácí večer, 227–228

S

Sabatní den
jeho svěcení přináší štěstí, 159–161
návštěva shromáždění během sabatu, 161–162

Satan. *Viz* Protivník

Sdílení evangelia
důležitost Ducha Svatého při sdílení evangelia, 144–146
nadšení a upřímnost při sdílení evangelia, 118–120, 141–142
naše zodpovědnost, 27, 119, 121, 128–130
naš příklad je při sdílení evangelia důležitý, 130–132
nutnost sdílení evangelia, 116–118
odměna plynoucí ze sdílení evangelia, 122–123
rozšiřuje štěstí a dobrotivost druhých, 139–140, 142–144
s láskou a laskavostí, 140–141
způsoby sdílení evangelia, 132–136

Skladování potravin
umožnilo Církvi pomoci lidem v nouzi, 199–201
umožňuje nám připravit se na těžké časy, 201–202

- Slovo moudrosti
 láskyplná rada od Nebeského
 Otce, 191–192
 požehnání plynoucí z jeho dodr-
 žování, 192–196
 výuka rodiny Slovu moudrosti,
 196–197
- Služba
 může ulevit trpícím, 206–208
 nacházení štěstí skrze službu,
 15–17
 trpícím lidem po 2. světové válce,
 199
 v Církvi, 150–152
- Smith, George A. (dědeček)
 George Albert Smith ho spatřil ve
 snu, xxv–xxvi
 inspirován k tomu, aby se modlil
 o bezpečí své rodiny, 90–91
 jeho historie, xi–xii
 jeho misionářská práce, 153
 radí členům své rodiny, aby zůstá-
 vali na Pánově straně linie, 179
- Smith, George Albert
 dává Knihu Mormonovu jako
 dárek k Vánocům, xxii
 dává svůj kabát dělníkovi na
 ulici, 12
 dělí se o evangelium s druhými,
 xxi–xxii, xxxiii–xxiv, 115–116,
 139–140
 dozvídá se, jak se piloti orientují
 v mlze, 105–107
 jako apoštol, xix–xxx
 jako otec, xviii–xix, 219–221
 jako prezident Církve, xxx–xxxvii
 jako prezident Evropské misie,
 xxvii–xxviii, 127–128, 169–170
 jeho děti, xix
 jeho dětství, xi–xv, 219
 jeho laskavé skutky, xi, xxxvii–
 xxxiii, 2, 11–12, 211–212
 jeho misie na jihu Spojených
 států, xvi–xviii
 jeho misie v jižním Utahu, xv
 jeho služba společnosti, xxiii–xxiv
 jeho sňatek, xvi
 jeho úmrtí, xxxvii, 21
 jeho zájem o církevní historická
 místa, xviii–xxxi, xxxiv–xxxvi
 jeho zdravotní problémy, xxiv–
 xxvii
 je mu vyjádřena podpora jako
 prezidentovi Církve, 51
 manželka mu umírá, xxvii
 matka ho učí se modlit, xiii–xiv,
 87–88
 napaden lůzou, xviii
 navštěvuje chrám Kirtland, 75
 navštěvuje presidenta Mexika,
 xxxiii–xxxiv
 navštěvuje rodiště Josepha
 Smitha, 31
 odmítá pít kávu, 189
 osobní krédo, 1–2, 139, 233–234
 posílá pomoc poválečné Evropě,
 xxxii, 199–201
 poškození jeho zraku, xvi, xxiii
 povolán apoštolem, xx–xxi
 povzbuzuje muže, aby četl
 písmo, 97–98
 pracuje v továrně na oděvy ve
 věku 13 let, xv
 přesvědčuje své děti, aby hračky,
 které dostaly k Vánocům, daro-
 valy druhým, xix
 radí Belle S. Spaffordové, aby
 sestry zůstaly členkami celoná-
 rodní organizace, 243
 smiřuje se s přítelem, který ho
 pomluvil, 233
 učí svou dceru poctivosti, 219–221
 vidí ve snu svého dědečka, xxv–
 xxvi
 vysvěcen jáhnem, 41
 zachráněn před utonutím díky
 modlitbě, 88–89

Smith, John (pradědeček), xiii
 Smith, John Henry (otec), xii–xiii,
 90–91
 Smith, Joseph
 jeho svědectví o Ježíši Kristu,
 24–25
 jeho víra, 34, 35, 172–173
 položil život za své svědectví,
 37–38
 povolán Bohem navzdory mládí
 a nezkušenosti, 34–36
 První vidění, 24–25, 31, 32–36
 znovuzřídil věčné pravdy, 36–37
 Smithová, Lucy Emily Woodruff
 (manželka)
 dostává požehnání od Wilforda
 Woodruffa, xix
 její úmrtí, xxvii
 námluvy a sňatek, xvi–xvii
 Smithová, Sarah Farr (matka), xii,
 87–88
 Smrt
 evangelium nám pomáhá jí poro-
 zumět, 63–65, 69–71
 Svátost
 před jejím přijímáním se zbavte
 nelaskavosti v srdci, 236
 ustanovena Spasitelem, 162–164
 způsobilé přijímání obnovuje
 naši duchovní sílu, 164–166
 Svědectví
 všichni mohou obdržet vlastní
 svědectví, 25, 109–111

T

Technologie
 mohou být využity k šíření Pá-
 nova díla, 150

U

Usmíření. *Viz* Ježíš Kristus; Vzkříšení

V

Věčný život
 účelem smrtelnosti je připravit se
 na něj, 65–66

Víra

dar, který Bůh dává spravedli-
 vým, 176
 příklady víry v písmech, 171–172
 vedla k Prvnímu vidění Josepha
 Smitha, 34, 35, 172
 víra prvotních Svatých, 172–175
 Vzkříšení, 23, 68

Z

Zjevení

dané prorokovi, 106, 107–109
 je nezbytné i v dnešní době,
 107–108
 osobní zjevení, 107, 109–112

Znovuzřízení

evangelia, 36
 kněžství, 43–45

Ž

Žádostivost

varování před ní, 205

Život

jeho účel, 65–67
 je věčný, 64–65

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ

